

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง
ของอัยการสูงสุด
พ.ศ.๒๕๕๑

แจ้งข้อความตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ไม่เป็นความผิดฐานแจ้งข้อความ อันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓/๓/๒๕๕๑

ป.อาญา แจ้งเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญา (ม.๑๓/๒, ๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้เสียหาย ฐานลักขโมยภาพถ่ายที่จะนำลงโฆษณาตามข้อเท็จจริงที่รับทราบและปรากฏในขณะนั้น แม้ข้อเท็จจริงปรากฏขึ้นภายหลังจากการร้องทุกข์ว่าผู้เสียหายคืนภาพถ่ายให้แก่ช่างภาพของผู้ต้องหาที่ ๑ ไปแล้ว การร้องทุกข์ดำเนินคดีในตอนแรกก็ไม่ใช่เรื่องแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ เป็นกรณีขาดเจตนากระทำความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของและผู้ดำเนินการนิตยสาร ม. ซึ่งเป็นนิตยสารเกี่ยวกับรถยนต์ โดยมีผู้เสียหายเป็นพนักงานฝ่ายศิลป์และการผลิต มีหน้าที่รับบทความและรูปถ่ายประกอบบทความจากผู้ต้องหาที่ ๑ และรับรูปถ่ายรถยนต์มือสองตามต้นที่ขายรถพร้อมข้อความเกี่ยวกับรถที่จะลงโฆษณาจากนาย ก. ช่างถ่ายภาพนำมาออกแบบเพื่อลงในนิตยสารโดยนำภาพรถสแกนเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมข้อความและบทความจัดทำแบบแล้วส่งซีพ (แผ่นซีดี) ไปให้ร้าน อ. ทำแม่แบบแล้วส่งโรงพิมพ์ รูปภาพรถและข้อความเกี่ยวกับรถผู้เสียหายมอบคืนให้นาย ก. หลังจากนั้น ร้าน อ. จะส่งซีพคืนให้ผู้เสียหายโดยผู้เสียหายเก็บรักษาไว้ในลิ้นชักของในที่ทำงานของผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ บอกเลิกจ้างผู้เสียหายโดยกะทันหัน เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เกิดขัดข้องในการทำนิตยสาร จึงให้นาย ร. ประสานกับผู้เสียหายเพื่อทราบว่าได้เก็บรูปถ่ายรถยนต์ไว้ที่ใดซึ่งผู้เสียหายบอกกับนาย ร. ว่าเก็บภาพถ่ายไว้ในโต๊ะทำงาน แต่ความจริงกลับได้ความว่าผู้เสียหายคืนภาพถ่ายให้กับนาย ก. ซึ่งเป็นช่างภาพเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๑ หาภาพไม่พบ ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไปแจ้งความดำเนินคดีกับผู้เสียหายกล่าวหาว่าลักขโมยรูปถ่ายรถยนต์

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะผู้ต้องหาที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายนั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้บอกเลิกจ้างผู้เสียหาย ทำให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เกิดขัดข้องในการทำนิตยสาร จึงให้นาย ร. ติดต่อกับผู้เสียหาย สอบถามเรื่องภาพถ่ายรถยนต์ที่จะนำมาลงโฆษณา ซึ่งผู้เสียหายบอกกับนาย ร. ว่าเก็บภาพถ่ายไว้ในที่ทำงาน แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ค้นหาแล้วไม่พบ จึงเป็นเหตุให้ต้องไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้เสียหาย ส่วนข้อเท็จจริงที่ผู้เสียหายคืนภาพถ่ายให้แก่ช่างภาพไปแล้ว เป็นข้อเท็จจริง ที่ปรากฏขึ้นภายหลังจากร้องทุกข์แล้ว การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการแจ้งข้อความตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏคดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๒, ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อที่ดินสทก.๑ก ต่อจากผู้มีสิทธิ ไม่ได้สิทธิเข้าทำประโยชน์ และเมื่อแผ้วถาง พื้นที่เกินกว่าเนื้อที่ใน สทก.๑ ก ถือว่ามีเจตนาแผ้วถางทำลายป่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๗/๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม. ๔, ๕๔, ๗๒ ตวิ, ๗/๔ ทวิ)

พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติฯ (ม. ๔, ๑๔, ๓๑, ๓๕)

ป.อาญา ตำรวจ (ม. ๘๓)

ที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตปรับปรุง
ป่าสงวนแห่งชาติ (สทก.๑ก) จำกัดเฉพาะผู้ได้รับอนุญาตและบุคคลในครอบครัว
ซึ่งอาศัยอยู่กับผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ซื้อไม่มีสิทธิอ้างสิทธิใด ๆ
เพื่อเข้าทำประโยชน์ ตามเอกสาร สทก. ๑ ก ดังกล่าว นอกจากนี้ ที่ดินที่ผู้ต้องหาที่ ๑
ได้บุกรุกมีเนื้อที่ถึง ๙๕ ไร่ ๒ งาน ๓๓ ตารางวา แต่ที่ดินตามเอกสารสทก.๑ ก มีพื้นที่
เพียง ๙ ไร่ ๓ งาน ๙๖ ตารางวา ประกอบกับในวันเกิดเหตุที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒
ถึงที่ ๗ ซึ่งเป็นคนในพื้นที่นำเครื่องมือและอุปกรณ์เข้าแผ้วถางเพื่อปลูกยางพาราและ
ได้วิ่งหลบหนีเมื่อพบเห็นเจ้าหน้าที่ แสดงให้เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งเจ็ดทราบดีว่าพื้นที่ที่แผ้วถาง
เป็นเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งเจ็ดเป็นความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นเจ้าพนักงานป่าไม้ กับพวก
ได้ร่วมกันออกตรวจพื้นที่รับผิดชอบตามที่ได้รับแจ้งจากผู้ประสานการบิน สำนักบริหารพื้นที่
อนุรักษ์ ๑๑ ว่าบริเวณพิกัดที่ ๐๖๔๓๕๓๒E ๑๙๑๘๐๕๓N ตรวจพบพื้นที่ป่าถูกบุกรุกแผ้วถาง
เนื้อที่ประมาณ ๑๕๐ ไร่ ผู้กล่าวหา กับพวกจึงร่วมกันไปตรวจพื้นที่บริเวณดังกล่าวพบพื้นที่
ถูกบุกรุก แผ้วถางใหม่จำนวนหนึ่งจุดและพบผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๗ กำลังร่วมกันทำการเก็บริบ
ปักหลักและชุดหลุมอยู่ในพื้นที่ที่ถูกบุกรุกแผ้วถางดังกล่าว จึงจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๗
และยึดได้รถยนต์ ไทยประติษฐ์หรืออีแต่น จำนวน ๑ คัน มีดอีโต้ ๓ เล่ม จอบ ๕ เล่ม
เสียม ๑ เล่ม เลื่อยจะเข้ ๑ ปืน เลื่อยสันดา ๑ ปืน หินสำหรับฝนมีด ๑ ก้อน

ตะโบสามเหลี่ยม ๑ อัน ค้อน ๒ อัน รวม ๙ รายการ จากที่เกิดเหตุเป็นของกลาง ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การว่าซื้อที่ดินมาโดยมีหลักฐานที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตปรับปรุงป่าสงวนแห่งชาติ (สทก.๑ก) ได้ว่าจ้างผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๓ ปรับสภาพดินเพื่อทำสวนยางพารา ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๓ รับสารภาพว่ารับจ้างผู้ต้องหาที่ ๑ ขุดหลุมเพื่อปลูกยางพาราโดยไม่ทราบว่าเป็นที่ดินดังกล่าวอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งเจ็ดเป็นความผิดฐานร่วมกันก่อสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นเป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ร่วมกันยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติเป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริเวณที่เกิดเหตุซึ่งผู้ต้องหาให้การโต้แย้งว่าเป็นที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตปรับปรุงป่าสงวนแห่งชาติ (สทก.๑ก) รวม ๕ แปลง และผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมาจากนาย ก. จึงมีสิทธิที่จะทำประโยชน์ได้นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบว่ามีที่ดินเพียงแปลงเดียวที่อยู่ในพื้นที่บุกรุกและที่ดินดังกล่าวสิ้นสุดระยะเวลาอนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยแล้ว ทั้งการอนุญาตให้ทำประโยชน์จำกัดเฉพาะผู้ได้รับอนุญาตและบุคคลในครอบครัวซึ่งอาศัยอยู่กับผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น นาย ก. จึงไม่มีสิทธิขายที่ดินให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่มีสิทธิอ้างสิทธิใด ๆ เพื่อเข้าทำประโยชน์ ตามเอกสาร สทก. ๑ก ดังกล่าว นอกจากนี้ ที่ดินที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้บุกรุกมีเนื้อที่ถึง ๙๕ ไร่ ๒ งาน ๓๓ ตารางวา แต่ที่ดินตามเอกสารสทก.๑ ก ของนาย ก. มีพื้นที่เพียง ๙ ไร่ ๓ งาน ๙๖ ตารางวา ประกอบกับในวันเกิดเหตุที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๓ ซึ่งเป็นคนในพื้นที่นำเครื่องมือและอุปกรณ์เข้าแผ้วถางเพื่อปลูกยางพารา ได้วิ่งหลบหนีเมื่อพบเห็นเจ้าหน้าที่ แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งเจ็ดทราบดีว่าพื้นที่ที่แผ้วถางเป็นเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งเจ็ดเป็นความผิด ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งเจ็ดฐานร่วมกันก่อสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นเป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

พนักงานเจ้าหน้าที่ ร่วมกันยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๕๔, ๗๒ ตริ, ๗๔ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๐๓ มาตรา ๑๖, ๑๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๑๘ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๑๔, ๓๑, ๓๕ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ขอริบของกลางลำดับที่ ๒-๙ ซึ่งเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ที่ได้ใช้ในการกระทำความผิด และขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาทั้งเจ็ด คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารออกไปจากป่า และเขตป่าสงวนแห่งชาติด้วย

มีเจตนาใช้ไม้อย่างอาวุธ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๒/๒๕๕๑

ป.อาญา บุกรุก ทำให้เสียทรัพย์ (ม.๓๖๔, ๓๖๕(๒), ๓๕๘)

ผู้ต้องหาที่มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนในเรื่องที่ผู้ต้องหาเข้ามาในบริเวณบ้าน และตัดต้นไม้ของผู้เสียหายที่ ๒ จนได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้เสียหายที่ ๒ ได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาไว้ และสั่งให้คนงานในบ้านห้ามผู้ต้องหาเข้ามาในบ้านอีก การที่ผู้ต้องหาเข้าไปในบ้านผู้เสียหายที่ ๒ โดยถือไม้เข้าไปด้วยพฤติการณ์น่าเชื่อว่าผู้ต้องหา มีเจตนาที่จะใช้ท่อนไม้เป็นอาวุธเพื่อประทุษร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ กรณีจึงเป็นการเข้าไปในเคหสถานของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ ประกอบเหตุฉกรรจ์ มาตรา ๓๖๕(๒)

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมที่ดินแปลงที่เกิดเหตุเป็นกรรมสิทธิ์ของบิดาของผู้เสียหายที่ ๑ กับผู้ต้องหา ต่อมาผู้เสียหายที่ ๑ สมรสกับผู้เสียหายที่ ๒ และจึงได้เข้าพักอาศัยชั่วคราวในชั้น ๒ บนอาคารตากผ้า ครั้นปี พ.ศ.๒๕๒๘ ผู้เสียหายที่ ๑ สร้างบ้านพักอาศัยในบริเวณที่ดินของบิดา ดังกล่าวเสร็จแล้วจึงย้ายเข้ามาอยู่พร้อมสามี แต่ห้องพักบนอาคารตากผ้าคงเก็บสิ่งของเครื่องใช้บางส่วนไว้ เมื่อบิดาของผู้เสียหายที่ ๑ ถึงแก่ความตายมีการแบ่งมรดกกันระหว่างทายาทโดยผู้เสียหายที่ ๑ ได้ที่ดินในส่วนที่ได้สร้างบ้านเลขที่ ๒๔๕/๑ ซึ่งแนวเขตที่ดินกินถึงเขตกึ่งกลางอาคารตากผ้าโดยกั้นรั้วบริเวณชั้นล่างของอาคารตากผ้าเป็นแนวเขตไว้ ส่วนผู้ต้องหาได้ที่ดินติดกันโดยมีกึ่งกลางของอาคารตากผ้าเป็นแนวเขตโดยห้องเก็บของของผู้เสียหายที่ ๒ และผู้เสียหายที่ ๑ บนอาคารตากผ้าอยู่ในเขตกรรมสิทธิ์ของผู้ต้องหา ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาได้ตัดต้นไม้ในที่ดินของผู้เสียหายที่ ๑ จึงถูกผู้เสียหายที่ ๒ แจ้งความดำเนินคดี ต่อมาวันเกิดเหตุเวลา ๑๖.๐๐ น. ผู้ต้องหาได้ใช้เสาเหล็กซึ่งใช้ชิงตาข่ายสำหรับเล่นแบดมินตันตี ทูบกระจกห้องพักของตนเองแตกเสียหายแล้วทำลายทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเก็บไว้ให้ห้องดังกล่าวอันได้แก่กระจกหน้าต่างบานเกร็ด จำนวน ๒ บานๆ ละ ๘ แผ่น รวม ๑๖ แผ่น และกระจกช่องแสงด้านบน จำนวน ๒ บาน รวม ๑๘ แผ่น ราคา ๑,๘๐๐ บาท มุ้งลวด จำนวน ๒ บาน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ราคา ๑,๐๐๐ บาท เครื่องออกกำลังกาย จำนวน ๑ เครื่อง ราคา ๔,๐๐๐ บาท รถจักรยาน
สองล้อ จำนวน ๑ คัน ราคา ๒,๐๐๐ บาท ชั้นวางของไม้ จำนวน ๑ ตู้ ราคา ๑,๐๐๐ บาท รวม
๕ รายการเป็นเงิน ๙,๘๐๐ บาท จากนั้นผู้ต้องหาเดินเข้ามาในบริเวณบ้านของผู้เสียหายเข้าไป
ในบ้านของผู้เสียหาย พุดคุยโทรศัพท์ กลับออกไปและต่อมาผู้ต้องหายืนอยู่ในบ้านผู้เสียหายนั้น
ในมือถือกิ่งไผ่ยาวประมาณ ๑ ฟุต และเดินออกไปกลับบ้านผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานบุกรุกโดยมีอาวุธและทำให้
เสียหายหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๒ กับผู้ต้องหาไม่มีความ
โกรธเคืองกันมาก่อนในเรื่องที่ผู้ต้องหาเข้ามาในบริเวณบ้านและตัดต้นไม้ของผู้เสียหายที่ ๒
จนได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๒ ได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาไว้ และ
สั่งให้คนงานในบ้านห้ามผู้ต้องหาเข้ามาในบ้านอีก โดยวันเกิดเหตุได้รับใช้ให้การยืนยันว่า
ผู้ต้องหาใช้เสาเหล็กทุบทำลายทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ ๒ รวม ๔ รายการ ที่อยู่บริเวณ
ห้องพักชั้น ๒ ของอาคารตากผ้า จนได้รับความเสียหายและขณะทำลายทรัพย์สินได้ยิน
ผู้ต้องหาเรียกชื่อผู้เสียหายที่ ๒ เนื่องจากมูลเหตุความไม่พอใจผู้เสียหายที่ ๒ ในเรื่องดังกล่าว
อันเป็นความผิดทำให้เสียหาย หลังจากนั้นผู้ต้องหาถือท่อนไม้ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง
ประมาณ ๓ นิ้ว ยาวประมาณ ๑ ฟุต เข้าไปในบ้านผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ ทางประตูห้องหลัง
บ้านและเดินวนเวียนอยู่ในบ้าน พฤติการณ์ดังกล่าวน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาที่จะใช้ท่อนไม้
เป็นอาวุธเพื่อประทุษร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ กรณีจึงเป็นการเข้าไปในเคหสถานของผู้อื่น
โดยไม่มีเหตุสมควร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ ประกอบเหตุ
ฉกรรจ์ มาตรา ๓๖๕ (๒) ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานบุกรุกโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๓๖๔, ๓๖๕ (๒) และสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานทำให้เสียหาย
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘

รับโอนเงินที่ได้ร่วมกันกระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๖/๒๕๕๑

ป.อาญา รับของโจร (ม. ๓๕๓)

การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓, และที่ ๔ เป็นการร่วมกันกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินจากการกระทำความผิดยกยอกของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อผู้ต้องหาทั้งสามรับเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันรับของโจร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งรู้จักคุ้นเคยและร่วมลงทุนซื้อขายทองคำกับผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ยุยงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของมูลนิธิเพื่อโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ถอนเงินของมูลนิธิฯ มาใช้ก่อนโดยอ้างว่าจะต้องนำไปใช้ในการโอนมรดกของมารดาบุญธรรมของผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งจะได้เงินมาเป็นจำนวนมากและจะได้นำเงินดังกล่าวลงทุนค้าทองคำกันต่อไป ผู้ต้องหาที่ ๑ เชื่อตามคำอ้าง จึงได้ยกยอกเงินของมูลนิธิฯ ให้ประธานมูลนิธิฯ ลงลายมือชื่อในใบถอนเงินรวม ๒ ครั้ง และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้แก้ไขตัวเลขในใบถอนเงินให้สูงขึ้นแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำใบถอนเงินดังกล่าวโอนเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๓ เพื่อส่งต่อให้ผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๔ รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๓๒๔,๐๐๐ บาท และได้มอบเงินสดให้ผู้ต้องหาที่ ๒ รับไป ๑ ครั้ง เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ส่งมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๕๒๔,๐๐๐ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ มีความผิดฐานร่วมกันรับของโจร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓, และที่ ๔ เป็นการร่วมกันกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินจากการกระทำความผิดยกยอกของผู้ต้องหาที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อผู้ต้องหาทั้งสามรับเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันรับของโจร ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม ฐานร่วมกันรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓, ๘๓ ขอให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้เงินจำนวน ๙๒๔,๐๐๐ บาท แก่มูลนิธิเพื่อโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ผู้เสียหาย

แม้ไม่พบทรัพย์สินในความครอบครอง แต่มีพยานยืนยันว่านำไปขายให้ ผู้รับของโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๓/๒๕๕๑

ป.อาญา รับของโจร (ม.๓๕๓)

แม้ไม่พบทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกลักไปในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำทรัพย์สินของผู้เสียหายไปขายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ก็ตาม แต่คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในฐานะพยานว่าได้นำทรัพย์สินที่ลักมาจากผู้เสียหายไปขายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการลักทรัพย์สินจึงน่าจะเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๓ รับของโจร จริง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๐๕.๒๐ น. นาง พ. ผู้กล่าวหาอยู่ที่บริเวณห้องพัก แขวงบางแค เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นร้านขายเครื่องอุปกรณ์ตกปลาและปลาสวยงาม เห็นผู้ต้องหาที่ ๑ เดินถือถุงพลาสติก และวางไว้ข้างทาง แล้วรีบเดินไป ผู้กล่าวหาเปิดถุงพลาสติกพบรอกตกปลาจำนวนมากซึ่งเป็นของผู้กล่าวหา ร้านของผู้กล่าวหาถูกตัดสายยูและงัดลูกบิดประตูเปิดได้ มีรอกตกปลาหายไป ๒๒๔ ตัว รวมเป็นเงิน ๑๐๕,๑๔๖ บาท นาย ส. ออกมาจากห้องเช่า เห็นผู้ต้องหาที่ ๒ เดินอุ้มสิ่งของผ่านหน้าพยานไป ก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย ร.ต.อ. ว. นำหมายจับของศาลติดตามจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำไปจับกุม ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การรับสารภาพว่าร่วมกันกระทำความผิดตามข้อหาในหมายจับ ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การรับสารภาพว่า ร่วมกันลักทรัพย์รอกตกปลาของผู้กล่าวหา และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำรอก ๔ ตัว ไปขายให้กับผู้ต้องหาที่ ๓ ตัวละ ๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท แล้วแบ่งให้ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะรับของโจร ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๓ มาทำการสอบสวน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาก็ให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นความผิดฐานรับของโจร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้จะไม่มี การพบทรัพย์ของผู้เสียหายไม่ว่า ส่วนใดส่วนหนึ่งที่ถูกลักไปในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นหรือ ยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำทรัพย์ของผู้เสียหายไปขายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ได้จากคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในขณะตกเป็นผู้ต้องหาว่าได้ นำรถตกลูกปลากลักมาจากผู้เสียหายไปขายให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๓ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่า เป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการลักทรัพย์ ซึ่งมีใช้เป็นการชัดทอดถึงผู้ต้องหาที่ ๓ เพื่อประสงค์ให้ ตนเองพ้นผิด และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ก็ได้ให้การยืนยันตามข้อเท็จจริงข้างต้นในฐานะพยาน ภายหลังจากที่ศาลพิพากษาลงโทษผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ แล้ว และสถานที่ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อ้างว่านำทรัพย์ไปขายให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นสถานที่ที่มีอยู่จริง และเป็นที่พักของ ผู้ต้องหาที่ ๓ คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีใช้เป็นเพียงคำให้การชัดทอดลอย ๆ แต่มีพยาน แวดล้อมประกอบน่าเชื่อถือว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้รับของโจรจริง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๗ ขอให้คืนหรือใช้ราคารถตกลูกปลา จำนวน ๔ ตัว

ให้สัตยาบันการเข้าทำสัญญาค้ำประกันภายหลังจากการเข้าทำสัญญาค้ำประกัน
โดยไม่ได้รับอนุมัติ เป็นการกระทำภายหลังจากที่ความผิดได้สำเร็จไปแล้ว
ไม่เป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๘/๒๕๕๑

พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ฯ (ม.๓๐๗, ๓๑๑, ๓๑๒ (๑) (๒), ๓๑๓)

การเข้าค้ำประกันเงินกู้ก่อนให้ที่ประชุมผู้ถือหุ้นให้สัตยาบันเป็นจำนวนมาก
ถึงพันล้านบาทเข้าข่ายเป็นการผิดหน้าที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะ
ที่เป็นทรัพย์สินมีเจตนาแสวงประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อตนเอง
และผู้อื่น การให้สัตยาบันในภายหลังไม่เป็นเหตุให้ไม่ได้รับความเสียหาย และไม่เป็เหตุ
ให้ความผิดที่สำเร็จแล้วเป็นการกระทำที่ไม่เป็นความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท อ. เดิมเป็นบริษัทจำกัด ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๖
จึงจดทะเบียนแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชน และนำหลักทรัพย์เข้าจดทะเบียนในตลาด
หลักทรัพย์ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ โดยมีผู้ต้องหาเป็นหนึ่งในการกรรมการของบริษัทด้วย
ตั้งแต่เริ่มจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทจนถึงปัจจุบัน โดยระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๙-๒๕๔๓ ผู้ต้องหา
ยังดำรงตำแหน่งกรรมการผู้อำนวยการของบริษัทด้วย ต่อมาบริษัทได้ทำหนังสือมอบอำนาจ
ฉบับลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๘ และ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๙ สาระสำคัญตามข้อ ๔. คือ
ให้ลงนามในนิติกรรมเอกสาร...สัญญาค้ำประกัน...ฯลฯ ครั้นระหว่างวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๙ -
วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๐ บริษัทโดยผู้ต้องหาผู้รับมอบอำนาจได้ทำสัญญาค้ำประกันในการ
ที่บริษัท T กู้ยืมเงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) รวม ๖ ครั้ง คือ ๑. สัญญาค้ำประกัน
ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๙ จำนวนเงิน ๑๐๐ ล้านบาท (เอกสาร ๑๔/๑๓๒-๑๓๓)
๒. สัญญาค้ำประกันลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๙ จำนวนเงิน ๔๓/๕ ล้านบาท (เอกสาร
๑๔/๑๒๓-๑๓๐) ๓. สัญญาค้ำประกันลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ จำนวนเงิน ๔๐ ล้านบาท
(เอกสาร ๑๔/๑๒๒-๑๒๓) ๔. สัญญาค้ำประกันลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๐ จำนวนเงิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

๒๖๐ ล้านบาท (เอกสาร ๑๔/๑๑๙-๑๒๒) ๕. สัญญาค้ำประกันลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๐ จำนวนเงิน ๑๙๘ ล้านบาท (เอกสาร ๑๔/๑๑๖-๑๑๗) ๖. สัญญาค้ำประกันลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๐ จำนวนเงิน ๑๐๐ ล้านบาท (เอกสาร ๑๔/๑๕) รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๗๘ ล้านบาท ซึ่งในการค้ำประกันเงินกู้ครั้งที่ ๑-๕ ผู้ต้องหาได้ส่งสำเนารายงานการประชุมของคณะกรรมการบริษัท อ. ที่มีข้อความว่าอนุมัติให้บริษัท อ. ทำสัญญาค้ำประกันเงินกู้ของบริษัท T ได้โดยผู้ต้องหาได้ลงลายมือชื่อรับรองสำเนารายงานประชุมทั้ง ๕ ฉบับดังกล่าวด้วย

ต่อมาคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ได้ตรวจสอบพบว่ารายงานการประชุม ๕ ฉบับข้างต้น มิได้มีการประชุมของคณะกรรมการบริษัท อ. จริง และในการทำสัญญาค้ำประกันการกู้ยืมเงินของบริษัท T ข้างต้น มิได้มีการแจ้งหรือเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการค้ำประกันในการจัดทำงบการเงินส่งต่อตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยด้วย ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ต. จึงได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาโดยกล่าวหาว่า (๑) การไปค้ำประกันเงินกู้โดยไม่ได้รับมติของที่ประชุมกรรมการบริษัท อ. เป็นความผิดฐานเป็นกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือหลักทรัพย์ซื้อขายในศูนย์ซื้อขายหลักทรัพย์กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของนิติบุคคล กระทำการหรือไม่กระทำการเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อตนเองหรือผู้อื่นอันเป็นการเสียหายแก่นิติบุคคลนั้น ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐๓, ๓๑๑, ๓๑๓ (๒) การจัดทำรายงานการประชุม โดยที่ไม่มีการประชุม และรับรองความถูกต้องเป็นความผิดฐานปลอมเอกสาร, เป็นกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หรือหลักทรัพย์ซื้อขายในศูนย์ซื้อขายหลักทรัพย์กระทำหรือยินยอมให้กระทำการทำให้เสียหาย ทำลาย เปลี่ยนแปลง ตัดทอน หรือปลอมบัญชีเอกสารหรือหลักประกันของนิติบุคคล หรือที่เกี่ยวกับนิติบุคคลดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๘ และพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ (๑) แต่สำหรับกรณีไม่เปิดเผยการค้ำประกันในการรายงานการเงินที่ส่ง ก.ล.ต. อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๖, ๒๓/๔ ได้มีการเปรียบเทียบตามมาตรา ๓๑๓/๑ ชอบแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า

๑. ผู้ต้องหาในฐานะกรรมการซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลกระทำผิดหน้าที่โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของนิติบุคคลนั้น อันจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐๓, ๓๑๑ และ ๓๑๓ หรือไม่

๒. การที่ผู้ต้องหารับรองสำเนารายงานการประชุมกรรมการบริษัท โดยไม่มีการประชุมกรรมการบริษัท กันจริง และนำส่งให้ธนาคารกรุงไทยฯ เพื่อประกอบการพิจารณาในการค้ำประกัน การกู้เงินของบริษัท T จะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ (๑) หรือ ๓๑๒ (๒) หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว ในประเด็นแรก เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาในฐานะกรรมการผู้อำนวยการบริษัท อ. ซึ่งเป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เข้าทำสัญญาค้ำประกันการกู้ยืมเงินของบริษัท T ต่อธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ในนามของบริษัท อ. รวม ๖ ครั้ง เป็นเงิน ๑,๐๓๔ ล้านบาท แม้จะมีอำนาจลงนามแทนบริษัท อ. และเป็นการกระทำภายในวัตถุประสงค์ของบริษัทก็ตาม แต่การที่จะลงนามได้นั้นที่ประชุมกรรมการของบริษัท อ. ต้องอนุมัติให้ทำสัญญาได้เสียก่อน จะเห็นได้จากการที่ผู้ต้องหาต้องลงลายมือชื่อรับรองสำเนารายงานการประชุมของคณะกรรมการของบริษัทอันเป็นเท็จที่มีข้อความว่าอนุมัติให้บริษัท อ. ทำสัญญาค้ำประกันเงินกู้ของบริษัท T ได้และยังต้องให้ที่ประชุมผู้ถือหุ้นให้สัตยาบันในภายหลัง การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการกระทำผิดหน้าที่ของตนตามที่ได้รับมอบหมาย และทำให้บริษัท อ. มีภาระหนี้ที่ค้ำประกันเป็นจำนวนเกินกว่าหนึ่งพันล้านบาท อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่บริษัท อ. ได้แม้ผู้ต้องหาจะอ้างว่ามีเหตุจำเป็นต้องกู้เงินจากสถาบันการเงินจึงเข้าทำสัญญาค้ำประกันดังกล่าว เพื่อให้บริษัท T ใช้หลักทรัพย์ของตนค้ำประกันเงินกู้ของบริษัท อ. โดยไม่ต้องใช้หลักทรัพย์ของบริษัท อ. เพื่อมิให้ผิดสัญญากับเจ้าหนี้เดิม แต่การเข้าทำสัญญาค้ำประกันดังกล่าวก็ทำให้บริษัท T ได้รับเงินกู้ไปกว่าหนึ่งพันล้านบาท ในขณะที่บริษัท T เคยค้ำประกันเงินกู้ของบริษัท อ. ในวงเงิน ๑๐๐ ล้านบาทเท่านั้น และเป็นเหตุให้บริษัท อ. ได้รับความเสียหายถูกธนาคารกรุงไทยฟ้องให้ร่วมรับผิดชอบในหนี้ที่ค้ำประกันเป็นจำนวนมาก พฤติการณ์ของผู้ต้องหาเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดหน้าที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ที่เป็นทรัพย์สินของบริษัท อ. โดยมีเจตนาแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อตนเองหรือเพื่อผู้อื่นแล้ว การที่ผู้ถือหุ้นของบริษัท อ. ให้สัตยาบันการเข้าทำสัญญาค้ำประกันดังกล่าวเป็นเพียงการกระทำที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบในทางแพ่ง ไม่เกี่ยวกับความรับผิดชอบในทางอาญา ไม่เป็นเหตุที่ทำให้บริษัท อ. ไม่ได้รับความเสียหายจากการกระทำของผู้ต้องหา นอกจากนี้ยังเป็นการกระทำภายหลังจากที่ความผิดได้สำเร็จไปแล้ว ไม่เป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิด

ในประเด็นที่สอง เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นกรรมการผู้อำนวยการบริษัท อ. ผู้ต้องหาจึงมีอำนาจรับรองสำเนารายงานการประชุมได้ การที่ผู้ต้องหาลงนามเป็นการกระทำภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของผู้ต้องหาตามข้อบังคับของบริษัทฯ แม้ความจริงจะไม่มีการประชุมก็เป็นการลงข้อความเท็จเท่านั้น หากใช้เป็นการปลอมเอกสารไม่ เพราะมิใช่เป็นการทำปลอมเอกสารอันแท้จริงของผู้ใด ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๓๗/๙/๒๕๒๖, ๔๕/๒๕๓๕ กรณีจึงไม่เข้าองค์ประกอบความผิด ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ (๑) แต่เมื่อข้อเท็จจริงฟังว่าสำเนารายงานการประชุมเป็นเท็จ และผู้ต้องหาทำขึ้นเพื่อลวงให้ธนาคารกรุงไทยเชื่อว่าที่ประชุมคณะกรรมการบริษัท อ. มีมติให้ค้ำประกันเงินกู้ของบริษัท T ต่อธนาคารกรุงไทย การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานเป็นบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์ฯ ลงข้อความเท็จในเอกสารของนิติบุคคลเพื่อลวงบุคคลใดฯ ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ (๒) ซึ่งพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องไว้แล้ว

ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นกรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หรือหลักทรัพย์ซื้อขายในศูนย์ซื้อขายหลักทรัพย์ ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของนิติบุคคลหรือที่นิติบุคคลดังกล่าวเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของนิติบุคคลนั้น กระทำการหรือไม่กระทำการเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นการเสียหายแก่อนิติบุคคลนั้น ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐๓, ๓๑๑, ๓๑๓

ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานกระทำหรือยินยอมให้กระทำการ โดยทำให้เสียหาย ทำลาย
เปลี่ยนแปลง ตัดทอน หรือปลอมบัญชีหรือหลักประกันของนิติบุคคลหรือเกี่ยวกับนิติบุคคล
ดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ (๑)

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นสมาชิกยูบีซีแบบสมาชิกบ้านต่อสัญญาณไปยังห้องเช่าเพียงห้องเดียว ไม่พอฟังว่าละเมิดลิขสิทธิ์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๙๘/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ฯ (ม.๔, ๖, ๑๕, ๒๘, ๒๙, ๖๙, ๗๔, ๗๘)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ประกอบกิจการอาคารให้เช่าพักอาศัยอ้างว่าเป็นสมาชิกยูบีซีแบบสมาชิกบ้าน ซึ่งสามารถต่อสัญญาอนุญาตรายการเช่าเครื่องโทรทัศน์ได้เพียง ๑ เครื่องเพื่อการรับชม เพื่อความบันเทิงภายในบ้านพักอาศัยเท่านั้น แต่หลักฐานการเป็นสมาชิกของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ สูญหาย ปรากฏข้อเท็จจริงเพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อสัญญาอนุญาตรายการของผู้เสียหายไปยังห้องเช่าเพียงห้องเดียวหลักฐานยังไม่พอพิสูจน์ว่าสถานที่เกิดเหตุมีการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายในการเผยแพร่ภาพและเสียงเพื่อผลประโยชน์อื่น ๆ ในทางการค้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีผู้ต้องหาที่ ๒-๕ เป็นกรรมการ กรรมการซึ่งลงชื่อผูกพันบริษัทได้คือกรรมการสองคนลงลายมือชื่อร่วมกัน และประทับตราของบริษัท บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ประกอบกิจการอาคารให้เช่าพักอาศัย ใช้ชื่อว่า “บ.” และมีการแพร่ภาพและเสียงจากรายการ “ยูบีซี” ซึ่งเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย ไปยังห้องพักเลขที่ ๑๐๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีเพียงนาย ม. ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายให้การว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ สมัครเป็นสมาชิกยูบีซี แบบสมาชิกบ้าน ซึ่งสามารถต่อสัญญาอนุญาตรายการของยูบีซีเข้าเครื่องรับโทรทัศน์ได้เพียง ๑ เครื่อง หรือเพียง ๑ จุด เพื่อการรับชมเพื่อ

ความบันเทิงภายในบ้านพักอาศัยเท่านั้น แต่คดีนี้ได้ความว่าลักษณะการประกอบธุรกิจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นการประกอบกิจการอาคารให้เช่าพักอาศัย ซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับบ้านเช่า จึงอาจเป็นไปได้ว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นสมาชิกยูบิซีแบบสมาชิกบ้านเพื่อต่อสัญญาเช่าไปที่ห้องเลขที่ ๑๐๑ เท่านั้น เมื่อผู้เสียหายอ้างว่าหลักฐานการสมัครเป็นสมาชิกของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ สูญหายไป และพยานหลักฐานไม่ปรากฏว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ นอกจากต่อสัญญาเช่ารายการของยูบิซีไปยังห้องเลขที่ ๑๐๑ แล้ว ยังมีการต่อไปยังห้องอื่น ๆ อีก พยานหลักฐานที่ปรากฏยังไม่พอพิสูจน์ได้ว่าสถานที่เกิดเหตุมีการละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทผู้เสียหายในการเผยแพร่ภาพและเสียงเพื่อผลประโยชน์อื่น ๆ ในทางการค้า หลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๕ ฐานร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าด้วยการแพร่เสียง แพร่ภาพ และจัดให้ประชาชนฟังหรือชมงานแพร่เสียง แพร่ภาพ โดยเก็บเงินหรือผลประโยชน์อื่น ๆ ในทางการค้า ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔, ๖, ๑๕, ๒๘, ๒๙, ๖๙, ๗๔, ๗๘ ของกลางให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

ถูกทำร้ายแล้วมาดักรอทำร้ายคืน เป็นทำร้ายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๑๔/๒๕๕๑

ป.อาญา พยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (ม. ๒๙๕, ๒๙๖ ประกอบ

ม. ๒๘๙ (๔), ๘๐, ๘๓, ๓๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกทำร้ายร่างกายหลังจากไปเที่ยว โดยถูกรถจักรยานยนต์ขับแข่งและโดนชนที่ใบหน้า ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงขับรถหนี โดยไม่ปรากฏว่าคนร้ายได้ติดตามมาทำร้ายอีก การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกทำร้ายจึงขาดตอนไปแล้ว เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ขับขี่รถจักรยานยนต์ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งซ้อนท้ายมาจอดรอดักทำร้ายผู้ที่ชนทำร้ายผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการวางแผนเตรียมการ เป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้เสียหายทั้งสี่ขับรถจักรยานยนต์มาถึงบริเวณที่เกิดเหตุซึ่งเป็นทางโค้ง ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งยืนอยู่ข้างถนนได้ใช้คอมพิวเตอร์ขนาดเล็กขว้างใส่ผู้เสียหายทั้งสี่ดังกล่าวแต่ไม่ถูก โดยคอมพิวเตอร์ไปโดนราวเหล็กกั้นข้างถนนแตกเสียก่อนแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ วิ่งไปซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่ผู้ต้องหาที่ ๒ จอดติดเครื่องรออยู่พากันขับหลบหนีไป ขณะนั้น ผู้กล่าวหาทั้งสี่ซึ่งใช้รถยนต์สายตรวจออกตรวจท้องที่พบเห็นเหตุการณ์ได้ติดตามจับกุมผู้ต้องหาทั้งสองได้ห่างจาก จุดเกิดเหตุประมาณ ๑ กิโลเมตร สอบถามผู้ต้องหาทั้งสองให้การรับสารภาพ จึงนำตัวส่งพนักงานสอบสวน ดำเนินคดี ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาทั้งสองให้การว่า ในวันเกิดเหตุขณะผู้ต้องหาทั้งสองขับขี่รถจักรยานยนต์นั่งซ้อนท้ายกลับจากไปเที่ยว มีรถจักรยานยนต์ขับตามมา เมื่อขับแข่งผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกชนที่ใบหน้า ๑ ที่จึงขับรถหนี และจอดรอบริเวณทางแยกที่เกิดเหตุ เพื่อดักขว้างคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กที่เก็บได้ข้างถนนในคืนที่ชนผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อผู้เสียหายทั้งสี่ขับขี่รถจักรยานยนต์ผ่านมา ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงขว้างคอมพิวเตอร์ใส่ แต่ปรากฏว่าไม่ใช่รถคันที่ชนผู้ต้องหาที่ ๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกทำร้ายร่างกายหลังจากไปเที่ยว โดยถูกรถจักรยานยนต์ขับแซงและโดนชนที่ใบหน้า ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงขับรถหนี โดยไม่ปรากฏว่า คนร้ายได้ติดตามมาทำร้ายอีก การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกทำร้ายจึงขาดตอนไปแล้ว เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ขับขี่รถจักรยานยนต์โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งซ้อนท้าย มาจอดรอตกทำร้ายผู้ที่ชกทำร้ายผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการวางแผนเตรียมการ เป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และ ผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๒๙๖ ประกอบมาตรา ๒๔๙(๔), ๘๐, ๘๓, ๓๓ ขอบริบ เศษกระจุกโคมไฟหนักรถยนต์ของกลาง

หมายเหตุ

เห็นได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสองมีเวลาไตร่ตรองวางแผนเตรียมการเพื่อตกทำร้าย กลุ่มวัยรุ่นที่ทำร้ายผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนและเหตุการณ์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกชกทำร้ายก่อนก็ ขาดตอนไปแล้ว ดังนั้นการที่ผู้ต้องหาทั้งสองมาตกทำร้ายกลับคืนจึงเป็นการเจตนาทำร้าย ร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และแม้ปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้งสองมีเจตนาทำร้ายต่อ กลุ่มวัยรุ่นที่ชกต่อย แต่ได้กระทำต่อผู้เสียหายก็โดยสำคัญผิด ก็ถือได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสองได้ ทำร้ายผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๑ เมื่อผู้เสียหายไม่ได้รับอันตรายแก่กายเพราะผู้ต้องหาที่ ๑ ขว้างไม่ถูก การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสอง จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามทำร้ายร่างกายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาที่ ๑ ปลอมลายมือชื่อ ในแบบคำขอโอนและรับโอนรถยนต์ยื่นต่อเจ้าหน้าที่

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๒๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม (ม. ๒๖๔, ๒๖๘, ๘๓, ๙๑)

ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันปลอมลายมือชื่อผู้เสียหาย ในแบบคำขอโอนและรับโอนรถยนต์ ในหนังสือมอบอำนาจ ในสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เสียหาย และในสำเนาภาพถ่ายทะเบียนบ้านของผู้เสียหาย และมีลายมือชื่อผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้รับโอนแล้วนำเอกสารดังกล่าวไปยื่นต่อเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบก แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๓ เกี่ยวข้องอย่างไร ผู้ต้องหาที่ ๓ จึงไม่มีความผิดฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกันปลอมลายมือชื่อผู้เสียหายในแบบคำขอโอนและรับโอนรถยนต์ ในหนังสือมอบอำนาจของผู้เสียหาย ฉบับลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ ในสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เสียหาย และในสำเนาภาพถ่ายทะเบียนบ้านของผู้เสียหาย แล้วนำเอกสารดังกล่าวไปใช้ยื่นต่อเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกในการขอโอนทะเบียนรถยนต์ ลล ๕๙ กรุงเทพมหานคร จากกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายเป็นของผู้ต้องหาที่ ๓ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ แม้จะปรากฏลายมือชื่อในแบบคำขอโอนและรับโอนรถยนต์ในฐานะผู้รับโอน แต่เนื่องจากศาลไม่อนุญาตให้ออกหมายจับผู้ต้องหาที่ ๓ จึงไม่มีรายละเอียดว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ อย่างไร และรถยนต์ดังกล่าวยังอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายตลอดมา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้เพียงว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ร่วมกันปลอมลายมือชื่อผู้เสียหาย ในแบบคำขอโอนและรับโอนรถยนต์ในหนังสือมอบอำนาจของผู้เสียหาย ฉบับลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ ในสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เสียหาย และในสำเนาภาพถ่ายทะเบียนบ้านของผู้เสียหาย โดยอ้างและใช้เอกสารปลอม ทั้ง ๔ ฉบับ ต่อเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบก ในการขอโอนทะเบียนรถยนต์ คันหมายเลขทะเบียน ลล ๕๙ กรุงเทพมหานคร จากกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายเป็นของผู้ต้องหาที่ ๓ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ แม้จะปรากฏลายมือชื่อในแบบคำขอโอนและรับโอนรถยนต์ในฐานะผู้รับโอน แต่เนื่องจากศาลไม่อนุญาตให้ออกหมายจับผู้ต้องหาที่ ๓ จึงไม่มีรายละเอียดว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อย่างไร และรถยนต์คันดังกล่าวยังอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายตลอดมา จึงอาจเป็นไปได้ว่า มีการทุจริตนำเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาที่ ๓ มาใช้โดยผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่รู้เรื่อง และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย พยานหลักฐานที่ปรากฏยังไม่เพียงพอ จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๘, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

หมายเหตุ

กรณีซื้อขายรถยนต์กรรมสิทธิ์ยอมโอนไปตั้งแต่ทำสัญญาซื้อขายแล้ว การโอนทะเบียนรถยนต์ จึงไม่ใช้การโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ แต่เป็นการแจ้งให้เจ้าหน้าที่แก้ไขรายการจดทะเบียนในคู่มือจดทะเบียนเท่านั้น หนังสือมอบอำนาจและแบบโอนและรับโอนทะเบียนรถยนต์จึงไม่ใช่เอกสารสิทธิที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๙) ดูคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๖๓/๒๕๕๒

สถาปนิกรตรวจสอบอาคารประมาณอาทิตยละครึ่ง ไม่พบข้อบกพร่อง แม้ต่อมาจะมีแผ่นหินที่ติดผนังตกใส่ผู้เสียหายก็ไม่ใช่การประมาณ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๒๓/๒๕๕๑

ป.อาญา ประมาท (ม.๓๐๐)

การที่ผู้ต้องหาให้สถาปนิกรตรวจสอบดูแลอาคารประมาณอาทิตยละครึ่ง
ตรวจอายุการใช้งานของจุดต่างๆ ว่าจุดใดที่ชำรุดบกพร่อง หรือหมดอายุการใช้งาน
ที่จะต้องซ่อมแซมบำรุง หรือไม่ ต่อมาแผ่นหินอ่อนซึ่งติดอยู่ที่ฝาผนังอาคารร่วงลงมา
ถูกผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส โดยที่ผู้ต้องหาไม่ทราบว่าฝาผนังอยู่ในสภาพไม่มั่นคง
แข็งแรง หรืออาจหลุดร่วงได้ กรณีไม่เป็นประมาทแต่เป็นเหตุสุดวิสัย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นบริษัท มีผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกัน
ลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของผู้ต้องหาที่ ๓ กระทำการผูกพันผู้ต้องหาที่ ๓
โดยบริษัทผู้ต้องหาที่ ๓ ประกอบกิจการโรงแรม ต่อมาวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้เสียหาย
กับนาง ว. เดินทางไปที่โรงแรมของผู้ต้องหาที่ ๓ โดยจอดรถไว้ที่ลานชั้นล่างแล้วเดินตามทางลาด
เพื่อขึ้นไปชั้นที่ ๒ โดยเดินชิดกับตัวอาคาร ระหว่างทางก่อนถึงประตูทางเข้าโรงแรม
มีแผ่นหินอ่อนขนาด ๔๐x๖๐ เซนติเมตร ซึ่งติดอยู่ที่ฝาผนังของตัวอาคารร่วงหลุดลงมา
ประมาณ ๓๐ แผ่น ถูกผู้เสียหายที่ศีรษะและที่ลำตัวจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส
ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๓ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กรรมการ
ผู้มีอำนาจ และดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในฐานะส่วนตัว ร่วมกันกระทำ
โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาได้รับอันตรายสาหัส

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานกระทำโดยประมาท
เป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความจากนาย ช. สถาปนิก
ของโรงแรม ยืนยันว่าพยานได้ตรวจสอบดูแลอาคารประมาณอาทิตย์ละครั้ง ตรวจอายุการใช้งาน
ของจุดต่าง ๆ ว่าจุดใดที่ชำรุดบกพร่อง หรือหมดอายุการใช้งานที่จะต้องซ่อมแซมบำรุง
สำหรับปูนซีเมนต์ที่ใช้ฉาบฝาผนังตรงที่กระเบื้องหลุดตกลงมา มีการใช้งาน ๑๒ ปี โดยทั่วไป
ปูนที่ฉาบนั้นจะเสื่อมสภาพและหมดอายุอย่างน้อยประมาณ ๒๐ ปีขึ้นไป และปูนซีเมนต์บริเวณ
ใกล้เคียงหรือจุดที่ติดกับจุดที่กระเบื้องหลุดตกลงมานั้นก็ไม่มีกระเบื้องตกลงมา เหตุที่เกิดขึ้น
เป็นเหตุสุดวิสัย นอกจากนี้แล้วไม่มีพยานหลักฐานใดที่แสดงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็น
กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๓ รู้หรือควรรู้ว่า แผ่นกระเบื้องหินอ่อนซึ่งติดอยู่ที่
ฝาผนังอาคารที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นอาคารของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๓ มีสภาพไม่มั่นคง แข็งแรง
อาจหลุดร่วงลงมาได้ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่จัดการซ่อมแซมแก้ไขให้อยู่ในสภาพแข็งแรง
เพื่อป้องกันมิให้หลุดร่วง พยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏไม่เพียงพอให้รับฟังว่าเหตุเกิดจาก
ความประมาทของผู้ต้องหาทั้งสาม จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม ฐานกระทำโดยประมาท
และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๐๐

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ค้นพบเอกสารพนันในรถยนต์ที่ยึดมาขับ ไม่พอรับฟังเป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๒๙/๒๕๕๑

พ.ร.บ. การพนันฯ (ม. ๔ ทวิ, ๕, ๑๒)

ค้นพบเอกสารพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศพนันเอาทรัพย์สินกันของนาย อ. ที่ทำขึ้นภายหลังรับแท่งการพนัน ซึ่งอยู่ในรถยนต์ของนาย ส. ที่ผู้ต้องหาหยิบมาขับ ไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๐๒.๔๐ นาฬิกา ผู้กล่าวหา กับพวกตั้งด่านตรวจรถยนต์บริเวณทางขึ้นด่วนอโศก ได้ตรวจค้นรถยนต์ยี่ห้อเบนซ์ คันหมายเลขทะเบียน กจ ๘๘๘๕ นครสวรรค์ ที่ผู้ต้องหาขับผ่านมา ผลการตรวจค้นพบ กระดาษบันทึกการพนันที่หัวกระดาษว่า สรุปผลกำไรลูกค้าย ระบุวันที่ ๐๔.๑๑.๐๕ (๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘) ถึงวันที่ ๓๐.๐๔.๐๖ (๓๐ เมษายน ๒๕๔๙) ซึ่งมีรายละเอียดการแข่งขันฟุตบอลต่างประเทศของประเทศอังกฤษ, อิตาลี, เยอรมัน, เนเธอร์แลนด์, สเปน รวม ๔๘ แผ่น อยู่ในช่องเก็บของ (คอนโซล) ประตูด้านหน้าข้างขวาของคนขับ จึงยึดเป็นของกลางจับกุมตัว ผู้ต้องหาส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเล่นการพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศพนันเอาทรัพย์สินกันโดยผิดกฎหมายโดยเป็นฝ่ายเจ้ามือรับกินรับใช้ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังจากผู้ชำนาญการพนันว่า โปยทายผลฟุตบอลเป็นการขีดเขียนรหัสอักษรและตัวเลขในลักษณะบันทึกช่วยจำที่ใช้ในการเล่นการพนันทายผลฟุตบอล เป็นบัญชีสรุปผลกำไรของลูกค้าย ซึ่งมีไว้เฉพาะผู้เล่นฝ่ายเจ้ามือเท่านั้น แม้เอกสารของกลางดังกล่าวข้างต้นจะอยู่ในรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาขับในวันที่ถูกจับกุมตัว แต่ข้อเท็จจริงก็ได้ความว่า รถยนต์คันดังกล่าวเป็นของนาย ส. ผู้เป็นน้องชายของผู้ต้องหา

กับได้รับความจากนาย อ. พยานยืนยันข้อเท็จจริงตรงกับนาย ส. ว่า ระหว่างวันที่ ๑๗ - ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๙ นาย อ. ได้ยื่นมรดกคดีดังกล่าวจากนาย ส. ไปใช้ และเอกสารของกลาง เป็นของนาย อ. ที่จัดทำขึ้นเองเพราะเป็นเจ้าของมือโต๊ะการพนันทายผลการแข่งขันของฟุตบอลต่างประเทศ พยานหลักฐานที่ปรากฏยังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ต้องหา เป็นเจ้ามือการเล่น การพนันทายผลฟุตบอลตามข้อกล่าวหา พยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา เล่นการพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศ พนันเอาทรัพย์สินกันโดยผิดกฎหมาย โดยเป็นฝ่ายเจ้ามือรับกินรับใช้ ตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๔ ทวิ, ๕, ๑๒ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๓ เอกสารของกลางแจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

มีผู้บุกรุกทำลายป่า แต่ผู้รู้เห็นไม่มาเป็นพยานในคดี พยานหลักฐานไม่พอฟ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓๑/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ (ม. ๔, ๕, ๖, ๘, ๙, ๑๐, ๑๔, ๓๑)

พ.ร.บ. ป่าไม้ (ม. ๔, ๖, ๗, ๑๑, ๕๔, ๖๙, ๗๒ ตี ๑ วรรคแรก, ๗๓, ๗๔, ๗๕ ทวิ, ๗๕ จัตวา)

มีการบุกรุกป่า โดยมีการโค่นต้นไม้และกานต้นไม้ให้ยืนต้นตาย เพื่อยึดพื้นที่ปลูกพืชทางด้านเกษตร มีพยานที่เป็นผู้ใหญ่บ้าน กำนัน และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพื้นที่ซึ่งมีลูกบ้าน (โดยปกปิดชื่อ) มาแจ้งให้พยานทราบว่ามีผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำการบุกรุกป่า โดยไม่ได้ตัวพยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์มาเป็นพยานในคดี กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาป่า ที่ กบ ๕ นาย บ. ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒ กับพวกได้ออกตรวจพื้นที่ ยึดไม้ท่อน ที่พื้นที่ป่าบ้านหนองขอน หมู่ที่ ๒ ตำบลทับปรึง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ และมีการตัดโค่นและกานต้นไม้เพื่อให้ต้นไม้ยืนต้นตาย เพื่อยึดพื้นที่ปลูกพืชทางด้านเกษตร โดยมีไม้ขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ถูกกานหรือบากบริเวณโคนต้นไม้ให้ยืนต้นตายจำนวน ๒๓๔ ต้น และมีไม้ที่ถูกควั่นเปลือกหรือกะเทาะเปลือกแล้วทายาสารเคมีเพื่อให้ตายและที่ยังไม่ตายรวม ๖๙ ต้น รวมไม้ที่ถูกทำลายจำนวน ๓๐๓ ต้น และมีไม้ที่โค่นล้มจำนวน ๑๒ ต้น ปริมาตร ๒๗.๓๗ ลูกบาศก์เมตร วัดเนื้อที่ที่มีการบุกรุก เนื้อที่ประมาณ ๒๒ ไร่ ๙๗ ตารางวา ตรวจไม่พบอุปกรณ์เครื่องมือชนิดอื่นใด หรือที่พกอันพอจะสันนิษฐานว่าเป็นของผู้ใดที่เกิดเหตุ สอบถามผู้ใหญ่บ้านแจ้งว่าชาวบ้านไม่ประสงค์ออกนามแจ้งว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ทำการบุกรุกทำลายป่าบริเวณที่เกิดเหตุ จึงยึดไม้ของกลางและแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานผู้บุกรุกแผ้วถางป่าบริเวณที่เกิดเหตุ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีนี้ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้บุกรุกเข้าไปตัดฟันทำอันตรายต้นไม้ในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ คงมีเพียงนาย ศ. เป็นกำนัน นาย บ. ผู้ใหญ่บ้าน และนาย อ. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในพื้นที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นพยานบอกเล่าที่คนในพื้นที่บอกให้ฟังว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิด แต่บุคคลที่รู้เห็นดังกล่าวไม่ประสงค์จะเปิดเผยตัวมาให้การเป็นพยาน ซึ่งพยานบุคคลทั้งสามควรที่จะนำตัวบุคคลดังกล่าวมาให้การต่อพนักงานสอบสวนได้ แต่ก็ไม่ดำเนินการ อ้างว่าผู้ที่ให้ข้อมูลไม่ประสงค์มาให้การเป็นพยาน ประกอบกับไม่พบอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้กระทำความผิด ไม่มีการสร้างที่พักอาศัยในที่เกิดเหตุที่จะตรวจสอบได้ว่าเป็นของผู้ใด ไม่มีพยานแวดล้อมที่จะเชื่อมโยงว่าผู้ต้องหามีส่วนเกี่ยวข้องกับการบุกรุกป่า คดีจึงมีเพียงพยานบอกเล่าซึ่งรับฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานทำไม้หรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถาง ทำไม้ หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปรวมปริมาตรไม่เกินสี่ลูกบาศก์เมตร โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขายตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๗, ๑๑, ๕๔, ๖๙, ๗๒ ตี, ๗/๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๔, ๗, ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓, ๔ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๑๔, ๓๑ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ ไม้ของกลางแจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

ที่ดิน ส.ป.ก.ยังเป็น “ป่า” อยู่

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓๕/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๖, ๗, ๖๙, ๗/๔)

ที่ดินตามมาตรา ๓๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๔ ที่กำหนดให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินที่ ส.ป.ก. ได้มานั้น กฎหมายมุ่งประสงค์ให้ ส.ป.ก. ถือสิทธิ์ในที่ดินเพื่อดำเนินการนำที่ดินมาใช้ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเท่านั้น ไม่ได้มุ่งหมายจะให้ ส.ป.ก. มีกรรมสิทธิ์เช่นเดียวกับเจ้าของทรัพย์สินในกรณีทั่วไป ที่ดิน ส.ป.ก. แปลงของนาย ล. พนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายที่ดินยังไม่ได้ออกหนังสือแสดงสิทธิ์ในที่ดินตามมาตรา ๓๖ ทวิ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมฯ ที่ดินดังกล่าวจึงไม่ใช่ที่ดินที่ ส.ป.ก. หรือนาย ล. ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ตามกฎหมายอื่น ตามที่กำหนดในมาตรา ๓ (๒) แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน แต่ยังคงเป็น “ป่า” ตามมาตรา ๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ไม้ประดู่จำนวน ๑ ท่อน ปริมาตร ๐.๓๑ ลูกบาศก์เมตร ของกลาง ซึ่งผู้ต้องหาทั้งสองถูกผู้กล่าวหาจับกุมเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ขณะผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถยนต์กระบะบรรทุกไม้ของกลาง มีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งโดยสารมาด้วย แล่นไปตามถนนสายถนนสุข-ลานสัก หมู่ ๗ ตำบลแม่เป็น อำเภอแม่เป็น จังหวัดนครสวรรค์ เป็นไม้ที่ขึ้นอยู่ในที่ดิน ส.ป.ก.๔-๐๑ ข ของนาย ล. และล้มมานาน ๕-๖ ปีแล้ว นาย ล. เตรียมจะเผาทิ้ง แต่ผู้ต้องหาทั้งสองมาขอ จึงยกให้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ที่ดินตามมาตรา ๓๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่กำหนดให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) เป็น ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินที่ ส.ป.ก. ได้มานั้น กฎหมายมุ่งประสงค์ให้ ส.ป.ก. ถือสิทธิในที่ดินเพื่อดำเนินการนำที่ดินมาใช้ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเท่านั้น ไม่ได้มุ่งหมายจะให้ ส.ป.ก. มีกรรมสิทธิ์เช่นเดียวกับเจ้าของทรัพย์สินในกรณีทั่วไป ที่ดิน ส.ป.ก. แปลงของนาย ล. พนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายที่ดินยังไม่ได้ออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน ตามมาตรา ๓๖ ทวิ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมฯ ที่ดินดังกล่าวจึงไม่ใช่ที่ดินที่ ส.ป.ก. หรือนาย ล. ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ตามกฎหมายอื่น ตามที่กำหนดในมาตรา ๓ (๒) แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน แต่ยังคงเป็น “ป่า” ตามมาตรา ๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ต้นประดู่ที่ขึ้นอยู่ในที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ข ของนาย ล. จึงเป็นไม้หวงห้าม ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ โดยเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก ลำดับที่ ๘๗ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๓๐ การที่ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันมีไม้ประดู่ท่อนของกลางไว้ในความครอบครองจึงเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวง หรือรอยตรารัฐบาลขาย ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๓, ๖๙, ๓/๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๓/ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ขอริบไม้ประดู่ท่อนของกลาง

หมายเหตุ

หลังจากที่อัยการสูงสุดได้มีคำชี้ขาดให้ฟ้องตามสำนวนชี้ขาดความเห็นแย้งเลขรับที่ ๕๓/๑/๒๕๔๘, ๔๖๓/๒๕๔๘, ๓/๓๖/๒๕๔๙, ๑๙/๒๕๕๐, ๓๒/๒๕๕๐, ๓๓/๒๕๕๐, ๕๓/๒๕๕๐, ๑๔๙/๒๕๕๐ ต่อมาได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาตัดสินในแนวทางเดียวกับที่อัยการสูงสุดได้วินิจฉัยไว้ในคำชี้ขาด คือ คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๓/๑/๒๕๕๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๓/๑/๒๕๕๑

พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓๖ ทวิ วรรคหนึ่ง ที่กำหนดให้ ส.ป.ก. เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรืออสังหาริมทรัพย์ใด ๆ ที่ได้มาก็เพื่อนำไปใช้

ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม มิได้มุ่งหมายให้ ส.ป.ก. มีกรรมสิทธิ์เช่นเดียวกับเจ้าของทรัพย์สินทั่วไปที่มีสิทธิ ป่าสงวนแห่งชาติเป็นที่ดินของรัฐแม้ถูกเพิกถอนสภาพจากการเป็นป่าสงวนแห่งชาติ อันเนื่องจากการดำเนินการ ตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.๒๕๑๘ มาตรา ๒๖ (๔) ก็ยังคงเป็นที่ดินของรัฐอยู่ เพียงแต่เปลี่ยนประเภทของที่ดิน วัตถุประสงค์และการใช้ประโยชน์ในที่ดินและเปลี่ยนหน่วยงานของรัฐผู้ดูแลและใช้ประโยชน์ในที่ดินจาก กรมป่าไม้เป็น ส.ป.ก. โดยให้ ส.ป.ก. เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เพื่อใช้ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมตามมาตรา ๓๖ ทวิ ที่ดินพิพาทยังคงเป็นที่ดินของรัฐ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๒ ไม่อาจถือได้ว่า ส.ป.ก. เป็นบุคคลผู้ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามกฎหมายอื่นตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓ (๒) ที่ดินพิพาทยังเป็นที่ดินที่มีได้มีบุคคลใดได้มาตามกฎหมายที่ดิน การที่ ส.ป.ก. ออกเอกสาร ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. จัดสรรในที่ดินของรัฐให้แก่เกษตรกรจึงเป็นเพียงหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินที่อยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเท่านั้น ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงสถานะทางกฎหมายของที่ดินนั้น ล.ได้ที่ดินมีเอกสาร ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามกฎหมายอื่นตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓ (๒) ที่ดินดังกล่าวจึงยังมิได้มีบุคคลได้มาตามประมวลกฎหมายที่ดิน และยังคงเป็นป่า ตามมาตรา ๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้มากการที่จำเลยตัดฟันโค่นไม้ประจักษ์เป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ในที่ดิน ส.ป.ก. ๔-๐๑ ก. ของ ล. โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงเป็นความผิดฐานทำไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติป่าไม้ม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๕/๒๕๕๑ นี้และคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒/๒๕๕๑, ๔๕๑/๒๕๕๑ และ ๕๑๑/๒๕๕๑ ยังคงวินิจฉัยในแนวทางเดิม

เปลี่ยนถังจากบรรจุน้ำมันเบนซิน ๙๑ เป็นบรรจุน้ำมันดีเซล ทำให้ค่าน้ำมันดีเซล มีมาตรฐานเปลี่ยนไป ไม่พอพึงว่าจงใจปลอมปนน้ำมัน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. การค่าน้ำมันเชื้อเพลิงฯ (ม. ๒๕ วรรคสาม, ๔๘, ๔๙ วรรคสอง, ๖๐)

กรมธุรกิจพลังงานจัดเก็บตัวอย่างน้ำมันเชื้อเพลิงจากสถานีบริการน้ำมันของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ปรากฏว่าน้ำมันเชื้อเพลิงดีเซลในถังหนึ่งจากสองถังไม่ถูกต้องตามมาตรฐานที่กำหนด เนื่องจากผู้ต้องหาเปลี่ยนถังบรรจุที่เคยบรรจุน้ำมันเบนซิน ๙๑ มาบรรจุน้ำมันดีเซล และสารที่ปลอมปนเป็นน้ำมันไม่สามารถแยกชนิดของส่วนประกอบได้เพราะว่าเป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียมเหมือนกัน พยานหลักฐานยังไม่พอพ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า กรมธุรกิจพลังงาน กระทรวงพลังงาน ได้จัดเก็บตัวอย่างน้ำมันเชื้อเพลิงจากสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ เพื่อนำไปตรวจสอบคุณภาพน้ำมันเชื้อเพลิง ผลการตรวจสอบปรากฏว่าหลุมหัวจ่ายหมายเลข ๐๕๓๐ น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดดีเซลไม่ถูกต้องตามมาตรฐานที่กำหนด เพราะมีจุดวาบไฟเพียง ๑๔° ซ ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดให้มีจุดวาบไฟไม่ต่ำกว่า ๕๐° ซ โดยผู้ต้องหาอ้างว่าเหตุที่น้ำมันเชื้อเพลิงของผู้ต้องหาไม่ได้มาตรฐานตามที่กำหนดนั้น เพราะผู้ต้องหาได้เปลี่ยนถังน้ำมันซึ่งแต่เดิมบรรจุน้ำมันประเภทเบนซิน ๙๑ เป็นน้ำมันประเภทดีเซล โดยก่อนที่จะบรรจุน้ำมันดีเซลเข้าไปในถังดังกล่าว ผู้ต้องหาได้สูบน้ำมันเบนซินออกจากถังแล้วได้พักถังไว้เป็นเวลา ๒ วัน ซึ่งผู้ต้องหาเข้าใจว่าถังบรรจุสะอาดแล้วจึงได้บรรจุน้ำมันดีเซลเข้าไป โดยไม่ทราบว่ายานยังมียังน้ำมันเบนซิน ๙๑ หลงเหลือตกค้างบางส่วน และผู้ต้องหาได้อ้างต่อไปว่าน้ำมันเบนซิน ๙๑ ที่หลงเหลือตกค้างอยู่นั้นเป็นน้ำมันประเภทที่มีคุณภาพและราคาสูงกว่าน้ำมันดีเซล ผู้ต้องหาจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำน้ำมันเบนซินที่มีราคาสูงไปปลอมปนในถังน้ำมันดีเซลเพื่อขายในราคาต่ำ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาก็ให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีลักษณะและคุณภาพแตกต่างจากที่อธิบดีประกาศกำหนดและร่วมกันกระทำการปลอมปนน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อจำหน่าย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า จากคำให้การของนาย ศ. พยานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตรวจวิเคราะห์ ที่ให้การเกี่ยวกับการตรวจวิเคราะห์น้ำมันเชื้อเพลิงว่าพบสารอื่นปนอยู่ด้วย แต่ไม่สามารถระบุชนิดได้ว่าเป็นสารใด แต่สารที่ปลอมปนดังกล่าวเป็นน้ำไม่ได้ ซึ่งอาจเป็นน้ำมันชนิดอื่น แอลกอฮอล์ ตัวทำละลายหรือสารอื่นก็ได้ และหากสารที่ปลอมปนเป็นน้ำมัน จะไม่สามารถแยกชนิดของส่วนประกอบได้ เพราะว่าเป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียมเหมือนกัน ดังนั้น จากคำให้การของพยานดังกล่าวจึงไม่อาจยืนยันได้ว่าการปลอมปนน้ำมันด้วยสารอื่นซึ่งไม่ใช่ น้ำมัน และคดีนี้ผู้ต้องหาทั้งสองได้อ้างเหตุที่น้ำมันเชื้อเพลิงประเภทดีเซลของผู้ต้องหาไม่ได้มาตรฐานเพราะมีการเปลี่ยนถังบรรจุน้ำมันจากน้ำมันเบนซินชนิด ๙๑ เป็นน้ำมันดีเซลเป็นผลให้น้ำมันเบนซินชนิด ๙๑ ซึ่งราคาสูงกว่าที่ตกค้างไม่ทราบว่ามีปริมาณเท่าใดเข้าไปเจือปนกับน้ำมันดีเซลที่บรรจุเข้าไปใหม่ ทั้งการตรวจพบก็ปรากฏที่หลุมหัวจ่ายหมายเลข ๐๕๓๐ หลุมเดียว หลุมหัวจ่ายหมายเลข ๐๐๕๑ ซึ่งรับถ่ายน้ำมันดีเซลหมุนเร็วบรรจุไว้เช่นเดียวกัน ตรวจไม่พบน้ำมันที่ไม่ได้มาตรฐาน กรณีมีข้อสงสัย อีกทั้งคดีไม่มีประจักษ์พยานอื่นยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหาทั้งสองที่ร่วมกันปลอมปนน้ำมัน ประกอบกับพระราชบัญญัติการค้า น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๔๓ ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ และระเบียบวิธีการปฏิบัติควบคุมดูแลเกี่ยวกับการเปลี่ยนถ่ายถังบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงที่ต่างชนิดกันอย่างไร ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ต้องหาทั้งสองอาจเป็นไปได้ กรณีไม่แจ้งชัดว่าผู้ต้องหาทั้งสองจงใจกระทำการปลอมปนน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อให้ น้ำมันเชื้อเพลิงไม่ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานร่วมกันจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีลักษณะและคุณภาพแตกต่างจากที่อธิบดีประกาศกำหนด และร่วมกันเป็นผู้กระทำการปลอมปนน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติการค้า น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ วรรคสาม, ๔๘, ๔๙ วรรคสอง, ๖๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

เอาทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานยึดออกจากห้องเก็บรักษาของกลาง ผิดฐานเอาไปเสีย ซึ่งทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานได้ยึดไว้หรือไม่ ดูที่เจตนา

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔๙/๒๕๕๑

ป.อาญา เอาไปเสียซึ่งทรัพย์สิน (ม.๑๔๒)

นำแผ่นวีซีดีที่ละเมิดลิขสิทธิ์ และเจ้าพนักงานได้ยึดเป็นของกลาง จำนวน ๑๓ แผ่น ออกจากห้องเก็บรักษาแผ่นวีซีดีของกลางเพื่อมาพูดโทรศัพท์นอกห้อง ทั้งที่กระเป๋ใส่เอกสารของผู้ต้องหาอยู่ในห้องดังกล่าว จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาเจตนาจะเอาของกลางไปจากความครอบครองของเจ้าพนักงาน ไม่เป็นความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งทรัพย์สิน อันเจ้าพนักงานได้ยึดรักษาไว้เพื่อเป็นพยานหลักฐานหรือเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เจ้าพนักงานสำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญา กรมสอบสวนคดีพิเศษจับกุมนาง อ.พร้อมยึดซีดี แผ่นวีซีดี เพลงและภาพยนตร์ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นรวม ๖๕,๐๐๗ แผ่นเป็นของกลางแล้วได้นำของกลางดังกล่าวมากองรวมไว้ ณ ห้องประชุมสำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญา ชั้นที่ ๑๔ เพื่อให้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือตัวแทนมาตรวจสอบแยกว่าของกลางชิ้นใด หน่วยใด เป็นของผู้เสียหาย บริษัทใดที่ถูกละเมิดลิขสิทธิ์ โดยไม่อนุญาตให้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือตัวแทนนำของกลางออกไปจากบริเวณดังกล่าว ต่อมาเจ้าพนักงานพบว่าตัวแทนของบริษัทที่คาดว่าจะถูกละเมิดลิขสิทธิ์หลายบริษัท รวมทั้งผู้ต้องหาซึ่งมาตรวจสอบของกลางได้นำของกลางออกจากห้องประชุมเจ้าพนักงานจึงจับกุมบุคคลดังกล่าวรวมทั้งผู้ต้องหาส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การว่าไม่มีเจตนาเอาของกลางดังกล่าวไป โดยขณะที่คัดเลือกแยกของกลางที่บริษัท ต. ที่ตนทำงานอยู่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ได้มีโทรศัพท์ดังขึ้นจึงเดินออกจากห้องไปพูดโทรศัพท์ และในขณะนั้นกำลังจะใช้ปากกาจดข้อความในกระดาษจึงเอาของกลางที่ถือติดมือมาใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อคลุม และหนีบไว้ที่เอวชั่วคราว

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งทรัพย์สิน อันเจ้าพนักงานได้ยึดรักษาไว้เพื่อเป็นพยานหลักฐานหรือเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานโจทก์ ๖. ให้การยืนยันว่าขณะเดินไปตรวจค้นตัวผู้ต้องหา เห็นผู้ต้องหากำลังพูดโทรศัพท์มือถืออยู่ เมื่อตรวจค้นผู้ต้องหา พบแผ่นวีซีดี ๑๓ แผ่น แล้วได้ทราบจากผู้ต้องหากว่าผู้ต้องหาได้นำกระเป๋ใส่ของส่วนตัววางไว้ในห้องเก็บรักษาของกลาง และได้ขอไปบอกให้เพื่อนช่วยดูแลกระเป๋ากับมีนาย ธ. และนาย พ. ให้การว่าเมื่อเจ้าหน้าที่พาผู้ต้องหากลับเข้ามาในห้องเก็บรักษาแผ่นวีซีดีของกลาง ผู้ต้องหาฝากกระเป๋เอกสารของผู้ต้องหาซึ่งวางอยู่ในห้องเก็บรักษาแผ่นวีซีดีของกลางให้ช่วยดูแล และของกลางที่ยึดได้จากผู้ต้องหา มีแผ่นวีซีดีเพียง ๑๓ แผ่น เป็นแผ่นวีซีดีที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทนายจ้างที่ผู้ต้องหาทำงานอยู่จำนวน ๒ แผ่น ละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทนายจ้าง นาย พ. เพื่อนของผู้ต้องหา ๒ แผ่น ส่วนที่เหลือผู้ต้องหาอ้างว่ายังไม่ได้ตรวจแต่ได้ถือไว้ในมือ และหนีบไว้ที่ขอบเอวกางเกงด้านหลังขณะเดินออกจากห้องเก็บรักษาแผ่นวีซีดีของกลางมารับและพูดโทรศัพท์มือถือที่บริเวณหน้าประตูห้องเก็บรักษาแผ่นวีซีดีของกลางจากพยานหลักฐานดังกล่าว น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาออกจากห้องเก็บของกลางเพื่อมาพูดคุยโทรศัพท์จริง พยานหลักฐานจึงยังไม่พอพียงว่าผู้ต้องหาเจตนากระทำผิดดังกล่าว ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเอาไปเสียซึ่งทรัพย์สินอันเจ้าพนักงานได้ยึดรักษาไว้เพื่อเป็นพยานหลักฐานหรือเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๒

ฟังไม่ได้ว่ามีส่วนร่วมในการพรากผู้เยาว์ฯ และพาไปเพื่อการอนาจารฯ จึงไม่มีความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๕๖/๒๕๕๑

ป.อาญา พรากผู้เยาว์ฯ และพาไปเพื่อการอนาจาร (ม. ๒๘๓ ทวิ, ๓๑๙, ๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๒ รู้จักกับผู้เยาว์ ได้โทรศัพท์นัดให้ผู้เยาว์ไปพบที่หน้าวินรถจักรยานยนต์หน้าแฟลตทหารเรือโดยผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ทราบเรื่องด้วย เมื่อผู้เยาว์มาพบตามนัดหมาย ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ชวนผู้เยาว์ไปยังแฟลตห้องเกิดเหตุโดยอ้างว่าเป็นห้องพักของมารดาตน แต่ความจริงเป็นห้องพักของผู้อื่นที่ผู้ต้องหาที่ ๑ อาศัยอยู่ด้วย ผู้ต้องหาที่ ๒ พุดจาเกี้ยวพาราสีผู้เยาว์ขอเป็นแฟนนานประมาณ ๓๐ นาที ผู้เยาว์บ่นปวดหัวขอกลับบ้านผู้ต้องหาที่ ๒ เอายามาให้ ๑ เม็ดบอกว่า เป็นยาคลายเครียดซึ่งตนทานทุกวัน ผู้เยาว์จึงทานยาดังกล่าว จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ออกไปซื้อบุหรี่ หลังจากผู้เยาว์ทานยาได้ประมาณ ๕ นาทีก็กลับไป มารู้สึกตัวอีกครั้งก็ถูกผู้ต้องหาที่ ๑ (ที่ ๒, ที่ ๓, ที่ ๔ และที่ ๕) รุมข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ (ที่ ๓, ที่ ๔ และที่ ๕) ไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร และพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เยาว์อายุ ๑๖ ปี พักอาศัยอยู่กับบิดา ต่อมาวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๒๔.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นเยาวชนและรู้จักกับผู้เยาว์มาก่อนประมาณ ๑ ปี โทรศัพท์นัดแนะให้ผู้เยาว์ไปพบที่หน้าวินรถจักรยานยนต์หน้าแฟลตทหารเรืออาคาร ๒๗ เนื่องจากบิดานอนหลับแล้ว ผู้เยาว์จึงแอบออกจากบ้านไปพบผู้ต้องหาที่ ๒ ตามนัดหมาย ผู้ต้องหาที่ ๒ ชวนผู้เยาว์ไปห้องพักห้องที่ ๓ ของแฟลตทหารเรือ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อาคาร ๒๓ อันเป็นสถานที่เกิดเหตุ อ้างว่าเป็นห้องของมารดา เพื่อจะไปล้างเท้า ซึ่งความจริงแล้วเป็นห้องพักที่ผู้ต้องหาที่ ๑ อาศัยพักอยู่กับญาติ แต่ขณะนั้นญาติไม่อยู่ต่อมาผู้เยาว์เข้าไปในห้องดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๒ เข้าพูดคุยเกี่ยวพาราสิผู้เยาว์ขอเป็นแฟนกับผู้เยาว์นานประมาณ ๓๐ นาที ผู้เยาว์บ่นปวดศีรษะจะกลับบ้าน ผู้ต้องหาที่ ๒ หยิบยามาให้ ๑ เม็ด บอกว่าเป็นยาคลายเครียดซึ่งตนกินทุกวัน ผู้เยาว์หลงเชื่อจึงกินยาดังกล่าว จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ออกจากห้องไปซื้อบุหรี่ หลังจากผู้เยาว์กินยาได้ประมาณ ๕ นาทีก็หลับไป รู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งก็ถูกชาย ๕ คน ซึ่งใช้เสื้อคลุมใบหน้ารุมข่มขืนกระทำชำเราผู้เยาว์ จากนั้นกลุ่มชายดังกล่าวพาผู้เยาว์ออกจากห้อง ชายที่ประคองผู้เยาว์ได้ถอดผ้าคลุมหน้าออกเพียงคนเดียว ซึ่งผู้เยาว์จำได้ว่าเป็นผู้ต้องหาที่ ๕ จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๕ พาผู้เยาว์ลงชั้นล่างของอาคาร ก็พบผู้ต้องหาที่ ๑ - ๔ รออยู่ ซึ่งผู้เยาว์เห็นหน้าแล้วจำได้ว่ารู้จักผู้ต้องหาทั้งห้ามาก่อน

คดีมีปัญหาคำให้การสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร และพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้เพียงว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ (เยาวชน) แต่เพียงผู้เดียวที่นำผู้เยาว์ให้ออกจากบ้าน แล้วพาผู้เยาว์ไปยังห้องที่เกิดเหตุ ซึ่งการกระทำผิดฐานพรากผู้เยาว์ฯ และพาผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารสำเร็จแล้ว ต่อมาเมื่อผู้เยาว์นอนหลับด้วยฤทธิ์ยา จึงถูกผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓, ที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา พยานหลักฐานไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีส่วนร่วมรู้เห็นหรือร่วมกระทำผิดฐานพรากผู้เยาว์และพาผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารได้ความแต่เพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมข่มขืนผู้เยาว์ด้วยเท่านั้น พยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ (ในทำนองเดียวกันกับผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ และที่ ๕) ชี้ขาดไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร และพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๓ ทวิ, ๓๑๙, ๔๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย

อาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย
อาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕

หมายเหตุ

คดีนี้พนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ (หลบหนี) ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒
ถึงที่ ๕ ช่มขึ้นกระทำความผิดผู้เยาว์อันมีลักษณะเป็นการโหมหนุ่่งเท่านั้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

แจ้งย้ายชื่อบุคคลอื่นซึ่งได้เอกสารมาโดยไม่ชอบเข้าบ้านและย้ายออก ไม่ทำให้พินิจ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๕๓/ ๒๕๕๑

พ.ร.บ. การทะเบียนราษฎรฯ (ม. ๕๐)

ป.อาญา แจ้งความเท็จ แจ้งให้จดข้อความอันเป็นเท็จ (ม. ๑๓๓, ๒๖๓, ๘๓, ๙๑)

มีการทุจริตออกไปแจ้งการย้ายที่อยู่ให้นาย ส. เป็นเท็จ และผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะเจ้าบ้านได้นำใบแจ้งย้ายดังกล่าวไปขอย้ายนาย ส. เข้าทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ จนนาย ส. ผู้ต้องหาที่ ๑ นำหลักฐานดังกล่าวไปทำบัตรประชาชน และเจ้าพนักงานทำบัตรให้ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ ได้แจ้งขอย้ายชื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ไปอยู่ที่อื่นนายทะเบียนผู้รับแจ้งได้ดำเนินการออกไปแจ้งย้ายที่อยู่ให้ และมีการนำใบแจ้งย้ายดังกล่าวไปย้ายเข้าบ้านอื่นต่อถือว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำผิดฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชน หรือเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน และร่วมกันใช้หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จหรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในบ้านหรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า มีการทุจริตแจ้งย้ายชื่อออกจากทะเบียนบ้านกลางเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร จำนวน ๘๐ ราย แล้วไปย้ายเข้าเพื่อให้มีชื่อในทะเบียนบ้านและทำบัตรประจำตัวประชาชนโดยมิชอบ ณ สำนักงานทะเบียนในเขตกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดอื่น ๆ หรือถือใบแจ้งย้ายลอย (ยังไม่ได้แจ้งย้ายเข้าที่ใด) และจากการสอบสวนคดีนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่าเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๑ มีการทุจริตออกไปแจ้งการย้ายที่อยู่ให้นาย ส. ย้ายออกจากทะเบียนบ้านกลางเขตบางรักไปอยู่ที่อื่น โดยไม่มีการขอแจ้งย้ายจริง วันที่

๔ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะเจ้าบ้านเลขที่ ๑๔๔/๙๓ ซอยทวีเชิดชู ถนนดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ได้นำใบแจ้งการย้ายที่อยู่ของเขตบางรักดังกล่าวไปขอย้ายนาย ส. เข้าทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ และนายทะเบียนผู้รับแจ้งได้ดำเนินการเพิ่มชื่อนาย ส. ในทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ มีบุคคลแอบอ้างว่าเป็นนาย ส. ผู้ต้องหาที่ ๑ ขอทำบัตรประจำตัวประชาชนที่เขตดินแดง โดยอาศัยหลักฐานการมีชื่อในทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ และเจ้าพนักงานได้ทำบัตรประจำตัวประชาชนให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ ปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะเจ้าบ้านได้ขอย้ายชื่อนาย ส. ออกจากทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ ไปอยู่ที่อื่น และนายทะเบียนผู้รับแจ้งได้ดำเนินการออกใบแจ้งการย้ายที่อยู่ให้แล้ว ซึ่งปรากฏหลักฐานว่ามีการนำใบแจ้งย้ายดังกล่าวไปย้ายชื่อนาย ส. เข้าบ้านเลขที่ ๕๖ ซอยสุขุมวิท ๖๘ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ และต่อมาเจ้าพนักงานได้เพิกถอนหลักฐานทางทะเบียนต่าง ๆ เกี่ยวกับนาย ส. ดังกล่าวแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นความผิดฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชน หรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือประชาชน และร่วมกันใช้หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จหรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้านหรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ใบแจ้งการย้ายที่อยู่นาย ส. ของเขตบางรัก นายทะเบียนผู้รับผิดชอบเป็นผู้ดำเนินการ จึงมิใช่เอกสารราชการปลอม แต่เป็นหลักฐานอันเป็นเท็จ นอกจากนี้คดีมีนาง ก. และนาง ข. ผู้ช่วยนายทะเบียนท้องถิ่นเขตดินแดง นายทะเบียนผู้รับแจ้งยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะเจ้าบ้านได้มาดำเนินการแจ้งย้ายชื่อนาย ส. เข้าและออกจากทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๒ ด้วยตนเอง และนาย ว. ผู้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการเขตดินแดงยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนไม่มีสัญชาติไทย แอบอ้างว่าเป็นนาย ส.

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ว่าไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิด และผลการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อในเอกสารที่ยืนยันว่าไม่ใช่ลายมือผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่อาจหักล้างพยานดังกล่าวได้ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ แม้ไม่มีพยานยืนยันว่าร่วมไปกับผู้ต้องหาที่ ๒ แต่ก็เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการทำผิดโดยตรง และภายหลังเกิดเหตุได้หลบหนีไป พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกันกระทำความผิดฐานร่วมกันใช้หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ หรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้าน หรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ และร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือประชาชน ในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๑ และวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ รวม ๒ กระทง ส่วนความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ มีอายุความห้าปี คดีขาดอายุความแล้ว ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๒ กับใช้อำนาจอัยการสูงสุดควรสั่งฟ้องคนต่างด้าวที่แอบอ้างเป็นนาย ส. ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือประชาชน และร่วมกันใช้หรือแสดงหลักฐาน อันเป็นเท็จหรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้านหรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๕๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๗, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ เพราะคดีขาดอายุความแล้ว ให้จัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๑ (คนต่างด้าวที่แอบอ้างเป็นนาย ส. ตามภาพถ่ายที่ปรากฏในขณะขอทำบัตรประจำตัวประชาชน) มาดำเนินคดีภายในอายุความ

ยืมเลื่อยโซ่ยนต์จากผู้ที่ยื่นขอใบอนุญาตมีเลื่อยโซ่ยนต์ไว้แล้วไปใช้ เป็นการชั่วคราว ไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๒/๒๕๕๑

พ.ร.บ. เลื่อยโซ่ยนต์ฯ (ม. ๔, ๑๓)

เลื่อยโซ่ยนต์ของกลางเป็นของนาย ส. และได้แจ้งการครอบครองที่สำนักงานป่าไม้จังหวัดเลยภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ใช้บังคับตามประกาศจังหวัดเลย แต่นายทะเบียนมิได้ออกใบอนุญาตให้แก่ นาย ส. เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการขออนุญาต และออกใบอนุญาต ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ใช้บังคับจึงถือว่านาย ส. ได้ขอรับใบอนุญาตมีเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางตามที่กำหนดในมาตรา ๑๔ แล้วนาย ส. จึงไม่มีความผิดตาม มาตรา ๔ ผู้ต้องหาขอยืมเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางจากนาย ส. ไปตัดต้นมะขามเทศเป็นการชั่วคราว ผู้ต้องหาจึงเป็นเพียงผู้ยืมถือเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางแทนนาย ส. เท่านั้น ผู้ต้องหามิได้ยืมถือไว้เพื่อตน การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดฐานมีเลื่อยโซ่ยนต์โดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ นาย ส. ได้ยื่นหนังสือแสดงความจำนงขอใบอนุญาตมีเครื่องเลื่อยโซ่ยนต์ไว้ในครอบครองต่อสำนักงานป่าไม้จังหวัดเลย และสำนักงานป่าไม้จังหวัดเลยได้ลงรับไว้ตามทะเบียนลำดับที่ ๑๖๘ โดยเลื่อยโซ่ยนต์พร้อมบาร์และโซ่ดังกล่าวยี่ห้อสตีล หมายเลขเครื่อง ๑๕๑๘๒๕๓๖๒ ซึ่งเป็นเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางในคดีนี้และนาย ส. ได้แจ้งขอรับใบอนุญาตมีเครื่องเลื่อยโซ่ยนต์ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มีผลใช้บังคับ (มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๕) แต่นาย ส. ยังไม่ได้รับใบอนุญาต เนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีกฎกระทรวงเกี่ยวกับการขออนุญาตและการอนุญาตออกใช้บังคับ (ปัจจุบันได้มีกฎกระทรวง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ระเบียบ และประกาศต่างๆ ออกตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๑) ต่อมา นาย ส. ย้ายไปอยู่ที่จังหวัดร้อยเอ็ด และวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเพื่อนกับนาย ส. ได้ยืมเลื่อยโซ่ยนต์จากนาย ส. ไปตัดต้นมะขามเทศ ขณะที่ผู้ต้องหาตัดต้นมะขามเทศ ผู้กล่าวหา กับพวกตรวจท้องที่ผ่านมา จึงขอตรวจใบอนุญาต ผู้ต้องหาแจ้งว่าขอยืมเพื่อนมา จึงถูกจับดำเนินคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานมีเลื่อยโซ่ยนต์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนเลื่อยโซ่ยนต์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เลื่อยโซ่ยนต์ของกลาง นาย ส. ซึ่งเป็นเจ้าของ ได้แจ้งการครอบครองที่สำนักงานป่าไม้จังหวัดเลยภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ใช้บังคับ ตามประกาศจังหวัดเลย เรื่อง พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศ ณ วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ แต่นายทะเบียนมิได้ออกใบอนุญาตให้แก่ นาย ส. เนื่องจากยังไม่มีการกระทรวงกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการขออนุญาตและออกใบอนุญาตตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ใช้บังคับ ดังนั้น จึงถือได้ว่านาย ส. ได้ขอรับใบอนุญาตมีเลื่อยโซ่ยนต์ของกลาง ตามกำหนดที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔ แล้ว นาย ส. จึงไม่มีความผิดตามมาตรา ๔ จึงสามารถมีเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางไว้ในความครอบครองโดยชอบ ส่วนการที่ผู้ต้องหาขอยืมเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางจากนาย ส. ไปใช้ตัดต้นมะขามเทศเป็นการชั่วคราวนั้น ผู้ต้องหาคงเป็นเพียงผู้ยืมถือเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางไว้แทนนาย ส. เท่านั้น ผู้ต้องหา มิได้มีเจตนายึดถือไว้เพื่อตน ทั้งตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘ ก็ได้บัญญัติรับรองไว้ว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีเลื่อยโซ่ยนต์ไว้ในความครอบครองสามารถให้ผู้อื่นนำเลื่อยโซ่ยนต์ของตนไปใช้ได้ แต่หากนำไปใช้นอกพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตต้องขออนุญาตจากนายทะเบียน ดังนั้น การที่ผู้ต้องหา นำเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางซึ่งนาย ส. ได้ยื่นขออนุญาตไว้แล้วไปใช้ จึงไม่มีความผิด ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมีเลื่อยโซ่ยนต์โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔, ๑๓

ทำหนังสือร้องเรียนโดยสุจริต ไม่เป็นการหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๔/๒๕๕๑

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม. ๓๒๖, ๓๒๘, ๓๒๙ (๑)(๓))

ผู้ต้องหาเป็นราษฎรในพื้นที่ได้ทำหนังสือร้องเรียนนาย ป. นายอำเภอประเทวผู้เสียหาย ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร โดยในหนังสือระบุว่าผู้เสียหาย ละเลย ไม่ใส่ใจดำเนินการหรือละเว้นไม่ปฏิบัติหน้าที่ กรณีที่มีการร้องเรียนการทุจริตของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ ขอให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยหรือทางอาญากับผู้เสียหาย ซึ่งผู้ต้องหาเห็นว่าผู้เสียหายมีหน้าที่กำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ ไม่ใส่ใจในการแก้ปัญหาการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ ข้อความในหนังสือดังกล่าวเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตเพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือส่วนได้เสียของตนตามคลองธรรม และติชมด้วยความเป็นธรรมตามวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ ไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ นาย พ. ราษฎรตำบลทะเลทรัพย์ มีหนังสือร้องเรียนถึงผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร กล่าวหาว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์มีพฤติกรรมกระทำทุจริตต่อหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดรับหนังสือแล้ว สั่งท้องถิ่นจังหวัดและนาย ป. นายอำเภอประเทว ผู้เสียหาย มีหน้าที่กำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ผู้เสียหายจึงได้มีคำสั่งตั้งกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงต่อมาวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๘ ระหว่างพิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงตามหนังสือร้องเรียนของนาย พ. ดังกล่าว ผู้ต้องหาซึ่งเป็นราษฎรตำบลทะเลทรัพย์ได้ทำหนังสือยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดขอให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยหรืออาญากับผู้เสียหาย กรณีที่ผู้เสียหายรู้อยู่ว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ทุจริตแล้วไม่ดำเนินการใดๆ ตามกฎหมาย ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งให้ท้องถิ่นจังหวัดไปดูเรื่องนี้ด้วยตนเองและขอทราบผล

แต่ท้องถิ่นจังหวัดในขณะนั้นพิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวอยู่นอกเหนืออำนาจของสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดจึงไม่ได้ดำเนินการ จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามหนังสือร้องเรียนของนาย พ. เห็นว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์มิได้มีเจตนาทุจริตหรือประพฤติดมิชอบแต่การดำเนินการไม่ชอบด้วยระเบียบ จึงได้ดำเนินการว่ากล่าวตักเตือนส่วนประเด็นที่ผู้ต้องหาร้องเรียนผู้เสียหาย เมื่อสอบสวนแล้วไม่ปรากฏว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ทุจริต ผู้เสียหายจึงไม่ต้องดำเนินการใดๆ ตามกฎหมายให้ยุติเรื่อง ซึ่งต่อมานาย พ. ได้ยื่นฟ้องผู้เสียหายต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราชในมูลกรณีดังกล่าวที่ได้สอบสวนยุติเรื่องไปแล้ว และเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๐ ผู้เสียหายจึงได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดขอเอกสารที่นาย พ. ร้องเรียน และเอกสารที่นาย พ. ฟ้องผู้เสียหายต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราชดังกล่าวเพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายต่อ นาย พ. ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ผู้เสียหายได้รับเอกสารตามที่ขอและยังปรากฏว่ามีเอกสารร้องเรียนลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๙ ของผู้ต้องหาซึ่งร้องเรียนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้เสียหายในความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่กำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ละเว้นไม่ดำเนินการเมื่อทราบการทุจริตในองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าว ผู้เสียหายจึงแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยเอกสารหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้เพียงว่า แม้ข้อความตามหนังสือร้องเรียนจะเป็นการระบุข้อเท็จจริงว่าผู้เสียหายบกพร่อง ละเลย ไม่ใส่ใจดำเนินการหรือละเว้นไม่ปฏิบัติหน้าที่ กรณีการทุจริตของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ และมีความประสงค์ให้มีการตรวจสอบการทุจริตเกี่ยวกับการบริหารงาน และเชื่อโดยสุจริตว่าผู้เสียหายซึ่งดำรงตำแหน่งนายอำเภอประทิวซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์ ไม่ใส่ใจในการดำเนินการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลทรัพย์จึงประสงค์ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรดำเนินการทางวินัยหรือทางอาญา กับนายอำเภอประทิว ดังนั้น ถ้าวัดว่าข้อความในหนังสือร้องเรียนดังกล่าวเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือส่วนได้เสียของตนตามคลองธรรม

และตีชมด้วยความเป็นธรรมตามวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ ผู้ต้องหาไม่มีความผิด
จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาทด้วยเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘, ๓๒๙ (๑) (๓) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา
(ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓, ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เข้าไปในบ้านเพื่อจะนำบุตรไปด้วย ไม่เป็นบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๓/๒๕๕๑

ป.อาญา บุกรุก ช่มชู้ใจผู้อื่น (ม.๓๖๒, ๓๖๔, ๓๐๙ วรรคสอง)

การที่ผู้ต้องหาเข้าไปในบ้านเพื่อจะนำเด็กชาย อ. บุตรผู้ต้องหาไปด้วย จึงมิได้มีเจตนารบวงการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้กล่าวหาโดยปกติสุข พยานหลักฐานไม่พอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาบุกรุก แต่การที่ผู้ต้องหาได้เข้าไปในบ้านของผู้กล่าวหาแล้วใช้มีดขู่ว่าจะทำร้ายผู้กล่าวหา เพื่อให้ผู้กล่าวหาหมอบเด็กชาย อ. ให้แก่ผู้ต้องหาจนผู้กล่าวหาเกิดความกลัวยอมหมอบเด็กชาย อ. ให้แก่ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานช่มชู้ใจผู้กล่าวหาให้กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของผู้กล่าวหาโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๙ วรรคสอง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหากับ นางสาว จ. อยู่กินกันฉันสามีภรรยาประมาณ ๒ ปี มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือเด็กชาย อ. เมื่อต้นเดือนตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ต้องหากับนางสาว จ. ได้แยกทางกัน โดยนางสาว จ. ได้มาอาศัยอยู่กับผู้กล่าวหาซึ่งเป็นมารดาที่บ้านเกิดเหตุ ส่วนเด็กชาย อ. ทั้งคู่ตกลงกันให้ผู้ต้องหาเป็นคนเลี้ยงในวันจันทร์-ศุกร์ และนางสาว จ. เลี้ยงในวันเสาร์และอาทิตย์โดย นางสาว จ. จะเป็นผู้รับส่งเด็กชาย อ. ที่บ้านของผู้ต้องหา วันเกิดเหตุซึ่งเป็นวันเสาร์ เวลาประมาณ ๑๗.๑๕ น. ผู้ต้องหาได้ไปที่บ้านของผู้กล่าวหาเพื่อขอรับเด็กชาย อ. กลับแต่ผู้กล่าวหาไม่ยินยอม ผู้ต้องหาจึงได้เข้าไปในบ้านแล้วใช้มีดข่มขู่ให้ผู้กล่าวหาส่งลูกคืน จนผู้กล่าวหาเกิดความกลัวและส่งลูกคืนให้ผู้ต้องหาไป

คดีมีปัญหาคำพิพากษาศาลฎีกาว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานบุกรุก หรือกระทำความผิดกฎหมายฐานอื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้วันเกิดเหตุจะเป็นวันเสาร์ที่ เด็กชาย อ.จะต้องอยู่ในความดูแลของนางสาว จ. ตามข้อตกลงระหว่างผู้ต้องหา กับ นางสาว จ. ซึ่งไม่เกี่ยวกับผู้กล่าวหา แต่เมื่อผู้ต้องหามารับเด็กชาย อ.กลับ ผู้กล่าวหาไม่ยินยอมโดยอุ้มเด็กชาย อ.ไว้ ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาเข้าไปในบ้านเพื่อจะนำเด็กชาย อ. ไปด้วย จึงมิได้มีเจตนารบกวณการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้กล่าวหาโดยปกติสุข พยานหลักฐานไม่พอให้รับฟังว่าผู้ต้องหา มีเจตนาบุกรุก แต่การที่ผู้ต้องหาได้เข้าไปในบ้านของผู้กล่าวหาแล้วใช้มีดขู่จะทำร้ายผู้กล่าวหาเพื่อให้ผู้กล่าวหามอบเด็กชาย อ. ให้แก่ผู้ต้องหา จนผู้กล่าวหาเกิดความกลัวยอมมอบเด็กชาย อ. ให้แก่ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานข่มขืนใจผู้กล่าวหาให้กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของผู้กล่าวหาโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง ซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๔ สั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเอง หรือของผู้อื่น หรือจำยอมต่อสิ่งนั้นโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง และให้พนักงานอัยการผู้เกี่ยวข้องดำเนินการโอนสำนวนและแจ้งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาที่สั่งฟ้องแก่ผู้ต้องหาก่อนฟ้องด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ทฤษฎีแอลกอฮอล์ในเลือดตามหลักวิทยาศาสตร์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๙/๒๕๕๑

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม.๔๓ (๒), ๑๖๐ วรรคสาม)

ตามทฤษฎีแอลกอฮอล์ในเลือดคนโดยปกติจะมีปริมาณไม่คงที่ มีอัตราการลด ๒๐ เพอร์เซ็นต์ต่อชั่วโมง การนำบุคคลเข้าตรวจหลังการตรวจครั้งแรกแล้ว ๓ ชั่วโมง ระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดจะลดลงปริมาณ ๓๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ดังนั้น ผลการตรวจเลือดในครั้งหลังจึงไม่อาจหักล้างการตรวจวัดแอลกอฮอล์ในครั้งแรกได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ดื่มเบียร์มาก่อนประมาณ ๑ ชั่วโมง จำนวน ๑ แก้ว (ก่อนการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด) วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๑.๓๔ น. ผู้กล่าวหาพบกับพวกซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำงานตรวจพิสูจน์ผู้ขับขี่ กก.๕ กองบังคับการตำรวจจราจร ตั้งด่านตรวจที่บริเวณปากซอยรามคำแหง ๖๙ ได้ให้ผู้ต้องหาซึ่งขับรถผ่านมา เป่าลมหายใจเข้าเครื่องตรวจวัดแอลกอฮอล์ในเลือด เครื่องหมายเลขที่ ๐๕๖๓๑๙ D พบว่ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ๕๙ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด (๕๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์) โดยถือว่าเมาสุราจึงจับกุมตัวผู้ต้องหาดำเนินคดีพร้อมทำบันทึกจับกุมระหว่างถูกควบคุมตัวผู้ต้องหาได้ขอให้พนักงานสอบสวนส่งตนเองไปเจาะเลือดตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ ต่อมาเมื่อได้รับการประกันตัวแล้ว ผู้ต้องหาได้ไปให้แพทย์ประจำโรงพยาบาลรามคำแหงเจาะเลือดเพื่อการตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในเวลา ๐๔.๓๐ น. ของคืนเดียวกัน ผลการตรวจพบว่าผู้ต้องหาปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ๒๙.๔๑ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานขับรถขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้กล่าวหากับพวกให้การยืนยันว่าผลการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ต้องหาด้วยวิธีเป่าลมหายใจ วัดได้ ๕๙ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด (๕๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์) แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าผู้ต้องหาจะตรวจเลือดอีกครั้งหลังเกิดเหตุประมาณ ๓ ชั่วโมง พบระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพียง ๒๙.๔๑ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ก็ตาม แต่คดีมีพยานซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ ให้การว่า ตามทฤษฎี แอลกอฮอล์ในเลือดคนโดยปกติจะมีปริมาณไม่คงที่ มีอัตราการลด ๒๐ เปอร์เซ็นต์ต่อชั่วโมง การนำบุคคลเข้าตรวจหลังการตรวจครั้งแรกแล้ว ๓ ชั่วโมง ระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดจะลดลงประมาณ ๓๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ดังนั้น ผลการตรวจเลือดในครั้งหลังจึงไม่อาจหักล้าง การตรวจวัดแอลกอฮอล์ในครั้งแรกได้ คดีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานข้อบ่งชี้เมาสุรา ตามพระราชบัญญัติการจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๒), ๑๖๐ วรรคสาม พระราชบัญญัติการจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐

ไม่ได้ตัวผู้ต้องหาเพื่อนำลายนิ้วมือมาเปรียบเทียบ และไม่มีพยานหลักฐานอื่น ที่จะพิสูจน์ความผิด พยานหลักฐานไม่พอพ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓/๘/๒๕๕๑

ป.อาญา ลักทรัพย์ฯ (ม.๓๓๓๕)

คดีนี้ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดีจึงไม่อาจนำลายนิ้วมือของผู้ต้องหา
มาเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือแฝง กับได้ความว่าห้องที่อยู่ชนาบข้างติดกับห้องพัก
ของผู้เสียหาย (ห้อง ๔๐๓) คือห้อง ๔๐๖ และ ๔๐๘ ทั้งสองห้องสามารถป็นเข้าไปยัง
ห้อง ๔๐๓ ได้ เหรียญเงินของกลางไม่มีลักษณะพิเศษที่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นของผู้เสียหาย
ที่ถูกลักไป และภาพผู้ต้องหาถือกระเป๋าใส่ดาบอยู่ในลิฟท์นั้น ก็ไม่มีพยานหลักฐาน
ยืนยันว่ามีทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกลักไปอยู่ภายในกระเป๋าดังกล่าวนั้นหรือไม่
พยานหลักฐานที่ปรากฏยังไม่พอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหา กับสามีซึ่งเป็นชาวต่างชาติ พักอาศัยอยู่ห้องที่เกิดเหตุ
โดยผู้กล่าวหาไปต่างจังหวัดตั้งแต่วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ส่วนสามีของผู้กล่าวหาจะออกจาก
ห้องพักไปทำงานตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ น. และกลับถึงห้องพักเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น.
ของทุกวัน ปรากฏว่าระหว่างวันที่ ๑๐ ตุลาคม - ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นช่วงเวลากลางวัน
มีคนร้ายงัดกุญแจล็อกประตูติดระเปียงด้านหลังห้องที่เกิดเหตุแล้วเข้าไปลักทรัพย์ของผู้กล่าวหา
เอาคอมพิวเตอรื (NOTE BOOK) ๑ เครื่อง กับหุบกะปุกจนแตกเอาเงินเหรียญที่อยู่ในกระปุก
จำนวน ๓,๐๐๐ บาท ไป ขณะเกิดเหตุไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์ เจ้าพนักงานตรวจเก็บรอยลายนิ้วมือ
และฝ่ามือแฝงจากกรอบกระจกบานเลื่อนระเปียง (ด้านนอก), พื้นผิววัสดุในห้อง และมีดทำครัว
ของผู้กล่าวหาที่คนร้ายวางทิ้งไว้บนเตียง ผู้ตรวจพิสูจน์ลงความเห็นว่ามีจุดลักษณะสำคัญพิเศษ
ของลายเส้นเพียงพอแก่การตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบเพื่อยืนยันตัวบุคคลได้ กับภาพที่ปรากฏ
ในโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งไว้ในลิฟท์และทางเดินหน้าห้อง ซึ่งพบว่าระหว่างวันที่
๑๐-๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ มีภาพผู้ต้องหาเดินเข้าออกห้องเลขที่ ๔๐๘ ที่อยู่ติดกับห้องผู้กล่าวหา

และในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๑๒.๒๔ น. เห็นผู้ต้องหาถือกระเป๋าสีดำออกจากห้อง ๔๐๘ และอยู่ในลิฟท์ จากนั้นผู้ต้องหาไม่กลับไปที่ห้อง ๔๐๘ อีก หลังทราบเหตุหลักทรัพย์ไม่สามารถติดต่อกับผู้ต้องหาได้อีก ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนตรวจสอบห้อง ๔๐๘ พบเหรียญ ๒๕ สตางค์ และ ๕๐ สตางค์ รวมเป็นเงิน ๒๑ บาท ภายในห้องดังกล่าว จึงยึดไว้เป็นของกลาง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยทำอันตรายและผ่านสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้เพียงว่าขณะเกิดเหตุลักทรัพย์ผู้ต้องหาเป็นบุคคลหนึ่งที่พักอาศัยอยู่ห้องเลขที่ ๔๐๘ โดยพบภาพของผู้ต้องหาถือกระเป๋าสีดำอยู่ในลิฟท์ของอาคารในโทรศัพท์วงจรปิด ซึ่งระเบียงด้านหลังห้อง ๔๐๘ สามารถปีนข้ามไปยังระเบียงด้านหลังห้องของผู้เสียหายได้ กับพบลายนิ้วมือและฝ่ามือแฝงซึ่งพอแก่การตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบตัวบุคคลได้ในห้องของผู้เสียหาย และพบเหรียญเงินรวม ๒๑ บาท ในห้อง ๔๐๘ คดีนี้ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดี จึงไม่อาจนำลายนิ้วมือของผู้ต้องหามาเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือแฝง กับได้ความว่าห้องที่อยู่หน้าบข้างติดกับห้องพักของผู้เสียหาย (ห้อง ๔๐๗) คือห้อง ๔๐๖ และ ๔๐๘ ทั้งสองห้องสามารถปีนเข้าไปยังห้อง ๔๐๗ ได้ เหรียญเงินของกลางไม่มีลักษณะพิเศษที่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นของผู้เสียหายที่ถูกลักไป และภาพผู้ต้องหาถือกระเป๋าสีดำอยู่ในลิฟท์นั้น ก็ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่ามีทรัพย์ของผู้เสียหายที่ถูกลักไปอยู่ภายในกระเป๋าดังกล่าวนั้นหรือไม่ พยานหลักฐานที่ปรากฏยังไม่พอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา พยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยทำอันตรายและผ่านสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ของกลางตามบัญชีของกลางแจ้งพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ให้บริการเช็คสลิปมิตค่าประเวณี

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฯ (ม. ๙, ๑๑)

ป.อาญา ตัวการ (ม.๘๓)

บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลงประกาศโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ให้บริการทางเสียงโดยให้ลูกค้าโทรศัพท์เข้ามาคุยกับพนักงานเป็นเพื่อนคุยแก้เหงา และคุยได้ทุกเรื่องโดยผู้ต้องหาที่ ๑ คิดค่าบริการการใช้โทรศัพท์จากลูกค้า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ จ้างพนักงานหญิงมาสนทนากับลูกค้าที่โทรเข้ามาเพื่อจะได้ค่าบริการจากการใช้โทรศัพท์ โดยสั่งให้พนักงานทุกคนถ่วงเวลาให้ใช้โทรศัพท์ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อมีการพูดคุยเรื่องการมีเพศสัมพันธ์จนทำให้ลูกค้าบางคนโทรศัพท์เข้ามาสำเร็จความใคร่ ด้วยตนเองถือได้ว่าพนักงานหญิงของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ทำการค้าประเวณีโดยใช้สำนักงานบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นสถานค้าประเวณี ตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ ม.๔ แล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ในขณะเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ใช้ชื่อ บริษัท ท. จำกัด โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัท มีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นกรรมการบริษัท ส่วนผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้จัดการบริษัท และผู้ต้องหาที่ ๕ กับที่ ๖ เป็นพนักงานของบริษัท มีหน้าที่คอยควบคุมดูแลพนักงานของบริษัทให้ปฏิบัติงานตามนโยบายของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๓ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับสัมปทานมาจากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ในการให้บริการข้อมูลเสียง โดยได้สัมปทานในการให้บริการข้อมูลเสียงจากโทรศัพท์สายด่วนหมายเลข ๑๙๐๐ XXX ๕๐๐ ถึง ๑๙๐๐ XXX ๘๙๙ จำนวน ๔๐๐ เลขหมาย และในการให้บริการข้อมูลเสียงตามที่ได้รับสัมปทาน ผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็นผู้เรียกเก็บค่าบริการจากผู้ใช้นายในการโทรศัพท์

เข้ามาตามหมายเลขที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับสัมปทาน ค่าบริการดังกล่าวผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้รับ ส่วนแบ่งร้อยละ ๖๐ ส่วนอีกร้อยละ ๔๐ จะต้องจ่ายให้แก่บริษัท ทีโอที จำกัด เจ้าของสัมปทาน หลังจากที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับสัมปทานในการให้บริการข้อมูลเสียงมาแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้จัดทำหมายเลขโทรศัพท์ต่าง ๆ ไปบริการลูกค้าในหลายรูปแบบ และมีจำนวน ๒๐ หมายเลข ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ลงประกาศโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ให้บริการโดยให้ลูกค้า โทรศัพท์เข้ามาคุยกับพนักงานเป็นเพื่อนคุยแก้เหงาและคุยได้ทุกเรื่อง โดยผู้ต้องหาที่ ๑ คิดค่าบริการการใช้โทรศัพท์จากลูกค้านาทีละ ๑๓ บาท และในการบริการดังกล่าวผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มอบนโยบายให้กับพนักงานทุกคนให้พยายามถ่วงเวลาลูกค้าในการพูดคุยให้ได้เวลานานที่สุด เพื่อจะได้ค่าบริการจากลูกค้าในการใช้โทรศัพท์เป็นจำนวนเงินรายละเอียดมาก ๆ และให้ชักชวน พูดคุยกับลูกค้าทุกเรื่อง รวมทั้งพูดคุยในเรื่องเซ็กส์หรือพูดคุยกันในเรื่องการร่วมประเวณี ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ลูกค้าได้ใช้โทรศัพท์เป็นเวลานาน ๆ และถ้าหากพนักงานคนใดไม่สามารถ ชวนลูกค้าให้ใช้บริการในการพูดคุยได้ตามเป้าที่ผู้ต้องหาที่ ๑ กำหนด พนักงานคนนั้นก็อาจ ถูกออกจากการทำงาน แต่ถ้าพนักงานคนใดสามารถชักชวนลูกค้าให้โทรศัพท์ได้เป็นเวลานาน และมีระยะเวลาตามเป้าที่กำหนด พนักงานคนนั้นก็จะได้รับค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งลูกค้าส่วนมากที่ใช้บริการจะโทรศัพท์เข้ามาคุยกับพนักงานของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้หญิง จะชวนคุยเกี่ยวกับเรื่องเซ็กส์ทั้งสิ้น ลูกค้าบางคนก็สามารถสำเร็จความใคร่ขณะคุยกันได้ ต่อมา นาย อ. เจ้าหน้าที่มูลนิธิกระจกเงาได้รับการร้องเรียนจำนวนมาก ว่าหมายเลขโทรศัพท์ ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้บริการอยู่นั้น เป็นการให้บริการในการพูดคุยในเรื่องเซ็กส์ ในเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ และใช้ถ้อยคำ หยาดคาย ส่อไปในทางลามกอนาจาร นาย อ. จึงลองโทรศัพท์ เข้าไปคุย ตามหมายเลขโทรศัพท์ที่ผู้ต้องหาประกาศโฆษณา ก็ได้ความว่ามีพนักงานผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นสตรีเป็นผู้รับโทรศัพท์ และสามารถคุยเรื่องเซ็กส์ และเรื่องการร่วมประเวณี และเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ได้จริง จึงได้อัดเทปการสนทนาไว้ และสำเนาภาพการโฆษณาของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ปรากฏทางอินเทอร์เน็ต และนำมาร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนในคดีนี้ทำการสอบสวนดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๖ กระทำความผิดฐานร่วมกัน เป็นธุระจัดหา ส่อไป ชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นค้าประเวณี เป็นเจ้าของกิจการ สถานการค้าประเวณี หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นเจ้าของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยพฤตินัย ผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้จัดการบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ เป็นพนักงานของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีหน้าที่ควบคุมดูแลพนักงานที่พูดคุยทางโทรศัพท์ กับลูกค้าของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับสัมปทานในการให้บริการข้อมูลทางเสียง โดยคิดค่าบริการจากลูกค้านาทีละ ๑๓ บาท โดยบริษัทได้ส่วนแบ่งร้อยละ ๖๐ ที่เหลือจ่ายให้แก่บริษัท ทีโอที จำกัด เจ้าของสัมปทาน บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้จ้างพนักงานหญิงจำนวนมากให้บริการพูดคุยทางโทรศัพท์กับลูกค้าซึ่งส่วนมากเป็นชาย โดยบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้สั่งให้พนักงานทุกคนถ่วงเวลาให้ลูกค้าที่โทรศัพท์เข้ามาได้ใช้โทรศัพท์ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะได้ค่าบริการจากการใช้โทรศัพท์เป็นเงินจำนวนสูง โดยในขณะสนทนาได้มีการพูดคุยในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงการกล่าวถึงการร่วมเพศจนทำให้ลูกค้าบางคนโทรศัพท์เข้ามาพูดคุยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองด้วย ซึ่งตามพฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าพนักงานหญิงของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ทำการค้าประเวณี โดยใช้สำนักงานของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นสถานการค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔ แล้ว คดีมีหลักฐานพอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑-๖ ในฐานะร่วมกันเป็นธุระจัดหา ซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑-๓ เป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี และผู้ต้องหาที่ ๔-๖ เป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการสถานการค้าประเวณี และในฐานะร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่องไปชักพาไป ซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔, ๙, ๑๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ กับชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๔ ผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ ในฐานะร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่องไปชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔, ๙ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ กับสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๔ ผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ ในฐานะเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

ของกลางในที่เกิดเหตุเกี่ยวพันกับผู้กระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๘๖/ ๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๖, ๓, ๑๑, ๔๘, ๓/๓, ๓/๔, ๓/๔ ทวิ)

พ.ร.บ. เลื่อยโซ่ยนต์ฯ (ม.๓, ๔ วรรคหนึ่ง, ๑๓)

ป.อาญา หลายกรรม (ม.๙๑)

ขณะเกิดเหตุเจ้าหน้าที่พบเห็นคนร้ายกำลังแปรรูปไม้และวิ่งหลบหนีการจับกุมไปได้ ในที่เกิดเหตุพบรถจักรยานยนต์บรรทุกไม้แปรรูป, เลื่อยโซ่ยนต์ของกลางจากการตรวจสอบและสืบสวนพบว่ารถจักรยานยนต์เป็นของผู้ต้องหาและผู้ต้องหา มีพฤติกรรมทำไม้และแปรรูปไม้ในพื้นที่เป็นประจำ รับฟังได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิดฐานทำไม้หวงห้ามฯ แปรรูปไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาตมีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีเลื่อยโซ่ยนต์ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น. ผู้กล่าวหา เจ้าพนักงานป่าไม้ประจำหน่วยป้องกันรักษาป่าที่ นศ.๔ (บางชัน) พร้อมด้วย จ่าสิบตำรวจ อ. เจ้าหน้าที่ตำรวจ กก.ตชด.๔๒ กับพวก ได้ร่วมกันออกตรวจพื้นที่ป่าเขาทุ่งดินแมว หมู่ที่ ๔ ตำบลน้ำตก อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามที่ได้รับหนังสือร้องเรียนว่ามีบุคคลกลุ่มหนึ่งลักลอบแปรรูปไม้ โดยใช้รถจักรยานยนต์ขนไม้ไปขึ้นรถยนต์ที่จอดเตรียมไว้ ผู้กล่าวหา กับพวก ได้ตรวจพบไม้สายแปรรูปซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ลำดับที่ ๑๔๔ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๓๐ จำนวน ๑๒ แผ่น/เหลี่ยม ปริมาตร ๐.๑๓๐ ลูกบาศก์เมตรวางกองอยู่ในสวนยางพารา ต่อของต้นไม้สายอยู่ใกล้ ๆ กับไม้แปรรูปที่วางอยู่ ผู้กล่าวหา กับพวก ได้กระจายกำลังกันค้นหา เมื่อเดินไปเกือบถึงไหล่เขาพบชายไทยจำนวน ๑ คน กำลังแปรรูปไม้อยู่ เมื่อชายคนดังกล่าวเห็นผู้กล่าวหา กับพวก ได้วิ่งหนีขึ้นไปบนภูเขา ผู้กล่าวหา กับพวก ติดตามไม้ทัน ตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุ พบไม้เหลาเตาแปรรูป ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก.

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ลำดับที่ ๕๐ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๓๐ จำนวน ๑๒ แผ่น/เหลี่ยม ปริมาตร ๐.๑๐๘ ลูกบาศก์เมตร พบกัณฑ์มาตร พบกัณฑ์มาตร พบกัณฑ์มาตร ๑ คัน จอดอยู่บริเวณกองไม้ มีไม้เหลาเตาแปรรูปดังกล่าวบรรจุอยู่ใต้เบาะรถจำนวน ๒ ชั้น ตรวจสอบได้เบาะรถจักรยานยนต์พบเอกสารคู่มือรถ สมุดฝากเงิน และหลักฐานการผ่อนชำระรถจักรยานยนต์ของผู้ต้องหาพบเครื่องเล่นวิทยุไซยนต์ จำนวน ๑ เครื่อง วางซ่อนอยู่ในซอกหินและแกลลอนใส่น้ำมันจำนวน ๑ ใบ รวมไม้หวงห้ามแปรรูป จำนวน ๒๔ แผ่น/เหลี่ยม ปริมาตร ๐.๒๓/๘ ลูกบาศก์เมตร ผู้กล่าวหาทักพวงยึดไม้แปรรูป รถจักรยานยนต์และอุปกรณ์ดังกล่าวเป็นของกลางทั้งหมด และได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับชายคนร้ายที่หลบหนีไปดังกล่าว ต่อมาวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาหน้านาย บ. เข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนให้การปฏิเสธอ้างว่าวันเกิดเหตุได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ของกลางซึ่งเป็นของผู้ต้องหาไปหาลูกประบนเขากับนาย บ. เมื่อลงมาจากเขาเพื่อจะกลับบ้านพบว่ารถจักรยานยนต์คันดังกล่าวหายไปเข้าใจว่าเพื่อนมาหายออกล้อ เมื่อกลับถึงบ้านสอบถามว่าใครเอารถจักรยานยนต์ไปแต่ไม่มีใครทราบ ต่อมาวันรุ่งขึ้นจึงทราบว่าเจ้าหน้าที่ป่าไม้ยึดเอาไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานทำไม้หรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้หวงห้าม มีไม้หวงห้ามแปรรูปเป็นจำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตรไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และมีเครื่องเล่นวิทยุไซยนต์ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนเครื่องเล่นวิทยุไซยนต์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ผู้กล่าวหาทักพวงจะยืนยันเพียงว่าพบชายไทย ๑ คน กำลังแปรรูปไม้ เมื่อชายคนดังกล่าวเห็นผู้กล่าวหาทักพวง ได้วิ่งหลบหนีขึ้นไปบนภูเขาและไม่ทราบว่าชายดังกล่าวเป็นใคร แต่ผู้กล่าวหาทักพวงก็พบรถจักรยานยนต์ที่บรรจุไม้แปรรูปจอดอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ ๑ คัน ซึ่งรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวเป็นของผู้ต้องหา ประกอบกับรายงานการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนสอบสวนได้รายงานผลการสืบสวนต่อพนักงานสอบสวนว่าผู้ต้องหาทำผิดกฎหมายทำไม้และแปรรูปไม้

อยู่ในพื้นที่เป็นประจำ และในวันเกิดเหตุผู้ต้องหาได้นำรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวไปทำไม้ และแปรรูปไม้ในที่เกิดเหตุ ข้ออ้างของผู้ต้องหาและนาย บ. ว่านำรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวไปหาลูกประบนเขาที่เกิดเหตุแล้วรถจักรยานยนต์หายไป โดยผู้ต้องหาไม่ได้แจ้งความ ต่อพนักงานสอบสวนว่ารถจักรยานยนต์ถูกคนร้ายลักไปนั้น เห็นว่าข้ออ้างดังกล่าวไม่น่าหนัก และเหตุผลให้รับฟังเป็นความจริง พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิดฐานทำไม้หวงห้าม แปรรูปไม้ มีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครอง และมีเลื่อยโซ่ยนต์ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซ้ำขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานทำไม้หรือทำอันตราย ด้วยประการใด ๆ แก่ไม้หวงห้าม มีไม้หวงห้ามแปรรูปเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร ไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และมีเลื่อยโซ่ยนต์ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จากนายทะเบียนเลื่อยโซ่ยนต์ และใช้อำนาจอัยการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานแปรรูป ไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกข้อหาหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๑๑, ๔๘, ๗๓, ๗๔, ๗๕ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๓, ๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๔, ๗, ๑๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๔ ประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๑๖) พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓, ๔ บรรคหนึ่ง, ๑๗ ประมวลกฎหมายหมาอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายหมาอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอรืบของกลางทั้งหมด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ไม่รู้ว่าเป็นเอกสารปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๑/๒๕๕๑

ป.อาญา ใช้เอกสารปลอม (ม.๒๖๘)

การมอบอำนาจให้ผู้อื่นทำการแทนเจ้าของรถโดยไม่จำเป็นต้องไปด้วยตัวเอง การโอนผ่านคนกลางหรือตัวแทนขายรถยนต์ที่เจ้าของนำรถมาฝากขายหรือขายให้ก็ดี ถือหลักปฏิบัติให้ผู้ขายลงลายมือชื่อในใบโอนลอย ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติทั่วไปของการซื้อขายรถ และกรมการขนส่งทางบกถือปฏิบัติอยู่ การโอนรถของผู้ต้องหาจึงเป็นการกระทำ และวิธีการปกติทั่วไป และโอนรถกันในสถานที่ราชการ มีการตรวจสอบ หมายเลขเครื่อง เลขตัวรถตรงกับคู่มือจดทะเบียนรถและผู้ต้องหาไม่ได้มีอาชีพ เป็นนายหน้าหรือซื้อขายรถ จึงไม่อาจทราบถึงแนวทางหรือวิธีปฏิบัติในเรื่อง การโอนทะเบียนรถ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมรถยนต์นั่งส่วนบุคคล ยี่ห้อ benz รุ่น e ๒๔๐ จำนวน ๒ คัน เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท ท.จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทผู้จำหน่ายรถ รถยนต์คันแรกมีบริษัท ด. จำกัด เข้าซื้อไปเมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓/ เป็นหมายเลขทะเบียน ๔ฐ-๔๒๕๐ กรุงเทพมหานคร ส่วนคันที่สองมีนาย ส. เข้าซื้อไปเมื่อวันที่ ๑๓/ พฤษภาคม ๒๕๓๓/ เป็นหมายเลขทะเบียน ๔ฐ-๖๙๘๙ กรุงเทพมหานคร แต่สมุดคู่มือการจดทะเบียนรถยนต์ที่กรมการขนส่งทางบก ออกให้แก่รถยนต์ทั้งสอง เจ้าหน้าที่ลงรายละเอียดหมายเลขตัวถังรถและเลขเครื่องยนต์ สลับเล่มกัน โดยยังไม่มีมีการแก้ไขในสมุดคู่มือทั้งสองเล่มให้ถูกต้องแต่อย่างใด ต่อมาวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๙ รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ๔ฐ-๔๒๕๐ กรุงเทพมหานคร ถูกลักไป และมีการแจ้งการยกเลิกการใช้รถในเวลาต่อมา ภายหลังปรากฏว่ารถยนต์ดังกล่าวอยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหา แต่เป็นหมายเลขทะเบียน ๔ ฐ-๖๙๘๙ กรุงเทพมหานคร ผู้ต้องหาอ้างว่าได้ซื้อรถยนต์มาจากนาย ส. เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๑ มีสัญญาซื้อขาย

เป็นหลักฐานแต่สูญหายไป โดยผู้ต้องหาหลักฐานการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ถูกต้อง ทั้งนี้ ในสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์มีรายการเลขตัวถังและเลขเครื่องตรงกับเลขตัวถังรถ และเลขเครื่องที่ตอกประทับไว้

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานใช้เอกสารปลอม หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเพียงแต่นำสำเนาบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน และหนังสือมอบอำนาจของนาย ส. ที่มอบอำนาจให้ผู้ต้องหาที่มีอำนาจ โอนรถยนต์ คันหมายเลขทะเบียน ๔ฐ-๖๙๘๙ กรุงเทพมหานคร ของนาย ส. กับแบบคำขอโอน และรับโอนซึ่งแสดงวัตถุประสงค์ว่านาย ส. ประสงค์โอนขายรถยนต์ของตนให้กับผู้ต้องหา ไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานขนส่งเขตพื้นที่ ๑ เพื่อขอให้ดำเนินการโอนรถยนต์ คันหมายเลขทะเบียน ๔ฐ-๖๙๘๙ กรุงเทพมหานคร วิธีการดังกล่าวเป็นการมอบอำนาจให้ผู้อื่น ทำการแทนเจ้าของรถโดยไม่จำเป็นต้องไปด้วยตัวเอง การโอนผ่านคนกลางหรือตัวแทนขายรถยนต์ ที่เจ้าของนำรถมาฝากขายหรือขายให้ก็ดี ถือหลักปฏิบัติให้ผู้ขายลงลายมือชื่อในใบโอนลอย ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติทั่วไปของการซื้อขายรถ และกรมการขนส่งทางบกถือปฏิบัติอยู่ การโอนรถ ของผู้ต้องหา จึงเป็นการกระทำและวิธีการปกติทั่วไป และโอนรถกันในสถานที่ราชการ มีการตรวจสอบหมายเลขเครื่อง เลขตัวรถตรงกับคู่มือจดทะเบียนรถและผู้ต้องหาได้มีอาชีพ เป็นนายหน้าหรือซื้อขายรถ จึงไม่อาจทราบถึงแนวทางหรือวิธีปฏิบัติในเรื่องการโอนทะเบียนรถ คดีไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังว่าผู้ต้องหาได้นำหลักฐานการโอนดังกล่าว เพื่อใช้โอนรถยนต์หมายเลขทะเบียน ๔ฐ-๖๙๘๙ กรุงเทพมหานคร มาเป็นของผู้ต้องหา โดยรู้หรือควรรู้ว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารปลอม คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหา ฐานใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
ัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อ้างเป็นเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์แจ้งให้พนักงานบริษัทเปลี่ยนแปลงข้อมูล โทรศัพท์ของผู้อื่นให้ตรงกับของตน เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ม. ๕, ๓๗, ๓๙)

ป.อาญา หลายกรรม (ม.๙๑)

ผู้ต้องหาแอบอ้างเป็นนาย พ. ผู้ใช้โทรศัพท์มือถือซึ่งเป็นหมายเลขในเครือข่ายของบริษัท ทรูมูฟ จำกัด แล้วโทรศัพท์แจ้งให้พนักงานของบริษัทเปลี่ยนที่อยู่ในการส่งเอกสาร เปลี่ยนรหัสผ่านโอนหมายเลขโทรศัพท์ไปใช้กับโทรศัพท์ของผู้ต้องหา และขอแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลของนาย พ. ให้ตรงกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไขเปลี่ยนแปลงฯ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาจดทะเบียนเปิดใช้โทรศัพท์มือถือหมายเลขในเครือข่ายบริษัท ดีแทค กับได้จดทะเบียนเปิดใช้โทรศัพท์มือถือหมายเลขในเครือข่ายบริษัท เอไอเอส ในวันเกิดเหตุผู้ต้องหาได้แอบอ้างว่าเป็นนาย พ. ซึ่งเปิดใช้โทรศัพท์มือถือหมายเลขในเครือข่าย ทรูมูฟ โดยใช้โทรศัพท์ของตนในเครือข่ายดีแทคติดต่อกับแผนกแนะนำให้บริการของบริษัท ทรูมูฟ มีนางสาว ล. เป็นผู้รับสาย ประสงค์ขอเปลี่ยนที่อยู่ที่อยู่ส่งเอกสารจากเดิมซึ่งเป็นที่อยู่ของนาย พ. เป็นที่อยู่ใหม่ในหมู่บ้านปฐวิกรณ์ กรุงเทพมหานคร นางสาว ล. ตรวจสอบโดยขอทราบรหัสส่วนตัวเป็นเลขสี่หลัก แต่ผู้ต้องหาแจ้งว่าลืมไปแล้ว นางสาว ล. จึงตรวจสอบตามขั้นตอนอีก ๓ ขั้นตอน ตามหลักเกณฑ์ของบริษัทสำหรับมาตรการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลของบริษัท ปรากฏว่าผู้ต้องหาตอบคำถามได้ นางสาว ล. จึงเชื่อว่าผู้ต้องหา

เป็นนาย พ. จึงแจ้งรหัสสี่หลักหมายเลข ๒๔๙๔ ให้ทราบพร้อมกับดำเนินการให้ตามความประสงค์ของผู้ต้องหา ต่อมาผู้ต้องหาใช้โทรศัพท์ของตนหมายเลขในเครือข่ายเอไอเอสแจ้งกับนางสาว ป. พนักงานของบริษัททรูมูฟ ว่าตนเป็นผู้ใช้โทรศัพท์ทรูมูฟ ขอเปลี่ยนรหัสส่วนตัวจาก ๒๔๙๔ เป็น ๒๕๒๗ นางสาว ป. จึงดำเนินการให้ จากนั้นภายในวันเดียวกันผู้ต้องหาได้โทรศัพท์ติดต่อกับนางสาว ญ. พนักงานของบริษัททรูมูฟ แจ้งรหัสส่วนตัว ๒๕๒๗ สอบถามเบอร์โทรสารเพื่อจะส่งโทรสารแจ้งแก้ไขวันเดือนปีเกิด โดยอ้างว่าบริษัทได้บันทึกข้อมูลไว้ผิดพลาด นางสาว ญ. จึงบอกหมายเลขโทรสารให้ จากนั้นผู้ต้องหาได้โทรสารเป็นสำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนของตนเอง ขอแก้ไขวันเดือนปีเกิด และเลขที่บัตรประจำตัวประชาชนให้ตรงกับสำเนาบัตรประชาชนตามที่ส่งโทรสาร แล้วโทรติดต่อสอบถามนางสาว อ. ซึ่งเป็นพนักงานของบริษัททรูมูฟ แต่เอกสารไม่ชัดเจนจึงขอให้ส่งมาใหม่ แต่นาง พ. ซึ่งเป็นพนักงานบริษัททรูมูฟ ตรวจสอบแล้วเห็นว่า ใบหน้าตามบัตรประชาชนของผู้ต้องหาแตกต่างจากใบหน้าของนาย พ. ตลอดจนวันเดือนปีเกิด หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนไม่ตรงกัน และไม่มีการแนบหลักฐานการขอเปลี่ยนนามสกุลมาด้วย จึงได้โทรศัพท์ติดต่อสอบถามนาย พ. จึงทราบว่านาย พ. ไม่ทราบเรื่อง

คดีมีปัญหาคำให้การสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะและมาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน ทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท ทรูมูฟ จำกัดให้การยืนยันว่า บริษัทมีมาตรการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ของบริษัทเพื่อตรวจสอบว่าผู้ที่ติดต่อเข้ามาเป็นผู้ใช้บริการของบริษัทจริงหรือไม่ แต่ผู้ต้องหาสามารถผ่านมาตรการป้องกันได้โดยสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับนาย พ. ได้ถูกต้อง จึงทำให้ผู้ต้องหาสามารถเข้าถึงระบบและข้อมูล กับขอแก้ไข เปลี่ยนแปลงข้อมูลของคอมพิวเตอร์ของบริษัทในส่วนชื่อนาย พ. และทำให้นาย พ. และบริษัทได้รับความเสียหาย พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่า

ผู้ต้องหาได้กระทำโดยมิชอบ เพื่อให้เข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกัน และแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ ต่างกรรมกัน จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติม ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕, ๗, ๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

หลอกลวงผู้อื่นเอาทรัพย์สินโดยแบ่งหน้าที่กันทำ เป็นความผิดร่วมกัน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐๕/๒๕๕๑

ป.อาญา ร่วมกันฉ้อโกง (ม.๓๔๑, ๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ หลอกลวงผู้เสียหายว่าสามารถช่วยเหลือบุคคลเข้าทำงานได้ แต่ต้องเสียค่าดำเนินการ หากไม่สามารถช่วยเหลือเข้าทำงานได้จะคืนเงินให้ทั้งหมด ผู้เสียหายหลงเชื่อชำระให้บางส่วน และทำสัญญากู้ไว้เป็นหลักฐาน และบอกว่า จะนำเงินไปให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการอีกต่อหนึ่ง ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ โทรศัพท์แจ้งผู้เสียหายว่าช่วยบุตรสาวเข้าทำงานได้แล้ว ให้เตรียมเงินส่วนที่เหลือซึ่งผู้ต้องหาที่ ๒ จะมารับที่บ้านผู้เสียหาย ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ มาขอรับเงินส่วนที่เหลือ ผู้เสียหายไปตามผู้ใหญ่บ้านและสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมาเป็นพยาน เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ เห็นบุคคลทั้งสองก็ลักออกจากบ้านผู้เสียหายหนีไป หลังจากนั้นโทรศัพท์ให้ผู้เสียหาย เอาเงินส่วนที่เหลือไปให้ที่บ้านผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ยอมรับ ต่อมาผู้ต้องหาทั้งสอง ย้ายบ้านหนี และไม่คืนเงินให้ กรณีถือว่าแบ่งหน้าที่กันทำ ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อประมาณเดือนเมษายน ๒๕๕๐ ผู้เสียหายทราบจากนาง ภ. น้องสะใภ้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ คนบ้านเดียวกันสามารถช่วยเหลือบุคคลเข้าทำงานในองค์การบริหารส่วนตำบลได้ ผู้เสียหายจึงได้ติดต่อผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อหางานให้บุตรสาวทำ ผู้ต้องหาที่ ๑ ยืนยันว่า สามารถช่วยได้โดยให้นำหลักฐานการศึกษามาให้ แต่ต้องจ่ายค่าดำเนินการจำนวน ๓๓๐,๐๐๐ บาท หากไม่สามารถช่วยเหลือได้จะคืนเงินให้ทั้งหมด ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มาพบผู้เสียหายที่บ้านพักและพูดคุยยืนยันกับผู้เสียหาย จนผู้เสียหายตกลงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ช่วย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เรียกค่าใช้จ่าย ๑๐๐,๐๐๐ บาทก่อน โดยทำสัญญากู้ไว้ให้ โดยมี นาง ภ. นาง ศ. ลงชื่อเป็นพยานในหนังสือสัญญากู้ ต่อมาประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ได้โทรศัพท์บอกผู้เสียหายว่าบุตรสาวผู้เสียหายมีชื่อเข้าทำงานแล้วขอเงินส่วนที่เหลือจำนวน ๒๓๐,๐๐๐ บาท โดยแจ้งว่าผู้ต้องหาที่ ๒ จะมารับเงินเอง เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ได้มาพบผู้เสียหายที่บ้านพักโดยอ้างว่าบุตรสาวผู้เสียหายมีชื่อเข้าทำงานแล้ว ผู้เสียหายจึงได้ไปตามนาย ส. ผู้ใหญ่บ้าน และนาย ป. สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมาเป็นพยาน เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ เห็นบุคคลทั้งสองก็รีบออกจากบ้านไป แล้วโทรศัพท์ให้ผู้เสียหายนำเงินส่วนที่เหลือไปให้ที่บ้านผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้เสียหาย กับนาย ส. และนาย ป. จึงพากันไปที่บ้านผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ยอมรับเงินโดยให้ผู้เสียหายไปชำระกับผู้ต้องหาที่ ๒ โดยตรง ผู้เสียหายจึงเดินทางกลับต่อมาเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้เสียหายไปหาผู้ต้องหาที่ ๒ ที่บ้านพัก จึงทราบจากผู้ต้องหาที่ ๒ ว่าไม่สามารถช่วยเหลือบุตรสาวผู้เสียหายได้ และยินดีคืนเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาทให้ โดยจะคืนให้ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ เมื่อผู้เสียหายเดินทางไปตามนัด ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่น ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ ย้ายหนีไปอยู่กรุงเทพ ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายว่าสามารถช่วยบุตรสาวของผู้เสียหายเข้าทำงานได้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก ซึ่งเป็นความจริง ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงมอบเงินบางส่วนให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ มารับเงินส่วนที่เหลือจากผู้เสียหายจำนวน ๒๓๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างกับผู้เสียหายว่าบุตรสาวของผู้เสียหายมีชื่อเข้าทำงานแล้ว อันเป็นการแสดงความจริง ทั้งเมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ เห็นบุคคลที่ผู้เสียหายนำมาเป็นพยานในการรับเงิน ซึ่งก็คือผู้ใหญ่บ้านและสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ลุกออกจากบ้านผู้เสียหายและขับรถออกไปทันที การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ จึงมีพิรุณและแสดงให้เห็นถึงเจตนาไม่สุจริต แม้ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ แจ้งกับผู้เสียหายว่าไม่สามารถช่วยเหลือบุตรสาวของผู้เสียหายได้และยินยอมจ่ายเงินคืน แต่ผู้ต้องหาทั้งสองกลับไม่คืนเงินให้และได้หลบหนีไปจากถิ่นที่อยู่ ดังนี้ จากพฤติการณ์ของผู้ต้องหาทั้งสอง แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันมีเจตนาทุจริตหลอกลวงฉ้อโกงเงินของผู้เสียหายด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง

ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๘๓ ขอให้ผู้ต้องหาทั้งสองคืนหรือใช้เงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหาทั้งสองเรียกหรือยังจับตัวไม่ได้ แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดจัดการให้ได้ตัวมาดำเนินคดี ภายในกำหนดอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ไม้สักเป็นไม้หวงห้ามแม้อยู่ในที่ดินมีโฉนด ต้องได้รับอนุญาต จากพนักงานเจ้าหน้าที่

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๑/ ๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๖, ๓, ๔๘, ๖๙, ๓/๓, ๓/๔ ทวิ, ๓/๔ จัดวา)

ป.อาญา ตั๊กกร, หลายกรรม (ม.๘๓, ๙๑)

ไม้สักแม้ขึ้นอยู่ในที่ดินมีโฉนดก็เป็นไม้หวงห้าม ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ตัดและแปรรูปไม้สักเพื่อนำมาแบ่งกันโดยไม่ได้ขออนุญาตจากพนักงานป่าไม้ และผู้ต้องหาที่ ๔ ได้นำเลื่อยและอุปกรณ์ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ทำการตัดและแปรรูปไม้ เป็นความผิดฐานร่วมกันมีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่มีใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้สักอันยังมิได้ แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวง หรือรอยตรารัฐบาลขาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นเจ้าของสวนที่เกิดเหตุโดยเป็นที่ดินมีโฉนด ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ตัดแปรรูปไม้สักที่ขึ้นอยู่ในสวนดังกล่าวเพื่อนำไปซ่อมบ้าน ผู้ต้องหาที่ ๔ จึงว่าจ้างผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ทำการตัดและแปรรูปไม้ ผู้กล่าวหาทั้งสามได้ร่วมกับจับกุม ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ขณะกำลังแปรรูปไม้สักตามที่ได้รับแจ้งตรวจยึดไม้สักท่อนจำนวน ๖ ท่อน ปริมาตร ๑.๓๔ ลูกบาศก์เมตร และไม้สักแปรรูป จำนวน ๓ แผ่นเหลี่ยม ปริมาตร ๐.๑๕ ลูกบาศก์เมตร พร้อมอุปกรณ์ที่ใช้ทำไม้ และแปรรูปไม้ของกลาง ขึ้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การว่ารับจ้างผู้ต้องหาที่ ๔ ตัดและแปรรูปไม้ ผู้ต้องหาที่ ๓ ให้การว่าตกลงกับผู้ต้องหาที่ ๔ ให้ผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นคนตัดและแปรรูปไม้ ได้จำนวนเท่าใดแบ่งคนละครึ่ง ผู้ต้องหาที่ ๔ ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ให้ผู้ต้องหาที่ ๔ เลื่อยไม้สักในสวนเพื่อทำวงกบประตู และหน้าต่างบ้าน ผู้ต้องหาที่ ๔ จึงไปติดต่อจ้างผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ตัดและแปรรูปไม้

คดีมีปัญหาก็ให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสี่เป็นความผิดฐานร่วมกันมีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้สักอันยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ไม้สักแม้จะขึ้นอยู่ในที่ดินมีโฉนดของผู้ต้องหาที่ ๓ ก็ตาม แต่ไม้สักเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ การตัดฟันและทำไม้จะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ตัดและแปรรูปไม้สักเพื่อนำมาแบ่งกันโดยไม่ได้อำนาจอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้รับจ้างในการตัดและแปรรูปไม้สักของกลาง การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ จึงเป็นความผิด ส่วนกรณีของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อ้างว่าไม้สักและเลื่อยโซ่ยนต์พร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เจ้าพนักงานยึดไว้เป็นของกลางไม่ได้เป็นของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ข้ออ้างดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ เพราะจากพยานหลักฐาน ไม้สักท่อนและไม้สักแปรรูปแล้วมีลักษณะใหม่สดไม่มีรอยตราของเจ้าพนักงานประทับ ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ควรจะต้องตรวจสอบก่อนที่จะทำการตัดและแปรรูปไม้สักแต่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ หาได้ตรวจสอบก่อนดำเนินการไม่ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงเป็นความผิดเช่นกัน คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๔ ฐานร่วมกันมีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้สักอันยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๔๘, ๖๙, ๗๓, ๗๔, ๗๕ ทวิ, ๗๕ จัตวา พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๗, ๑๙, ๒๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓, ๔ ประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๑๖) พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอศาลริบไม้สักแปรรูป ไม้สักท่อน เลื่อยโซ่ยนต์ เครื่องปั้นไฟ และสายไฟของกลาง และขอศาลสั่งจำคุกจำเลยทั้งห้าจำคุกด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ออกเช็คชำระเงินกู้พร้อมดอกเบี้ยไม่เกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. เช็คฯ (ม.๔ (๑), (๒), (๓))

ป.อาญา ตั๋วการ, หลายกรรม (ม.๘๓, ๙๑)

ผู้ต้องหาทั้งสองออกเช็คชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ รวมจำนวน ๒๔ ฉบับ โดยในสัญญากู้มิได้ระบุอัตราดอกเบี้ยไว้ และให้เงินส่วนที่เกินเงินต้นถือเป็นดอกเบี้ย เมื่อคิดเงินส่วนเกินแล้วอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๙.๕ ต่อปี แต่ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ดอกเบี้ยตามเช็คจึงไม่ผิดกฎหมาย เมื่อธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิด ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้กู้ยืมเงินจากผู้เสียหาย จำนวน ๑๘๙,๐๐๐ บาท ทำสัญญากู้ไว้เป็นหลักฐาน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ค้ำประกัน ระบุว่าผู้กู้ยอมชำระดอกเบี้ย แต่ไม่ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยกันไว้ และกำหนดชำระเงินกู้ภายในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ได้ชำระหนี้ภายในกำหนด โดยมีการตกลงขอผ่อนชำระเป็นรายเดือนๆ ละ ๙,๓๓๓ บาท รวม ๒๔ เดือน (๒ ปี) เริ่มผ่อนชำระเดือนมกราคม ๒๕๕๐ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๒๓,๙๙๒ บาท ซึ่งจำนวนเงินส่วนที่เกินเงินต้นจำนวน ๓๔,๙๙๒ บาท ตกลงกันว่าเป็นดอกเบี้ย โดยผู้ต้องหาทั้งสองจ่ายเช็คของธนาคารกรุงเทพ สาขาหอสารคาม จำนวน ๒๔ ฉบับ ๆ ละ ๙,๓๓๓ บาท แต่ในวันส่งจ่ายเช็คผู้ต้องหาทั้งสองมีเช็คอยู่ ๑๒ ฉบับ ผู้ต้องหาทั้งสองจึงร่วมกันลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คให้ผู้เสียหายรวม ๑๒ ฉบับก่อน เช็คฉบับแรกลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๐ ปรากฏว่าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค ผู้เสียหายจึงนำเช็คเดือนมิถุนายน กรกฎาคม สิงหาคม และกันยายน ๒๕๕๐ จำนวน ๔ ฉบับ ซึ่งธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ภายในกำหนดอายุความ ส่วนเช็คเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ ผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์

คดีมีปัญหาลให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมายโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค ในขณะที่ออกเช็คคนนั้น ไม่มีเงินอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ ออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คคนนั้นหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เช็คที่ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันออกให้ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้เงินกู้มีมูลหนี้ที่มีอยู่จริงและชำระได้ตามกฎหมาย จำนวน ๑๘๙,๐๐๐ บาท ส่วนอีก ๓๔,๙๙๒ บาทเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๒๔ เดือน (๒ ปี) เท่ากับคิดดอกเบี้ย ๑๒ เดือน (๑ ปี) เป็นเงิน ๑๗,๔๙๖ บาท เป็นดอกเบี้ยที่ผู้เสียหายคิดในอัตราร้อยละ ๙.๒๕ ต่อปี แม้สัญญาจะดังกล่าวไม่ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยกันไว้ โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง และหากผู้เสียหายจะบังคับตามสัญญาที่มิสิทธิได้รับดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ แต่เนื่องจากผู้ต้องหาที่ ๒ มิได้ชำระหนี้ตามสัญญาเงินกู้ภายในกำหนด ผู้ต้องหาที่ ๒ กับผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกัน จึงได้ขอผ่อนชำระหนี้ตามสัญญาเงินกู้ ๒๔ งวด (๒๔ เดือน) โดยตกลงกันว่าเงินส่วนที่เกินเงินต้นให้ถือเป็นดอกเบี้ยที่คิดคำนวณจากการผ่อนชำระจะเกินกว่าร้อยละ ๗.๕ ต่อปี แต่ก็ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามที่พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. ๒๔๗๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๔ บัญญัติห้ามไว้ และถือได้ว่าการกำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมแล้ว เช็คพิพาททั้งสี่ฉบับจึงมีมูลหนี้ที่บังคับได้ตามกฎหมายทั้งหมด เมื่อธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสอง จึงเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค ในขณะที่ออกเช็คคนนั้นไม่มีเงินอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ ออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คคนนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑), (๒), (๓) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

การโยนความผิดให้แก่ผู้เสียหายว่าเป็นผู้ยกยก เป็นหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๕/๒๕๕๑

ป.อาญา ร่วมกันหมิ่นประมาท (ม.๓๒๖, ๘๓)

ผู้ต้องหาทั้งสองได้รับมอบหมายจาก นาย ช. ให้ติดต่อและทำประกันวินาศภัยรถยนต์กับผู้เสียหายซึ่งเป็นตัวแทนบริษัทประกันวินาศภัยแล้วไม่ชำระเบี้ยประกันภัยที่รับมาแก่ผู้เสียหาย จนบริษัทรับประกันภัยยกเลิกสัญญาประกัน ผู้ต้องหาทั้งสองอ้างกับ นาย ช. ซึ่งเป็นบุคคลที่สามว่าผู้เสียหายไม่ชำระเบี้ยประกันที่รับไป อันเป็นการโยนความผิดให้ผู้เสียหาย ในความหมายว่าผู้เสียหายยกยกเบี้ยประกันไม่นำส่งบริษัทประกันวินาศภัย เป็นความผิดฐานร่วมกันหมิ่นประมาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายรับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยจากนายทะเบียน ต่อมาวันที่ ๑๗ พ.ค. ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นสามีภรรยาจะมาพบผู้เสียหายขอทำประกันภัยประเภทที่ ๓ กับรถยนต์โดยสารคันหมายเลขทะเบียน ๓๐-๐๐๙๗/ สิงห์บุรี ซึ่งมีนาย ช. เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ผู้เสียหายจัดให้ทำประกันภัยกับบริษัท ล. จำกัด ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวน ๑๘,๙๙๘.๘๕ บาท โดยนัดให้ผู้ต้องหาทั้งสองนำเบี้ยประกันมาชำระภายหลัง ต่อมาเมื่อบริษัท ล. จำกัด ออกกรมธรรม์ประกันภัยให้แล้ว แต่ผู้ต้องหาทั้งสองก็ไม่ได้นำเงินเบี้ยประกันมาชำระ ในที่สุดบริษัท ล. จำกัด ได้ยกเลิกสัญญาตามกรมธรรม์ดังกล่าว และส่งเอกสารหลักฐานไปให้นาย ช. เจ้าของรถที่เอาประกันภัยทราบ เมื่อนาย ช. พบกับผู้ต้องหาทั้งสองสอบถามถึงเรื่องการประกันภัยดังกล่าว ก็ได้รับคำตอบจากผู้ต้องหาทั้งสองว่าได้ชำระเงินเบี้ยประกันให้ตัวแทนประกันไปแล้ว แต่ตัวแทนดังกล่าวไม่นำเงินเบี้ยประกันส่งบริษัทผู้รับประกันภัย ต่อมาผู้เสียหายทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวจากนาย ช. จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสองฐานร่วมกันหมิ่นประมาทภายในอายุความ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานร่วมกันหมิ่นประมาท หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งสองยินยอมความผิดให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย แม้ผู้ต้องหาทั้งสองจะไม่ได้เอ่ยชื่อผู้เสียหายให้แก่ นาย ช. ทราบก็ตาม แต่ผู้เสียหายเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรง ไม่มีนายหน้าประกันวินาศภัยคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งผู้ต้องหาทั้งสองยอมทราบดีอยู่แล้ว การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงเป็นการยืนยันใส่ความผู้เสียหาย ในความหมายว่า ผู้เสียหายยกยอกเงินเบี้ยประกัน ไม่นำส่งบริษัทผู้รับประกันวินาศภัย ต่อนาย ช. ซึ่งเป็นบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓ ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหาให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาทั้งสอง มาดำเนินคดีภายในอายุความ ๕ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

ลูกจ้างใช้บัตรเติมน้ำมันที่นายจ้างมอบให้เติมน้ำมันโดยไม่ทราบว่าเป็นบัตรเติมน้ำมันแล้ว ไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๓/๒๕๕๑

ป.อาญา ยักยอกและเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่น (ม. ๑๘๘, ๓๕๒)

ผู้ต้องหาเป็นพนักงานขาย ได้รับบัตรเติมน้ำมันจากนายจ้าง โดยเหมาจ่าย เดือนละ ๓๕๐ ลิตร หากใช้เกินผู้ต้องหาต้องจ่ายเอง ต่อมานายจ้างเลิกจ้าง โดยไม่แจ้งให้ผู้ต้องหาทราบโดยอ้างว่าติดต่อกันไม่ได้ หลังจากออกคำสั่งเลิกจ้าง ๒ วัน ผู้ต้องหาใช้บัตรเติมน้ำมันเพียงวันเดียว ไม่เป็นความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นพนักงานขายของบริษัทตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ และทำงานในต่างจังหวัด โดยบริษัทเหมาจ่ายค่าน้ำมันเดือนละ ๓๕๐ ลิตร หากเติมเกินกำหนด ผู้ต้องหาต้องจ่ายส่วนที่เกิน บริษัทมอบบัตรเติมน้ำมันของบริษัท ช. ซึ่งมีระยะเวลาการใช้งาน ๓ ปี ระหว่างวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๔ – ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ ผู้ต้องหาเบิกเงินสำรองจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการพบลูกค้า ปรากฏว่าเมื่อทำงานเสร็จผู้ต้องหาไม่ยอมนำหลักฐานมาแสดงต่อบริษัท ซึ่งมีการทวงหลายครั้ง จนกระทั่งวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ต้องหาลงเวลาทำงาน (รูดบัตรกับเครื่อง) ๐๘.๒๘ นาฬิกา แต่ไม่ยอมเข้าสำนักงาน มีการโทรศัพท์ติดต่อกับผู้ต้องหา แต่ติดต่อกันไม่ได้ และผู้ต้องหาไม่ได้เข้าทำงานอีกเลย ต่อมาวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๔ บริษัทจึงให้ผู้ต้องหาออกจากงาน แต่ไม่สามารถแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบได้ ต่อมาตรวจพบว่าเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ต้องหาใช้บัตรเติมน้ำมัน ๒ ครั้ง เป็นเงินรวม ๒,๒๐๐ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานยักยอกและเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีนี้มีเพียงนาง พ. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทให้การยืนยันว่าบริษัทผู้เสียหายให้ผู้ต้องหาพ้นจากการเป็นพนักงานตั้งแต่วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๘ แต่มิได้แจ้งให้ผู้ต้องหาทราบ โดยอ้างว่าไม่สามารถติดต่อผู้ต้องหาได้ ดังนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้ใช้บัตรเติมน้ำมันรถยนต์เฉพาะวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๘ เพียงวันเดียวโดยไม่ปรากฏว่าได้ใช้บัตรดังกล่าวไปเติมน้ำมันรถยนต์ของตนอีก ทั้งที่บัตรเติมน้ำมันยังอยู่ในอายุการใช้งานและไม่ปรากฏว่าบริษัทผู้เสียหายซึ่งเป็นสมาชิกบัตรได้ขอระงับการใช้บัตรน้ำมันดังกล่าวข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจึงยังไม่อาจยืนยันว่าผู้ต้องหาได้ทราบถึงการที่บริษัทเลิกจ้างตนแล้ว้วยกยกและเอาไปเสียซึ่งบัตรเติมน้ำมันอันเป็นเอกสารของบริษัทไปในประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานยกยกและเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘๘, ๓๕๒

ดำเนินการบังคับคดีด้วยตนเองเป็นบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๙/๒๕๕๑

ป.อาญา บุกรุก, ทำให้เสียทรัพย์ (ม.๓๖๔, ๓๖๕, ๓๕๘)

แม้บริษัท ธ. จำกัด ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจจะได้รับสิทธิในการครอบครองและใช้ประโยชน์ที่ดินพิพาท ตามสัญญาเช่าที่ทำไว้กับการรถไฟแห่งประเทศไทย แต่การที่บริษัท ธ. จำกัด จะเข้าครอบครองใช้ประโยชน์โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าดังกล่าวและสิทธิตามคำพิพากษาของศาลแพ่งย่อมต้องดำเนินการโดยให้การรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาร้องขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีขบไล่ ตามวิธีการและข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเท่านั้น โดยไม่มีสิทธิดำเนินการบังคับคดีด้วยตนเอง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๘ การรถไฟแห่งประเทศไทยได้ทำสัญญาให้บริษัท ท. จำกัด เช่าที่ดินย่านพหลโยธิน ๓ รวม ๑๘ แปลง จากนั้นบริษัท ท. จำกัด มอบให้บริษัท ช. จำกัด บริษัท ร. จำกัด และบริษัท น. จำกัด เข้าร่วมในการพัฒนาที่ดินดังกล่าวเมื่อพัฒนาเสร็จแล้ว บริษัท ท. จำกัด ได้จัดสรรการจัดเก็บผลประโยชน์ที่ดินให้กับบริษัทที่เข้าร่วมพัฒนาทั้งสามบริษัทเป็นการตอบแทน สำหรับตลาดชั้นเดียวซึ่งเป็นที่เกิดเหตุในคดีนี้ บริษัท ท. จำกัด ได้จัดสรรให้บริษัท ช. จำกัด เป็นผู้จัดเก็บผลประโยชน์ โดยบริษัท ช. จำกัด เข้าทำประโยชน์ในที่ดินแปลงที่ ๒๙-๓๕ (อยู่ในสัญญาฉบับที่สองที่บริษัท ท. จำกัด เช่าจากการรถไฟ) ต่อมาการรถไฟแห่งประเทศไทยได้ยกเลิกสัญญาที่ทำไว้กับบริษัท ท. จำกัด ทั้งหมด โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๔ ดังนั้นบริษัท ช. จำกัด ได้ขอตกลงเช่าที่ดินแปลงที่ดินจัดเก็บผลประโยชน์อยู่คือแปลงที่ ๒๙-๓๕ จากการรถไฟแห่งประเทศไทย แต่การรถไฟแห่งประเทศไทยไม่ตกลงทำสัญญาด้วยเพราะจะนำที่ดินดังกล่าวสร้างสวนสาธารณะ แต่ปรากฏว่าบริษัท ช. จำกัด ได้ให้นางสาว พ. แซ่ฮวดคารพานิษฐ์ โชน A ห้อง A๑, A๒, D๒, D๓ ที่เกิดเหตุเพื่อทำการค้าและให้เช่าต่อ ต่อมาการรถไฟแห่งประเทศไทยได้ฟ้องละเมิดเรียกค่าเสียหาย และขับไล่บริษัท ช. จำกัด กับบริวารให้ออกจาก

ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๘๓ ขอให้ผู้ต้องหาทั้งสองคืนหรือใช้เงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหาทั้งสองเรียกหรือยังจับตัวไม่ได้ แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดจัดการให้ได้ตัวมาดำเนินคดี ภายในกำหนดอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันบุกรุกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม่บริษัท ธ. จำกัด ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจจะได้รับสิทธิในการครอบครองและใช้ประโยชน์ในที่ดินพิพาท ตามสัญญาเช่าที่ทำไว้กับการรถไฟแห่งประเทศไทย แต่การที่บริษัท ธ. จำกัด จะเข้าครอบครองใช้ประโยชน์โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าดังกล่าวและสิทธิตามคำพิพากษาของศาลแพ่งย่อมต้องดำเนินการโดยให้การรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาร้องขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีขังไล่ ตามวิธีการและข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเท่านั้น โดยไม่มีสิทธิดำเนินการบังคับคดีด้วยตนเอง เมื่อผู้เสียหายซึ่งพักอาศัยในห้องพักที่ปลูกสร้างในที่พิพาท โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าจากผู้เช่าเดิม และได้รับอนุญาตจากการรถไฟแห่งประเทศไทยให้อยู่อาศัยในห้องพัก การที่ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ,ที่ ๒ กับพวกหรือถอนประตูเหล็กของห้องพักผู้เสียหายออกและผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ กับพวกทำรั้วโครงเหล็กปิดกั้นประตูทางเข้าออก เพื่อป้องกันมิให้ผู้เสียหายและบุคคลอื่นๆเข้าออกบริเวณที่เกิดเหตุได้ จึงเป็นการเข้าไปโดยไม่มีเหตุอันสมควร รวมทั้งเป็นการทำลายทำให้เสื่อมประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่น อันเป็นความผิดฐานบุกรุกและทำให้เสียทรัพย์ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้องชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔, ๓๖๕, ๘๓ (กรณีบุกรุกวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๐) และสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘, ๘๓ กับชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔, ๓๖๕, ๘๓ (กรณีบุกรุกวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๐)

ตัดไม้พะยุงในที่ดินมีเอกสารสิทธิ ไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒๑/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม. ๔, ๗, ๖๙ วรรคสอง (๒))

ป.อาญา ตำรวจ (ม. ๘๓)

นาง พ. อยู่ที่บ้านวัดมหาสารคามจะซื้อไม้พะยุงทำเฟอร์นิเจอร์ จึงให้นาย ค. ซึ่งอยู่จังหวัดร้อยเอ็ด ติดต่อซื้อไม้จากเจ้าของที่ปลูกไว้ในที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์ จากนาย บ. ๑ ต้น จากนาย ก. ๑ ต้น และจากนาง บ. ๑ ต้น แล้วนาย ค. ตัดไม้ทั้งสามต้น แล้วตัดเป็นท่อนจำนวน ๒๗ ท่อน ขายเป็นนาง พ. และนาง พ. ได้จ้างนาง ศ. บรรทุกไม้ นาง ศ. ให้ ผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๒ บรรทุกไม้จากจังหวัดร้อยเอ็ดเพื่อนำเอาไปจังหวัด มหาสารคาม ในระหว่างเดินทางถูกเจ้าหน้าที่จับ เมื่อตรวจสอบได้ว่าไม้ที่ขน ตัดมาจาก ในที่ดินมีกรรมสิทธิ์จริง การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสอง ไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาง พ. อยู่ที่บ้านวัดมหาสารคาม หาซื้อไม้พะยุงเพื่อนำไปทำ เฟอร์นิเจอร์จึงติดต่อนาย ค. ซึ่งอยู่จังหวัดร้อยเอ็ด ให้หาซื้อไม้พะยุงให้ และนาย ค. หาซื้อ ไม้พะยุงจากชาวบ้านที่ปลูกในที่ดินมีกรรมสิทธิ์ จาก นาย บ. ๑ ต้น จากนาย ก. ๑ ต้น และจากนาง บ. ๑ ต้น แล้วตัดไม้ดังกล่าวออกรวม ๒๗ ท่อน ปริมาตร ๔.๒๙ ลูกบาศก์เมตร นาง พ. จ้างนาง ศ. ให้บรรทุกไม้พะยุงท่อนจากจังหวัดร้อยเอ็ดไปจังหวัดมหาสารคาม นาง ศ. จึงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำรถสิบล้อไปบรรทุกไม้พะยุงท่อนดังกล่าว ในระหว่างเดินทาง เจ้าหน้าที่จับผู้ต้องหาทั้งสองตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พร้อมยึดรถยนต์สิบล้อและไม้ดังกล่าว เป็นของกลาง ซึ่งจากการตรวจสอบไม้ของกลางแล้วเชื่อว่าเป็นไม้ที่ตัดจากที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์จริง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นความผิด ฐานมีไม้ท่อนหวงห้าม (ไม้พะยุง) ไว้ในครอบครองเกินกว่าสิบล้อโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามรายงานผลการตรวจพิสูจน์ไม้พะยูนของกลาง
ของเจ้าพนักงานป่าไม้ ยืนยันว่าไม้พะยูนท่อนโคนของกลาง จำนวน ๓ ท่อน มีลักษณะเดียวกัน
กับต่อสามารถต่อท่อนกับต่อแต่ละต่อได้ และไม้พะยูนท่อนปลายสามารถต่อท่อนจากท่อนโคน
ของแต่ละต้นได้ เชื่อได้ว่าไม้พะยูนท่อนของกลางตัดมาจากที่ดินกรรมสิทธิ์ ตามโฉนดที่ดินเลขที่
๒๙๕๓๕ ของ นาย บ. เลขที่ดิน ๔๘๓๖ ของนาย ก. และเลขที่ดิน ๓๒๑๘ ของนาง บ. จึงเชื่อว่า
ไม้ท่อนของกลางไม่ใช่ไม้หวงห้ามเพราะไม่ใช่ไม้ในป่าตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔
แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ การที่ผู้ต้องหาทั้งสองมีไม้ของกลางไว้ในครอบครอง
จึงไม่เป็นความผิด ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในฐานะร่วมกันมีไว้ในครอบครอง
ซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปเกินกว่าสี่สิบท่อน โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรา
รัฐบาลขาย ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๗, ๖๙ วรรคสอง (๒)
พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗)
พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓ ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา ๘๓ รถยนต์สิบล้อและไม้ของกลาง
ให้จัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

สมัครใจเข้าวิวาทไม่เป็นการป้องกันและไม่เป็นบันดาลโทษ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒๒/๒๕๕๑

ป.อาญา ข่าผู้อื่น (ม.๒๔๔)

ผู้ต้องหาหลุกเข้าไปหาผู้ตาย ภายหลังจากถูกผู้เสียหายด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย จึงเป็นการสมัครใจเข้าวิวาทกับผู้ตายและไม่ใช้กรณีเป็นการป้องกันตัวโดยชอบ ด้วยกฎหมายเนื่องจากไม่มีภัยอันตรายที่เกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย และเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึง ทั้งไม่ใช้กรณีการกระทำโดยบันดาลโทษ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาหนึ่งดื่มเบียร์กับนาย ส. ที่ร้านเกิดเหตุ ได้มีปากเสียง กับผู้ตายเรื่องที่ผู้ต้องหาไล่สุนัขที่มากินอาหารใต้โต๊ะ ขณะที่ผู้ตายเดินผ่านโต๊ะที่ผู้ต้องหาหนึ่งอยู่ เพื่อเข้าไปล้างเบียร์ในร้าน ผู้ตายตะโกนถามว่า “มีปัญหอะไร” ผู้ต้องหาตอบว่าไม่มีปัญหอะไร แต่ไล่สุนัขที่เข้ามาใต้โต๊ะ ผู้ตายด่าผู้ต้องหาว่า “เย็ดแม่มีปัญห” ผู้ต้องหาจึงลุกจากโต๊ะ เดินเข้าไปหาผู้ตาย ผู้ต้องหาอ้างว่า ขณะอยู่ห่างจากผู้ตายประมาณ ๕๐ เซนติเมตร ผู้ตาย ชักอาวุธปืนเหน็บที่เอวออกมายิงผู้ต้องหาถูกที่หน้าท้อง ๑ นัด และจะยิงซ้ำอีก แต่กระสุน ชัดลากล้อง ผู้ตายกระชากลูกเลื่อนกระสุนกระเด็นออกมา ๑ นัด ผู้ต้องหาจึงเข้าแย่งปืนเป็นเหตุให้ ปืนลั่นขึ้น ๒ นัด กระสุนปืนถูกผู้ตาย ๑ นัด อีก ๑ นัดไม่ถูกผู้ใด แต่ปรากฏว่าผู้ตายถูกยิง ๒ นัด ที่บริเวณศีรษะ ถึงแก่ความตายในที่เกิดเหตุ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาหลุกเข้าไปหาผู้ตาย ภายหลังจาก ถูกผู้ตายด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย จึงเป็นการสมัครใจเข้าวิวาทกับผู้ตายและไม่ใช้กรณี เป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากไม่มีภัยอันตรายที่เกิดจากการประทุษร้าย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

อันละเมิดต่อกฎหมาย และเป็นนัยนตราที่ใกล้เคียงถึง ทั้งไม่ใช่กรณีการกระทำโดยบันดาลโทสะ เพราะแม้ว่าผู้ตายจะตะโกนคำผู้ต้องหาในลักษณะทำร้ายแต่คำพูดดังกล่าวเป็นเพียงคำหยาบคาย และผู้ตายก็ไม่ได้แสดงอาวุธหรือกระทำการด้วยประการอื่นที่สื่อให้เห็นว่าจะเข้าทำร้าย ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ตายจึงไม่ถึงกับเป็นการข่มเหงผู้ต้องหาอย่างร้ายแรงด้วยเหตุ อันไม่เป็นธรรม ดังนี้ การที่ผู้ต้องหาอ้างว่าถูกผู้ตายใช้อาวุธปืนยิงจนได้รับบาดเจ็บ ผู้ต้องหา จึงได้เข้าแย่งปืนกับผู้ตายจนปืนลั่นถูกผู้ตายบริเวณศีรษะอันเป็นอวัยวะสำคัญถึง ๒ นัด เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายนั้น นอกจากจะไม่ถือว่าเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ตายถูกยิงถึง ๒ นัด ที่บริเวณศีรษะ น่าเชื่อว่าเป็นกรณีที่ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย โดยเจตนาฆ่า ข้ออ้างว่า เกิดจากปืนลั่นฟังไม่ขึ้น คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔

ไม่ทราบคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ไม่ผิดฝ่าฝืนคำสั่ง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. การสาธารณสุขฯ (ม. ๓๒, ๓๓, ๕๙, ๘๔)

เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการของผู้ต้องหา เพื่อแจ้งคำสั่งให้ผู้ต้องหาทราบ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าผู้ต้องหาทราบคำสั่งแล้ว แม้ผู้ต้องหายังคงประกอบกิจการอยู่ พยานหลักฐานไม่พอพียงว่าเป็นความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่สั่งพักใช้ใบอนุญาต

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการอัดโลหะ การเจาะโลหะ (ผลิตแหวนบรอนซ์) ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อนามัย ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ปรากฏประจำสำนักงานเขตบางกอกใหญ่ตรวจพบว่าสถานประกอบกิจการผลิตแหวนบรอนซ์ของผู้ต้องหา มีการใช้เครื่องจักรส่งเสียงดังก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่เพื่อนบ้านใกล้เคียง จึงรายงานผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้อำนวยการเขตบางกอกใหญ่ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งให้ผู้ต้องหาแก้ไขเหตุรำคาญภายใน ๓๐ วัน แต่ผู้ต้องหาเพิกเฉยเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงออกคำสั่งฉบับลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ พักใช้ใบอนุญาตของผู้ต้องหาที่กำหนด ๑๕ วัน โดยมีการส่งคำสั่งทางไปรษณีย์ให้ผู้ต้องหาทราบ ต่อมาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตบางกอกใหญ่ ตรวจพบว่าผู้ต้องหายังคงประกอบกิจการดังกล่าวดลอดมา และเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้กล่าวหาจึงไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา และผู้กล่าวหาให้การเพิ่มเติมโดยยืนยันว่า เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ตรวจพบว่าผู้ต้องหาแก้ไขเหตุรำคาญแล้ว โดยติดตั้งยางรองพื้นเครื่องจักรป้องกันการกระแทก พนักงานอัยการสั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ให้แก้ไขเหตุรำคาญ เพราะคดีขาดอายุความ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่สั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานปรากฏเพียงว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ เพื่อแจ้งคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการ ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพมีกำหนด ๑๕ วัน ให้ผู้ต้องหาทราบ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานใดที่ยืนยันได้ว่าผู้ต้องหาได้ทราบคำสั่งดังกล่าวแล้ว หรือได้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือปิดคำสั่งไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ต้องหา อันจะถือว่าผู้ต้องหาได้ทราบคำสั่งแล้ว ตาม พ.ร.บ. การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๖๑ คดีจึงขาดพยานหลักฐานสำคัญที่ยืนยันว่าผู้ต้องหาได้รับทราบคำสั่งหรือถือว่าได้ทราบคำสั่งของพนักงานท้องถิ่นแล้ว พยานหลักฐานไม่เพียงพอพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา ซึ่งขาดไม่พ้องผู้ต้องหา ฐานฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่สั่งพักใช้ใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๒, ๓๓, ๕๙, ๘๔ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๕.๖.๑

เรียกค่าเสียหายตามอำเภอใจเป็นกรรโชก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓๐/๒๕๕๑

ป.อาญา กรรโชก (ม.๓๓๓๗)

ผู้ต้องหาซึ่งเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยเรียกค่าเสียหายจากผู้ที่ทำให้ความเสียหายแก่นิติบุคคลอาคารชุดตามอำเภอใจ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบของนิติบุคคลอาคารชุด โดยมีพฤติการณ์ขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อทรัพย์สินของผู้เสียหาย จนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายตกลงยินยอมจ่ายเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานกรรโชก และทำให้ผู้เสียหายเสื่อมเสียเสรีภาพ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาฯ ปรารถนาค้นคืนนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุเพื่อทำงานออกร้านขายสินค้า เมื่อถึงบริเวณทางเข้าอาคาร ผู้กล่าวหาฯ ปรารถนาตัวพนักงานจ่ายบัตรจอดรถของอาคารได้รับความเสียหาย พนักงานประจำตัวได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ปรารถนาตัวของผู้กล่าวหาฯ มีประกันภัย ประเภท ๓ ผู้กล่าวหาฯ จึงแจ้งพนักงานบริษัทประกันภัยมาประเมินความเสียหายโดยจอดรถรออยู่ที่ลานจอดรถชั้น ๑ ระหว่างนั้นผู้ต้องหาซึ่งเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของ บริษัท ฟ. ที่ได้รับคำสั่งจากนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุให้ดูแลกรณีบุคคลภายนอกทำให้เกิดความเสียหายกับทรัพย์สินของอาคารแจ้งให้ผู้กล่าวหาฯ ใช้ค่าเสียหายเป็นเงินสด จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ผู้กล่าวหาฯ ไม่จ่ายให้เพราะรอพนักงานบริษัทประกันภัยมาประเมินราคาเพื่อชดเชยแทน ผู้ต้องหาให้พนักงานรักษาความปลอดภัยคนอื่นนำเครื่องล้อคล้อพร้อมโซ่มาล้อคล้อรถด้านหน้าขวาของผู้กล่าวหาฯ ไว้ จนกระทั่งเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่สำรวจอุบัติเหตุเบื้องต้น ตัวแทนบริษัทประกันภัยฯ ตรวจดูความเสียหายและออกใบแจ้งความเสียหาย (ใบเคลม) ในวงเงิน ๒,๐๐๐ บาทให้ แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมรับและยืนยันให้ผู้กล่าวหาฯ ใช้ค่าเสียหายเป็นเงินสด จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท มิฉะนั้นจะล้อคล้อรถจนกว่าจะจ่ายจนเวลาล่วงเลยไปจนถึงเวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา ผู้กล่าวหาฯ จึงบอกผู้ต้องหาว่ายินยอมจะจ่ายเงิน จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้ต้องหาเรียกร้องให้ในภายหลัง เพราะไม่มีเงิน แต่ผู้ต้องหายืนยันให้จ่ายทันที

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุเป็นพยาน ยืนยันว่าเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นกับทรัพย์สินของอาคาร พนักงานรักษาความปลอดภัย ต้องแจ้งช่างประจำอาคารตรวจสอบและประเมินความเสียหาย แล้วแจ้งให้ผู้ทำความเสียหาย ชดใช้ ช่างประจำอาคารจึงเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการประเมินความเสียหายที่เกิดขึ้น หากผู้ทำความเสียหายต้องการนำช่างมาซ่อมแซมความเสียหายเอง ก็ต้องวางเงินประกัน ตามราคาที่ช่างประจำอาคารประเมินไว้ และจะได้รับเงินประกันคืนเมื่อซ่อมเสร็จ จึงเห็นว่า ผู้ต้องหาเรียกค่าเสียหายจากผู้เสียหายตามอำเภอใจ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบของนิติบุคคลอาคาร ชุด โดยมีพฤติการณ์ขู่ขู่ว่าจะทำอันตรายต่อทรัพย์สินของผู้เสียหาย จนเป็นเหตุผู้เสียหายตกลงยินยอมจ่ายเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ต้องหา การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานกรรโชกและทำให้ผู้เสียหายเสื่อมเสียเสรีภาพ อันเป็นการกระทำความผิดกฎหมายหลายบท คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๓/๑ และสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจ่ายยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเอง หรือผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้น หรือจ่ายยอมต่อสิ่งนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ โคร่งเหล็กพร้อมโซ่ของกลางอันเป็นเครื่องลือคล้องที่ใช้ในการกระทำความผิด เป็นของนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุ ซึ่งไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดด้วย ให้จัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

ร่วมลงทุนแต่ไม่ทำตามข้อตกลงเป็นคดีแพ่ง ไม่เป็นข้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓๒/๒๕๕๑

ป.อาญา ข้อโกง (ม.๓๔๑)

ผู้เสียหายมอบเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทให้ผู้ต้องหาเพื่อร่วมลงทุนในการจัดงานคอนเสิร์ต แต่ขาดทุนเพราะไม่ได้น่านักกร้องดัง ๆ มาแสดง การกระทำของผู้ต้องหาเป็นเพียงการกระทำผิดข้อตกลงในการร่วมลงทุนซึ่งเป็นคดีแพ่ง ไม่เป็นความผิดฐานข้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้ตกลงร่วมลงทุนกับผู้ต้องหาในการจัดงานคอนเสิร์ต พลังไทย พลังใจ เพื่อวัดพระพุทธรูปหน้าพุ ในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ โดยการชักชวนของผู้ต้องหา โดยจะนำดารานักกร้อง ที่มีชื่อเสียงมาแสดง เช่น บ่าววี บิวกัลยาณี (นักร้องลูกทุ่ง) ทั้งนี้มีข้อตกลงว่าหากมีกำไรให้นำมาแบ่งกัน ผู้เสียหายคิดว่างานดังกล่าวจะประสบความสำเร็จไม่น่าจะขาดทุน จึงร่วมลงทุนด้วย เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏเอกสารหลักฐานการร่วมลงทุน ซึ่งสองฝ่ายลงลายมือชื่อไว้ โดยเอกสารดังกล่าวระบุว่าผู้ต้องหาต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวไปเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดงานและจะจัดทำเอกสารรายการใช้จ่ายเงินให้ผู้เสียหายทราบทุกครั้งที่ได้รับเงินไปดำเนินการ ครั้นวันงานผู้เสียหายได้ไปทำงานซึ่งมีการจัดแสดงคอนเสิร์ตจริง แต่ปรากฏว่าการจัดงานขาดทุน ซึ่งผู้เสียหายสอบถามว่าทำไมไม่น่านักกร้องคนดังๆ มาร่วมงานตามที่ตกลงกันและก็ได้แจ้งให้ผู้เสียหายทราบด้วย ผู้ต้องหาให้คำตอบว่าเงินทุนไม่พอจ้าง ผู้เสียหายเห็นว่าผู้ต้องหาจัดงานโดยไม่ได้น่านักกร้องดังๆ มาแสดงทำให้ขาดทุน และหากผู้เสียหายทราบว่าผู้ต้องหาจะไม่น่านักกร้องดังๆ มาแสดงก็จะไม่ร่วมลงทุนด้วยเพราะจะขาดทุน แต่ต่อมาเมื่อตรวจสอบเอกสารกำกับค่าใช้จ่ายในการจัดงานดังกล่าว ซึ่งผู้ต้องหาจัดทำขึ้นมอบให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งรวมค่าใช้จ่ายแล้วเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้เสียหายตรวจสอบแล้วเห็นว่าบางรายการไม่ตรงกับความเป็นจริง เช่น ค่าเช่าสถานที่ไม่ต้องเสีย เงินค่าพิมพ์บัตรเข้าชมงานเป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท แต่ผู้ต้องหาลงรายการเป็น ๑๕,๐๐๐ บาท จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานข้อโกง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้เสียหายยืนยันว่าเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ที่มอบให้ผู้ต้องหาไป เป็นการร่วมลงทุนกับผู้ต้องหาในการจัดคอนเสิร์ต ผู้ต้องหาได้ดำเนินการจัดคอนเสิร์ต ตามที่ตกลงกับผู้เสียหายจริง แต่การจัดคอนเสิร์ตขาดทุน เนื่องจากผู้ต้องหา มิได้นำดารานักร้องดัง ๆ ตามที่ตกลงกับผู้เสียหายมาแสดงในคอนเสิร์ต การกระทำของผู้ต้องหาหากจะเป็นความผิดก็เป็นเพียงการกระทำผิดข้อตกลงในการร่วมลงทุนซึ่งเป็นคดีแพ่งเท่านั้น พยานหลักฐานไม่เพียงพอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาเจตนาฉ้อโกงผู้เสียหาย และมีใช่เป็นการมอบหมายให้ผู้ต้องหาจัดการทรัพย์สินของผู้เสียหาย แล้วผู้ต้องหากระทำผิดหน้าที่ของตนโดยทุจริต คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑

พฤติการณ์ถือเป็นตัวการโดยแบ่งหน้าที่กันทำ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๑/๒๕๕๑

พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ (ม.๖๔)

ป.อาญา ตัวการ (ม.๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๓ รับคนต่างด้าวทั้งสามให้เข้าไปนอนซ่อนตัวอยู่ที่กระโปรงท้ายรถ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนขับโดยอาศัยที่ตนเองเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจรับหน้าที่ขับรถ และนั่งมาในรถเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุตรวจค้นจับกุม พฤติการณ์เป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานเป็นตัวการ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้กล่าวหา กับพวกได้รับแจ้งจากสายลับว่าจะมีรถยนต์ คันหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร นำบุคคลต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองมาจากอำเภอแม่สอด มุ่งหน้าไปอำเภอเมืองตาก จึงคอยเฝ้าระวัง จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา พบรถยนต์คันดังกล่าวผ่านมาจึงเรียกให้หยุดทำการตรวจค้นพบว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนขับ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ นั่งมาด้วย เมื่อเปิดฝากระโปรงท้ายรถ พบคนต่างด้าวสัญชาติพม่า ๓ คน ที่หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายนอนซ่อนตัวอยู่ ผู้ต้องหาที่ ๓ รับว่า ได้รับคนต่างด้าวดังกล่าวมาจากตลาดริมเมย ตำบลท่าสายลวด อำเภอแม่สอด จะพาไปทำงานที่อำเภอเมืองตาก โดยให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ช่วยขับรถให้เนื่องจากเห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหากเดินทางไปด้วยคงจะไม่ถูกตรวจค้น ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ขออาศัยไปด้วยเพื่อกลับจังหวัดพิษณุโลก ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การปฏิเสธว่า ไม่ทราบว่ามีความผิดฐานเป็นตัวการช่วยซ่อนตัวอยู่ที่กระโปรงท้ายรถ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ ช่วยซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมายพ้นจากการจับกุม หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เจ้าพนักงานตรวจพบคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จำนวน ๓ คน นอนขดตัวอยู่ที่กระโปรงท้ายรถยนต์เก๋ง ซึ่งมีเนื้อที่คับแคบคนต่างด้าวทั้งสามขดตัวอยู่เป็นเวลานานประมาณ ๑ ชั่วโมง ก่อนที่จะถูกตรวจพบ ย่อมมีการขยับตัวคนขับและคนที่นั่งมาในรถยนต์ถึงสิ่งผิดปกติที่อยู่ภายในกระโปรงท้ายรถ ขณะเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนขับ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ นั่งมาด้วย ตามพฤติการณ์ดังกล่าวรับฟังได้ว่า ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา โดยแบ่งหน้าที่กันทำ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ รับคนต่างด้าวทั้งสามให้เข้าไปนอนซ่อนตัวอยู่ที่กระโปรงท้ายรถ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ อาศัยที่ตนเองเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจรับหน้าที่ขับรถและนั่งมาในรถเพื่อป้องกันไม่ให้ถูกตรวจค้นจับกุม คดีมีพยานหลักฐานพอพ้องจึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ร่วมกันซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ กับใช้อำนาจอัยการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ด้วย เนื่องจากอัยการจังหวัดแม่ฮ่องสอนมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ เพียงคนเดียว จึงไม่ได้ฟ้องว่าร่วมกันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

จับมือลงลายมือชื่อโดยเจ้าของยินยอม ไม่เป็นความผิด ฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๔/๒๕๕๑

ป.อาญา ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘, ๙๑)

เปิดบัญชีขณะเจ้าของบัญชีมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน แต่อายุมากไม่สามารถลงลายมือชื่อด้วยตนเอง จึงขอให้ผู้ต้องหาช่วยจับมือลงลายมือชื่อด้วยความสมัครใจไม่ผิดปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ช. นาง ศ. นางสาว ร. ผู้ต้องหา นาย ท. นาย ม. ผู้กล่าวหา นาย พ. และ นาง จ. เป็นบุตรของนาย ช. (ถึงแก่กรรม) กับนาง ส. ต่อมาวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๘ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง มีคำสั่งให้นาง ส. เป็นคนไร้ความสามารถ โดยให้อยู่ในความอุปการะของนาย ช. ผู้ต้องหา และผู้กล่าวหา และเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ผู้กล่าวหาได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนว่า ก่อนที่นาง ส. จะตกเป็นคนไร้ความสามารถ นาง ส. และผู้ต้องหาได้ร่วมกันเปิดบัญชีเงินฝากประเภทฝากประจำและฝากออมทรัพย์ รวม ๗ บัญชีที่ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานบุรี โดยมีเงื่อนไขว่าผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้ถอนเงินทั้งหมดหรือบางส่วนได้ ผู้กล่าวหาเชื่อว่า การเปิดบัญชีทั้งเจ็ดบัญชีดังกล่าว ผู้ต้องหาได้ปลอมลายมือชื่อของนาง ส. โดยทุจริต ชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีประจักษ์พยานที่จะให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาปลอมลายมือชื่อของ นาง ส. ในใบคำขอเปิดบัญชีหรือไม่ คือ นาง ส. แต่ขณะผู้กล่าวหา ร้องทุกข์นั้น นาง ส. มีอายุ ๑๐๒ ปีเศษ และศาลมีคำสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถแล้ว นาง ส.

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

จึงไม่สามารถให้การยืนยันข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ได้ และพนักงานสอบสวนไม่สามารถส่งตัวอย่างลายมือชื่อของนาง ส. ไปตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับลายมือชื่อในเอกสารใบคำขอเปิดบัญชีธนาคารทั้งเจ็ดบัญชีได้ เนื่องจากนาง ส. ไม่อยู่ในสภาพที่จะเขียนลายมือชื่อได้ คงมีเพียงผู้กล่าวหาให้การยืนยันว่าเมื่อศาลมีคำสั่งให้นาง ส. เป็นคนไร้ความสามารถ และแต่งตั้งให้ผู้กล่าวหาเป็นผู้อนุบาลร่วมกับผู้ต้องหา และนาย ช. ได้ตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหาปลอมลายมือชื่อของนาง ส. ในใบคำขอเปิดบัญชีเงินฝากกับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาธนบุรี จำนวน ๗ บัญชี โดยผู้กล่าวหายืนยันว่าลายมือชื่อในหลักฐานการเปิดบัญชีของธนาคารมิใช่ลายมือชื่อของนาง ส. เนื่องจากนาง ส. ไม่ได้รับการศึกษา ลายมือชื่อของนาง ส. มีลักษณะตัวหนังสือไม่ค่อยเป็นตัวหนังสือที่อ่านได้ชัดเจนเป็นธรรมชาติ ส่วนลายมือชื่อในการเปิดบัญชี ผู้ต้องหาปลอมโดยการเขียนชื่อที่อ่านได้ชัดเจน ผู้ต้องหาให้การว่านาง ส. เป็นผู้สั่งให้ผู้ต้องหาจับมือของนาง ส. เขียนชื่อในคำขอเปิดบัญชีทั้งเจ็ดบัญชี นอกจากคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาดังกล่าวแล้ว คดีมีนาย ท. นาง จ. นาง ศ. บุตรของนาง ส. และนาง ก. ผู้ดูแลปรนนิบัติรับใช้นาง ส. ให้การว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ นาง ส. ได้รับใบอนุญาตให้เป็นเจ้าของโรงเรียน และผู้ต้องหาได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้จัดการโรงเรียน ผู้ต้องหาเป็นผู้ดูแลกิจการของโรงเรียนตลอดมา และเมื่อโรงเรียนได้ขยายกิจการเพิ่มขึ้น นาง ส. ได้มอบหมายให้ผู้ต้องหาเป็นผู้จัดการดูแลกิจการและทรัพย์สินแทนนาง ส. หรือในกิจการของโรงเรียน ผู้ต้องหาไม่เคยทำให้เกิดความเสียหายใด ๆ ในการทำงานหรือบริหารเกี่ยวกับทรัพย์สินของนาง ส. แต่อย่างใด ส่วนสภาพการรับรู้ ความรู้สึกนึกคิด สติสัมปชัญญะและความจำของนาง ส. เป็นปกติ ต่อมาประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๔ นาง ส. เริ่มมีความจำหลงลืม จำได้เพียงผู้ต้องหาและนาง ก. คนรับใช้เท่านั้น และตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ นาง ส. มีสุขภาพร่างกายดี เจ็บป่วยบ้างเป็นธรรมดาตามประสานายอายุมาก เวลาเดินต้องใช้ไม้เท้าช่วย และมือไม่แข็งแรง เวลาเซ็นเอกสารต่าง ๆ ต้องให้ผู้ต้องหาจับมือเขียนให้ สติปัญญา ความรู้สึกนึกคิดความจำเป็นปกติ นาง ก. ให้การยืนยันว่าเคยเห็นนาง ส. บอกให้ผู้ต้องหาจับมือนาง ส. เซ็นลงนามในสัญญาเช่า และเคยเห็นผู้ต้องหาจับมือนาง ส. เซ็นเอกสารธนาคารบ่อยครั้ง ซึ่งมักจะทำเป็นปกติ นายแพทย์ ว. ซึ่งตรวจรักษานาง ส. ให้การยืนยันว่าก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๔ สมองของนาง ส. เสื่อมการทำงานบางหน้าที่ของสมองลดลงไป จึงรับฟังได้ว่าก่อนเดือนเมษายน ๒๕๔๔ นาง ส. ยังคงมีสติรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น ยังไม่ได้มีอาการสมองเสื่อมถึงขนาดทำอะไรไม่ได้แต่อย่างใด

และการลงลายมือชื่อในเอกสารก็เคยให้ผู้ต้องหาจับมือเพื่อลงลายมือชื่อ ประกอบกับนาย พ. ผู้ช่วยผู้จัดการธนาคารกสิกรไทย สาขาธนบุรี ให้การยืนยันว่าบัญชีเงินฝากทั้งเจ็ดบัญชีดังกล่าว มีการเปิดเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๒ วันที่ ๑๖, ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ วันที่ ๑๓, ๑๔ กันยายน ๒๕๔๒, วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๘ พยานเคย สอบถามนาง ส. เกี่ยวกับการเปิดบัญชีทั้งเจ็ดบัญชี และเงื่อนไขการถอนเงินแล้ว นาง ส. อ้างว่ารับทราบรายละเอียดการเปิดบัญชีและเงื่อนไขการถอนเงินดังกล่าว จึงน่าจะเชื่อได้ว่า ในขณะที่มีการเปิดบัญชีทั้งเจ็ดบัญชีดังกล่าว นาง ส. ยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน สามารถรับรู้ ในการกระทำได้ และทราบรายละเอียดและเงื่อนไขการเปิดบัญชี แต่เนื่องจากนาง ส. อายุมาก จึงไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ด้วยตนเอง จึงขอให้ผู้ต้องหาช่วยจับมือลงลายมือชื่อในการเปิดบัญชี โดยยินยอมให้กระทำด้วยความสมัครใจ นอกจากนั้นนาง จ. นาย ท. นาง ศ. และนาย พ. ต่างให้การยืนยันว่าการเปิดบัญชีเงินฝากทั้งเจ็ดบัญชีดังกล่าวมิได้ทำให้เกิดความเสียหายแก่นาง ส. กลับทำให้ทรัพย์สินและดอกผลกองงายเพิ่มขึ้น พยานหลักฐานจึงไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาปลอมลายมือชื่อของนาง ส. ในการเปิดบัญชีเงินฝากทั้งเจ็ดบัญชี โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ซึ่งขัดไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสาร สิทธิปลอม (ตามประเด็นการกล่าวหาในการเปิดบัญชีรวม ๗ บัญชี) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

หลอกลวงจนผู้เสียหายหลงเชื่อหักหนี้ที่ค้างชำระ เป็นความผิดฐานฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๘/๒๕๕๑

ป.อาญา ฉ้อโกง (ม. ๓๔๑, ๘๓)

ร่วมกันหลอกลวงเพื่อให้ได้เงินจากผู้เสียหายโดยไม่ได้มีเจตนาทำธุรกิจมาแต่แรก ทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อทำการหักหนี้ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ค้างชำระเท่ากับจำนวนเงินที่ต้องโอนให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้เสียหายได้ตกลงทำธุรกิจกับผู้ต้องหาที่ ๑ โดยให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ซื้อและขายกุ้งที่แพ ช. ซึ่งเป็นสถานที่ของบริษัทผู้เสียหาย การซื้อและขายกุ้งดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็นผู้กำหนดราคาซื้อและราคาขาย ส่วนเงินที่ใช้หมุนเวียนในการซื้อขายกุ้งนั้น บริษัทผู้เสียหายจะเป็นผู้โอนเงินให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยการโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๑ จำนวนร้อยละ ๙๘.๕ ของยอดเงินที่มีลูกค้าเข้ามาสั่งซื้อกุ้งในแต่ละคราวตามที่ได้รับแจ้งจากผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้เงินดังกล่าวไปซื้อกุ้งจากผู้ที่น่ากุ้งมาขาย เพื่อส่งมอบให้แก่ลูกค้าผู้สั่งซื้อดังกล่าว แล้วเก็บเงินจากลูกค้าส่งคืนให้แก่ บริษัทผู้เสียหายเต็มจำนวน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ จะได้รับประโยชน์จากส่วนต่างของราคากุ้งที่ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้กำหนดราคาซื้อและราคาขาย ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นลูกจ้างของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันหลอกลวงบริษัทผู้เสียหายด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่าลูกค้าเข้ามาสั่งซื้อกุ้งจำนวน ๑๖๑,๓/๓/๓ บาท เพื่อให้บริษัทผู้เสียหายโอนเงินให้จนบริษัทผู้เสียหายหลงเชื่อหักหนี้ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ค้างชำระแก่บริษัทผู้เสียหายเท่ากับจำนวนเงินที่ต้องโอนให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีเจตนาทุจริตแต่แรกที่จะหลอกลวงบริษัทผู้เสียหายเพื่อให้ได้เงินจำนวน ๑๖๑,๓/๓ บาท จากบริษัทผู้เสียหาย ไม่ได้เจตนาทำธุรกิจตามปกติกับบริษัทผู้เสียหาย การที่บริษัทผู้เสียหายหลงเชื่อแล้วทำการหักหนี้ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ต้องชำระแก่บริษัทผู้เสียหาย ทำให้หนี้จำนวนดังกล่าวหมดไป ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ต้องชำระหรือชดใช้แก่บริษัทผู้เสียหายอีกกรณีจึงถือได้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เงินจำนวน ๑๖๑,๓/๓ บาท จากบริษัทผู้เสียหายไปแล้ว อันเป็นความผิดฐานฉ้อโกง โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกระทำความกับผู้ต้องหาที่ ๑ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๔๓ แต่เนื่องจากหลังเกิดเหตุแล้ว ผู้ต้องหาได้จ่ายเงินคืนให้แก่ผู้เสียหาย ๙,๓/๐๓ บาท ดังนั้น จึงให้ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันคืนหรือชดใช้เงินจำนวน ๑๕๒,๐๓/๐ บาท แก่บริษัทผู้เสียหายด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาว่าด้วยอาชญากรรมที่ตอบโต้กัน ไม่เป็นหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๖๗/๒๕๕๑

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม.๓๒๖)

แม้คำว่า “อีกะหรี่” จะหมายถึงความถึงหญิงโสเภณีหรือหญิงค้าประเวณีก็ตาม แต่ในขณะที่ผู้ต้องหากล่าวถ้อยคำดังกล่าวในขณะนั้น มีเจตนาตำหนิผู้เสียหายด้วยอาชญากรรมซึ่ง ติดพันการต่อปากต่อคำกัน การกล่าวถ้อยคำเช่นนั้นไม่ได้มีเจตนาทำให้ผู้อื่นที่ได้ยินเข้าใจหรือเชื่อว่าผู้เสียหายเป็นเช่นนั้นจริง การกระทำไม่เป็นหมิ่นประมาท แต่เป็นการดูหมิ่นซึ่งหน้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เหตุคดีนี้เกิดในท้องพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลพญาไท สาเหตุที่ผู้เสียหายและผู้ต้องหามาที่สถานีตำรวจนครบาลพญาไท เนื่องจากผู้ต้องหาได้มาแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายฐานหมิ่นประมาท ที่ผู้เสียหายนำไปปลิวออกแจกจ่ายหาว่าผู้ต้องหาไม่มีความประพฤติดีทางเพศกับนาย ช. พนักงานสอบสวนจึงให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเชิญผู้เสียหายมาที่สถานีตำรวจนครบาลพญาไท เมื่อผู้เสียหายและผู้ต้องหามาพบกันที่สถานีตำรวจนครบาลพญาไท ก็มีเรื่องกระทบกระทั่งกันหลายตอนจนพนักงานสอบสวนต้องผลัดเปลี่ยนกันให้แต่ละฝ่ายออกไปรอนอกห้องสอบสวน และเกี่ยวกับเหตุการณ์คดีนี้ขณะที่ผู้ต้องหาและนาย ช. ซึ่งมาสถานีตำรวจนครบาลพญาไทด้วยกันกำลังนั่งให้ปากคำอยู่กับพนักงานสอบสวนในห้องพนักงานสอบสวนนั้น ผู้เสียหายได้เดินเข้ามาในห้องพนักงานสอบสวนแล้วพูดขึ้นว่า “อายเป็นด้วยเธอจ๊ะ” ผู้ต้องหาพูดโต้ตอบว่า “ไม่อายหรอก ไม่ใช่คารา” ผู้เสียหายพูดต่อว่า “อู๊ย ถนอมหรือคะ” ผู้ต้องหาจึงได้ตอบไปว่า “อีกะหรี่ อีตอก” ต่อหน้าพนักงานสอบสวนและประชาชนผู้มาติดต่อราชการ หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้ด่าว่าผู้เสียหายอีกว่า “อีสัตว์ อีเหี้ย เอาชะดีไหม” พนักงานสอบสวนเกรงว่าจะมีเรื่องกันอีกจึงให้ผู้เสียหายออกไปรอที่ห้องเปรียบเทียบซึ่งอยู่หน้าห้องพนักงานสอบสวน ต่อมาผู้เสียหายจึงได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหมิ่นประมาท หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้คำว่า “อีกะหรี” จะหมายความว่าถึงหญิงโสเภณี หรือ หญิงค้าประเวณีก็ตาม แต่ในขณะที่ผู้ต้องหากล่าวถ้อยคำดังกล่าวในขณะนั้นมีเจตนา ด่าทอผู้เสียหายด้วยอารมณ์โกรธ เพราะมีการโต้ตอบกันไปมา มิได้ทำให้ผู้ได้ยินเชื่อไปตามนั้น พยานหลักฐานไม่พอรับฟังว่าเป็นการหมิ่นประมาท แต่เป็นการดูหมิ่นซึ่งหน้าซึ่งพนักงานอัยการ มีคำสั่งฟ้องไว้แล้ว ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คำให้การขัดทอดของผู้ต้องหาด้วยกัน แม้ไม่ได้เป็นการขัดทอดเพื่อให้ตนเอง
พ้นผิดก็มีน้ำหนักน้อย เมื่อไม่มีพยานแวดล้อมอื่นประกอบ
จึงไม่อาจพิสูจน์ความผิดให้ศาลลงโทษได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๗/๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๔, ๓๘, ๕๕, ๗/๔, ๗/๘)

ป.อาญา พยายามกระทำความผิด (ม.๘๐)

ตัวการ (ม.๘๓)

ก่อการร้าย (ม.๑๓๕/๑, ๑๓๕/๒)

อั้งยี่ (ม.๒๐๙)

ซ่องโจร (ม.๒๑๐)

ทำให้เกิดระเบิด (ม.๒๒๑)

คดีไม่มีประจักษ์พยานและพยานแวดล้อมที่จะรับฟังว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ เป็นคนร้ายร่วมกับพวกหลบวาระเปิดพระสงฆ์และทหารชุดคุ้มครองในคดีนี้ คงมีเพียงคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาด้วยกัน ให้การขัดทอดว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ทำหน้าที่ประกอบวัตถุระเบิด และผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้มอบวัตถุระเบิดให้กับผู้ต้องหาที่ ๒ คำให้การดังกล่าวแม้ไม่ได้เป็นการขัดทอดเพื่อให้ตนเองพ้นผิด และไม่ใช้พยานหลักฐานที่จะรับฟังไม่ได้เสียเลย แต่ก็มีน้ำหนักน้อย เมื่อไม่มีพยานแวดล้อมอื่นประกอบ และชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ให้การปฏิเสธว่าไม่ได้ร่วมกับพวกหลบวาระเปิดพระสงฆ์ และทหารชุดคุ้มครอง จึงไม่อาจพิสูจน์ความผิดให้ศาลลงโทษได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ เวลาประมาณ ๐๖.๑๐ น. มีคนร้ายไม่ทราบว่าเป็นใครนำระเบิดชนิดแสงเครื่องมาวางไว้บริเวณที่เกิดเหตุ ถนนโคกเคียน ตำบลบางนา อำเภอมือง จังหวัดนราธิวาส เมื่อพระสงฆ์ออกบิณฑบาตผ่านมาพร้อมทหาร

ชุดคุ้มครอง คนร้ายได้จุดชนวนด้วยโทรศัพท์มือถือเกิดระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง เป็นเหตุให้ พระสงฆ์และทหารได้รับบาดเจ็บ และทรัพย์สินบริเวณดังกล่าวได้รับความเสียหาย ต่อมาวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เกิดเหตุระเบิดที่สวนยางพารา หมู่บ้านเชานาคา ตำบลกะลุวอ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส พันตำรวจตรี ฉ. กับพวกออกไปตรวจที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้ง และได้เข้าปิดล้อมโรงเรียนอิสลาม บ. ซึ่งอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุ คาดว่า ผู้ก่อเหตุน่าจะหลบซ่อนตัวอยู่ ตรวจค้นจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกรวม ๗ คน ได้ในบ้านพักภายในโรงเรียน พร้อมอาวุธปืนและอุปกรณ์เกี่ยวกับการทำวัตถุระเบิดแสงเครื่อง และของกลางอื่นอีกหลาย รายการ นำตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ในชั้นซักถามเบื้องต้น ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ รับว่าร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ ถึงที่ ๘ ลอบวางระเบิดพระสงฆ์ และทหารชุดคุ้มครองเมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ พนักงานสอบสวน จึงสอบสวนดำเนินคดี กับผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๘ เป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ร่วมกับ ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๕, ที่ ๖, ที่ ๗, และที่ ๘ กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีประจักษ์พยาน และพยานแวดล้อมที่จะรับฟังว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ เป็นคนร้ายร่วมกับพวกลอบวางระเบิดพระสงฆ์และทหารชุดคุ้มครองในคดีนี้ คดีคงมีเพียงคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาด้วยกัน ให้การขัดท้อว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ ทำหน้าที่ประกอบวัตถุระเบิด และผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้มอบวัตถุระเบิดให้กับ ผู้ต้องหาที่ ๒ คำให้การดังกล่าวแม้ไม่ได้เป็นการขัดท้อเพื่อให้ตนเองพ้นผิด และไม่ใช้ พยานหลักฐานที่จะรับฟังไม่ได้เสียเลย แต่ก็มีส่วนน้อย เมื่อไม่มีพยานแวดล้อมอื่นประกอบ จึงไม่อาจพิสูจน์ความผิดให้ศาลลงโทษได้ ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ให้การปฏิเสธว่า ไม่ได้ร่วมกับพวกลอบวางระเบิดพระสงฆ์ และทหารชุดคุ้มครอง คงมีผู้ต้องหาที่ ๔ ให้การ รับสภาพข้อหาร่วมกันก่อการร้าย เป็นอภัย และช่องโหว่ว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๗ นาย ด. ไม่ทราบชื่อจริงและนามสกุล ได้ชักชวนให้เข้าร่วมขบวนการปฏิวัติปัตตานีเพื่อแบ่งแยก ดินแดน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงได้ร่วมขบวนการดังกล่าวด้วยความสมัครใจ ได้รับการ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ฝึกร่างกาย ฝึกยุทธวิธีการต่อสู้ เข้าเป็นสมาชิกแนวร่วมขบวนการกู้ชาติรัฐปัตตานี นาย ด. ได้ว่าจ้างให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ก่อเหตุวางระเบิดและก่อความไม่สงบเรื่อยมา แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้ต้องหาที่ ๔ สนับสนุน หรือร่วมกับพวกก่อเหตุวางระเบิดพระสงฆ์และทหารชุดคุ้มครองในคดีนี้ คงรับฟังได้เพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๔ เข้าเป็นสมาชิกกองกำลังติดอาวุธเพื่อแบ่งแยกดินแดน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ อันเป็นคณะบุคคลซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการ และมีความมุ่งหมาย เพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย สมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดและสมคบกัน เพื่อก่อการร้าย พยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏพอพ้องผู้ต้องหาที่ ๔ เฉพาะฐานเป็นอั้งยี่ ช้องโจร และสมคบกันก่อการร้าย จึงชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันก่อการร้ายเป็นอั้งยี่ ช้องโจร ร่วมกันพยายามฆ่าเจ้าพนักงานและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกัน กระทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น และร่วมกันทำ มิและใช้วัตถุระเบิดโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามประมวลกฎหมายอาญา ๑๓๕/๑, ๑๓๕/๒, ๒๐๙, ๒๑๐, ๒๒๑, ๒๔๘, ๒๔๙, ๘๐, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔, ๓๘, ๕๕, ๗๔, ๗๘ กับชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๔ ฐานร่วมกันก่อการร้าย ร่วมกันพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน และพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตราย แก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น และร่วมกันทำ มิ และใช้วัตถุระเบิดโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๕/๑, ๒๒๑, ๒๔๘, ๒๔๙, ๘๐, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔, ๓๘, ๕๕, ๗๔, ๗๘ ชี้ขาดให้พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๔ ฐานเป็นอั้งยี่ ช้องโจร และสมคบกันก่อการร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๕/๒, ๒๐๙, ๒๑๐, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

เพียงให้ยึดถือไว้แทนชั่วคราว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓/๕/๒๕๕๑

ป.อาญา ลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง (ม.๓๓๕ (๑๑))

ผู้เสียหายไปธุระ จึงไม่มีเวลาเก็บชิ้นงานและเม็ดเงินที่เหลือ แต่ได้สั่งให้ผู้ต้องหาเก็บเม็ดเงินไว้แทน เม็ดเงินจำนวน ๔ กิโลกรัมผู้ต้องหาเป็นเพียงรับมอบยึดถือไว้แทนชั่วคราว เพื่อส่งมอบให้ผู้เสียหายเมื่อผู้เสียหายกลับมาจากการทำธุระ กรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองในทรัพย์ดังกล่าวยังเป็นของผู้เสียหาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายประกอบอาชีพรับจ้างเกี่ยวกับการทำเครื่องประดับให้กับลูกค้าทั่วไป ได้มอบหมายให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างไปเก็บเงินจากลูกค้า จำนวน ๒๐,๗๐๐ บาท และรับเม็ดเงิน(วัตถุดิบ)ที่ผู้เสียหายซื้อไว้จากผู้ขายไว้แล้ว จำนวน ๑๔ กิโลกรัม กับสั่งให้ผู้ต้องหาเก็บรวบรวมเม็ดเงินประมาณ ๔ กิโลกรัม ที่ลูกจ้างของผู้เสียหายกำลังแปรรูปเพื่อทำเครื่องประดับด้วย ต่อมาวันรุ่งขึ้น ผู้เสียหายกลับมาที่ร้าน พบว่าผู้ต้องหาเก็บเสื้อผ้าออกจากร้านไปแล้ว โดยเอาเงินสดและเม็ดเงินทั้งหมดไปด้วย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การที่ผู้ต้องหาเอาเม็ดเงินจำนวน ๔ กิโลกรัมดังกล่าวไปเป็นความผิดลักทรัพย์หรือยักยอก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหายให้การยืนยันว่า เม็ดเงินจำนวน ๔ กิโลกรัมดังกล่าว ผู้เสียหายจะนำไปแจกจ่ายให้ช่างไปผลิตเครื่องประดับ จากนั้นในตอนเย็นจะเก็บรวบรวมชิ้นงานเครื่องประดับและเม็ดเงินที่เหลือคืน ซึ่งปฏิบัติเหมือนทุกวัน แต่ในวันนั้นผู้เสียหายไปธุระ จึงไม่มีเวลาเก็บชิ้นงานและเม็ดเงินที่เหลือ แต่ได้สั่งให้ผู้ต้องหาเก็บเม็ดเงินไว้แทน พยานหลักฐานรับฟังได้ว่า เม็ดเงินจำนวน ๔ กิโลกรัมดังกล่าว ผู้ต้องหาเป็นเพียงรับมอบยึดถือไว้แทนชั่วคราว เพื่อส่งมอบให้ผู้เสียหายเมื่อผู้เสียหายกลับมาจากการทำธุระ ดังนั้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

กรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองในทรัพย์สินดังกล่าวยังเป็นของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาเอาทรัพย์สินดังกล่าวไปโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ซึ่งขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ และให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคาเม็ดเงินหนัก ๔ กิโลกรัมแก่ผู้เสียหาย

ไม่มีพฤติการณ์จำหน่าย ไม่อยู่ในข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ไม่ผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๑/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม.๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖)

คดีไม่มีพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้จำหน่ายยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) ให้กับผู้ใด จำนวนเท่าใด และจำหน่ายให้เมื่อใด ทั้งเมทแอมเฟตามีนของกลางมีเพียง ๔ เม็ด น้ำหนักรวม ๐.๓๕ กรัม ไม่อยู่ในข้อสันนิษฐานให้ถือว่ามิไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย หลักฐานไม่พอฟ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ผู้กล่าวหาจับกุมผู้ต้องหาได้ขณะจอดรถยนต์กระบะอยู่ริมถนนสายสระโบสถ์-ทุ่งท่าช้าง หมู่ที่ ๓ ตำบลทุ่งท่าช้าง อำเภอสระโบสถ์ จังหวัดลพบุรี ตรวจค้นตัวผู้ต้องหาพบยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) จำนวน ๔ เม็ด บรรจุในโฟมฉายขนาดเล็กอยู่ในกระเป๋ากางเกงข้างขวาของผู้ต้องหา ตรวจค้นกระเป๋าสะพายของผู้ต้องหาพบกระสุนปืนออตโตเมติก ขนาด ๙ มม. จำนวน ๕๒ นัด โทรศัพท์มือถือจำนวน ๒ เครื่อง เงินสดทั้งในกระเป๋าใส่เงินและกระเป๋าสะพาย รวมจำนวน ๙๗,๗๐๐ บาท ตรวจค้นภายในรถพบซองปืนแบบสะพายไหล่ ๑ อัน และบัญชี โปยกู้ค่า ๑ เล่มที่น่าเชื่อว่าจะเกี่ยวข้องกับยาเสพติด พนักงานอัยการสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต สั่งไม่ฟ้องฐานจำหน่าย เมทแอมเฟตามีน ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรีมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้อง

คดีมีปัญหให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนหรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ในความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน คดีไม่มีพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้จำหน่ายยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) ให้กับผู้ใด จำนวนเท่าใด และจำหน่ายให้เมื่อใด ทั้งยังไม่มี การล่อซื้อแต่อย่างใด คงได้ความจากผู้กล่าวหาและพยาน ผู้ร่วมจับกุมเพียงว่าสืบสวนทราบว่าผู้ต้องหา มีพฤติการณ์จำหน่ายยาบ้าให้กับวัยรุ่น และในวันเกิดเหตุได้รับแจ้งจากสายลับว่าผู้ต้องหาจะนำยาบ้ามาจำหน่ายให้กับลูกค้า ตรงบริเวณที่เกิดเหตุ โดยใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะเท่านั้น ส่วนนโยบายชื้อลูกค้า ก็ไม่ปรากฏชัดว่าเกี่ยวข้องกับ การจำหน่ายยาบ้า นอกจากนั้นคำให้การของนาย ก. ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๒ ตำบลทุ่งท่าช้าง ว่าได้ยินผู้ต้องหาทวงเงินจากนาย ว. ซึ่งเชื่อว่าเป็นการทวงเงินค่ายาบ้า ที่นาย ว. ค้างชำระผู้ต้องหา ก็เป็นเพียงการคาดเดาของนาย ก. ทั้งเมทแอมเฟตามีนของกลาง มีเพียง ๔ เม็ด น้ำหนักรวม ๐.๓๕ กรัม ไม่อยู่ในข้อสันนิษฐานให้ถือว่ามิไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) ชั้นจับกุมและสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธตลอดมา คดีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหา ฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓, ๘, ๑๙

ร้องทุกข์ไม่ชอบ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙๘/๒๕๕๑

ป.วิ.อาญา ร้องทุกข์ (ม.๒(๓))

ผู้เสียหายมอบอำนาจให้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญากับบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เท่านั้น การที่ผู้รับมอบอำนาจไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ด้วย จึงไม่อาจกระทำได้ เนื่องจากเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ถือว่าไม่มีการร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ตามระเบียบ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ว่าจ้างบริษัทผู้เสียหายผลิตสินค้า ปรากฏว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ติดค้างชำระค่าจ้างค่าผลิตสินค้าให้แก่บริษัทผู้เสียหาย ดังนั้น จึงตกลงกันผ่อนชำระหนี้ ๑๔ งวด บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ กรรมการผู้มีอำนาจ ออกเช็คธนาคารกรุงเทพจำกัด (มหาชน) สาขาพระราม ๙ จำนวน ๑๔ ฉบับ มอบให้ผู้เสียหาย ครั้นเช็คฉบับที่ ๑-๕ ถึงกำหนดส่งจ่ายเงิน ผู้เสียหายเรียกเก็บเงินตามเช็คแต่ละฉบับ ปรากฏว่าธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คทั้ง ๕ ฉบับ ต่อมาบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ กรรมการผู้มีอำนาจได้ทำสัญญาประนีประนอมหนี้กับบริษัทผู้เสียหาย ระบุว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ คงค้างชำระหนี้แก่บริษัทผู้เสียหาย ๔ ล้านบาทเศษ ตกลงให้แบ่งชำระ ๑๒ งวด โดยบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ออกเช็คของธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด (มหาชน) สาขาศูนย์การค้าฟอร์จูนทาวน์ ๕ ฉบับให้แก่บริษัทผู้เสียหายชำระหนี้ดังกล่าว ครั้นเช็คถึงกำหนด บริษัทผู้เสียหายเรียกเก็บเงินตามเช็คทุกฉบับ ปรากฏว่าธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คทุกฉบับ ดังนั้น บริษัทผู้เสียหายจึงทำหนังสือมอบอำนาจฉบับลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ให้นาย น. ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ (ไม่ได้ระบุให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒)

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า พนักงานสอบสวนมีอำนาจดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ หรือไม่ และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามหนังสือมอบอำนาจ ผู้เสียหายมอบอำนาจให้นาย น. ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญากับบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เท่านั้น การที่นาย น. ไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ด้วย จึงไม่อาจกระทำได้ เนื่องจากเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ถือว่าไม่มีการร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ตามระเบียบ พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ และเข้าเงื่อนไขระงับคดีตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕๔(๘) ส่วนบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ความจาก สมุห์บัญชีธนาคารตามเช็คยืนยันว่า เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ และ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ เงินในบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๑ มีจำนวน ๑๔,๔๕๘.๒๙ บาท ทั้งสองวัน ต่อมาวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๙ ได้หักจ่ายเงินในบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๑ ไปที่กองคลัง กรมบังคับคดี ตามคำสั่งอายัดทรัพย์สินของกรมบังคับคดี ธนาคารจึงปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คฉบับลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ซึ่งเรียกเก็บเงินเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ ว่า “เช็คพ้นกำหนดจ่ายเงิน” และ “มีคำสั่งให้ระงับการจ่าย” โดยมีข้อความขยายความถึงเหตุผลของการปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คว่า เนื่องจากมีคำสั่งอายัดบัญชีจากกองอายัดทรัพย์สิน ดังนั้น พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่า เหตุที่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คเป็นกรณีที่ธนาคารได้ปฏิบัติตามกฎหมาย และคำสั่งของเจ้าพนักงาน ไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ คดีหลักฐานไม่พอฟ้องชี้ขาดไม่พ้อง บริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ และยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ ล้วนร่วมกันออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย โดยมีเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ยกเช็คนั้น และธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๓)

หลอกลวงให้ทำสัญญากู้ เป็นฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙๙/๒๕๕๑

ป.อาญา ข้อโกงประชาชน (ม.๓๔๓)

ใช้วิธีบอกกับคนทั่วไปในลักษณะเชิญชวนให้ไปกู้เงินจากผู้ต้องหา กับวางนามบัตรในที่สาธารณะมีข้อความเชิญชวนคนไปกู้เงินจากผู้ต้องหา และมีนายหน้าพาผู้สนใจไปกู้เงินจากผู้ต้องหาด้วย พฤติการณ์เป็นการโฆษณาชักชวนประชาชนทั่วไปแล้ว เมื่อมีผู้หลงเชื่อไปขอกู้ ผู้ต้องหาจัดให้ผู้กู้ลงจำนวนเงินกู้ในสัญญาสูงกว่าจำนวนเงินที่กู้จริงเป็นจำนวนมากเทียบได้กับอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๖๐-๑๒๐ ต่อปี โดยอ้างว่าเพื่อเป็นหลักประกันการชำระหนี้ แล้วต่อมา กลับนำสัญญาไปฟ้องร้องบังคับให้ชำระเงินเต็มจำนวน มีลักษณะเป็นการฉ้อโกงประชาชนโดยหลอกลวงให้คนทั่วไปทำสัญญา อันเป็นเอกสารสิทธิให้เพื่อที่ผู้ต้องหาจะใช้สิทธิฟ้องร้องบังคับเอากับทรัพย์สินของผู้กู้เต็มตามจำนวนนั้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหากับพวกออกติดต่อประชาชนทั่วไปชักชวนคนให้กู้เงินจากผู้ต้องหากับพวก จนมีการพูดต่อๆ กันไป และผู้ต้องหากับพวกยังได้วางนามบัตรที่โต๊ะอาหารในโรงอาหารของการไฟฟ้านครหลวงมีข้อความชักชวนคนไปกู้เงินจากผู้ต้องหากับพวก อีกทั้งได้จัดนายหน้าพาผู้สนใจไปกู้เงินจากผู้ต้องหากับพวกด้วย หลังจากนั้น เมื่อมีผู้ไปขอกู้ ผู้ต้องหากับพวกจัดให้ผู้กู้ลงจำนวนเงินกู้ในสัญญาสูงกว่าจำนวนเงินที่กู้จริงเป็นจำนวนมากเทียบได้กับอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๖๐-๑๒๐ ต่อปี โดยอ้างว่าเพื่อเป็นหลักประกันการชำระหนี้ แล้วต่อมา ผู้ต้องหากับพวกนำสัญญาไปฟ้องร้องบังคับให้ชำระเงินเต็มจำนวนที่ลงในสัญญา และแม้ผู้กู้บางรายยอมชำระหนี้เงินกู้จนครบแล้ว ผู้ต้องหากับพวกก็ยังนำสัญญาไปฟ้องบังคับให้ชำระหนี้ซ้ำอีก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหากับพวกนอกจากเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓ แล้ว ยังเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนด้วย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ต้องหา กับพวกมีเจตนาทุจริตโดยวางแผนมาแต่ต้นที่จะหลอกเอาเงินและทรัพย์สินจากผู้เสียหายและคนทั่วไปโดยวิธีการเชิญชวนคนมากู้เงินเป็นการบังหน้า และเมื่อมีผู้หลงเชื่อโดยเข้าใจว่าเป็นการกู้เงินกันตามปกติแต่ทำสัญญากู้ระบุจำนวนเงินที่กู้ไว้สูงเพื่อเป็นหลักประกันเท่านั้น จึงได้ยอมทำสัญญากู้ดังกล่าว เป็นการที่ผู้ต้องหา กับพวกหลอกลวงคนทั่วไปให้มากู้เงินและทำสัญญากู้ อันเป็นเอกสารสิทธิให้แก่ผู้ต้องหา กับพวก เพื่อที่ผู้ต้องหา กับพวกจะใช้สิทธิฟ้องร้องบังคับคดีเอา กับทรัพย์สินของผู้กู้เต็มตามจำนวนเงินที่หลอกให้ลงจำนวนกู้สูงกว่าความเป็นจริงอย่างมากนั้น เข้าลักษณะฉ้อโกงประชาชน ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ ผู้ต้องหาที่ ๔ ผู้ต้องหาที่ ๕ และซึ่งขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๖ ร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๔๓, ๘๓ กับมีคำขอให้ผู้ต้องหาทั้งหมดคืนหรือใช้เงินและนับโทษผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อจากโทษจำคุกคดีอื่น ส่วนผู้ต้องหาที่ ๖ ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินคดี แจ้งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวมาดำเนินคดีภายในกำหนดอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

รับจ้างจัดจำหน่ายหนังสือซึ่งมีเนื้อหาละเมิดลิขสิทธิ์บางส่วนบางตอน ในทางการค้าปกติ ไม่พอฟังว่าเป็นตัวการละเมิดลิขสิทธิ์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๐/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ฯ (ม.๔, ๖, ๘, ๑๕, ๒๗, ๓๑, ๖๙, ๗๐, ๗๕, ๗๖)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เขียนหนังสือมีเนื้อหาบางส่วนลอกเลียน ดัดแปลงมาจากหนังสือเกี่ยวกับดวงจัญของนาย ส. จึงเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เขียนและจัดพิมพ์หนังสือของกลางเพื่อขาย โดยคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลงมาจากหนังสือของนาย ส. จริง ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นเพียงผู้รับจ้างจัดจำหน่ายหนังสือให้ผู้ต้องหาที่ ๑ พยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ หรือบุคคลอื่นๆ ที่ผู้กล่าวหาได้ร้องขอให้ดำเนินคดีได้ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ส. ได้เขียนหนังสือตำราเกี่ยวกับดวงจัญชื่อว่า “ดวงจัญภาควิชาการ เล่ม ๑” โดยได้จัดพิมพ์จำหน่ายมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ และในระหว่างปี ๒๕๓๐ ถึง ๒๕๓๘ ได้เขียนหนังสือตำราดวงจัญออกมาอีก ๕ เล่ม คือ ดวงจัญภาควิชาการ เล่ม ๒ ถึง เล่ม ๕ กับหนังสือฮั้วยันต์พิเศษ อีก ๑ เล่ม ซึ่งรายละเอียดของหนังสือดังกล่าวเป็นศาสตร์ของการจัดบ้าน และดูทำเลที่อยู่อาศัยและที่ฝังศพของบรรพบุรุษเพื่อให้เกิดศิริมงคล ความเจริญรุ่งเรือง และความสุขสบายแก่ผู้อยู่อาศัย อันประกอบด้วยหลักวิชา มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาดวงจัญ คือ ๑) วิชา ๖๐ มังกร ๒) วิชา ๒๔ ทวาร ๓) วิชารหัสราศี ๔) วิชาเตาไฟ (หลักสามประสาน) ต่อมาปี ๒๕๓๙ นาย ส. ได้ก่อตั้งสำนักแซ่ล้งขึ้นเปิดทำการสอน ครั้นปี ๒๕๔๑ นาย ส. ได้ถึงแก่กรรม นาง พ. ซึ่งเป็นภรรยาและนางสาว ป. กับนางสาว ส. บุตรสาวของนาย ส. เป็นทายาทโดยธรรมมีสิทธิรับมรดกของนาย ส. ศาลแพ่งธนบุรี มีคำสั่งแต่งตั้งให้นาง พ. เป็นผู้จัดการมรดกของนาย ส. เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๒ ต่อมาระหว่างเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ – เมษายน ๒๕๔๘ นาง พ. พบว่าหนังสือเกี่ยวกับดวงจัญ ซึ่งมีนาย ร. ผู้ต้องหาที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นผู้แต่งรวม ๔ เล่ม คือหนังสือชื่อ ๑) เตาไฟ ๒) ทิศมงคล ๓) ทางสามแพร่ง ๔) มังกรมหามงคล ๕) โตะเงินล้าน ๖) บันไดสู่ความรุ่งเรือง ๗) ประทุมมงคล ๘) สิบสองปีนักกษัตริ์ มีนาย ส.พ. ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นบรรณาธิการ และบริษัท ธ. ผู้ต้องหาที่ ๓ โดยนาย ศ. ผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้จัดทำ จำหน่าย ทั้งนี้หนังสือทั้ง ๔ เล่มดังกล่าว มีข้อความและเนื้อหาลอกเลียน ดัดแปลง งานของ นาย ส. อันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสี่เป็นคดีนี้ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๔ ถึงแก่ความตาย พนักงานอัยการมีคำสั่งให้ยุติ การดำเนินคดีแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่นเพื่อการค้าด้วยการทำซ้ำ ดัดแปลง ขาย มิไว้เพื่อขาย เสนอขาย ซึ่งงานวรรณกรรม (หนังสือ) โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาง พ. และนางสาว ส. ซึ่งเป็นทายาทของ นาย ส.ผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับดวงจัญ จำนวน ๖ เล่ม นาย ธ. อาจารย์สอนเกี่ยวกับโหราศาสตร์ กับนาย ภ. นาย ฐ. และนาย ส.ร. ซึ่งเป็นศิษย์ของนาย ส. ต่างให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เขียนหนังสือของกลางจำนวน ๔ เล่ม มีเนื้อหาบางส่วนลอกเลียน ดัดแปลงมาจากหนังสือเกี่ยวกับดวงจัญของนาย ส. พยานหลักฐานจึงเชื่อได้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เขียนและจัดพิมพ์ หนังสือของกลางจำนวน ๔ เล่มเพื่อขาย โดยคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลงมาจากหนังสือเกี่ยวกับดวงจัญของนาย ส. จริง ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นเพียงผู้รับจ้างจัดทำหนังสือ ให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ในทางการค้าปกติ ประกอบกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ มีการเขียนหนังสือโดยคัดลอก ดัดแปลง ปรับปรุงแก้ไขข้อความบางส่วนบางตอนมาจาก หนังสือของนาย ส. มิใช่การนำหนังสือของนาย ส. ทั้งเล่มมาทำการพิมพ์ซ้ำขึ้นใหม่ แต่อย่างใด ลักษณะการกระทำยากที่บุคคลอื่นจะทราบได้ พยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏไม่เพียงพอให้รับฟัง ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ หรือบุคคลอื่นๆ ที่ผู้กล่าวหาได้ร้องขอให้ดำเนินคดีได้ร่วมกระทำความผิด กับผู้ต้องหาที่ ๑ จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่นเพื่อการค้า ด้วยการทำซ้ำ ดัดแปลง มิไว้เพื่อขาย เสนอขายซึ่งงานวรรณกรรม (หนังสือ) โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติ

ลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗/ มาตรา ๔, ๖, ๘, ๑๕, ๒๗, ๓๑, ๖๙, ๗๐, ๗๕, ๗๖ ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖
มาตรา ๔ ขอให้ศาลสั่งจ่ายเงินค่าปรับกึ่งหนึ่งแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ และขอศาลสั่งริบของกลาง
ซึ่งละเมิดลิขสิทธิ์บางส่วน กับชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่น
เพื่อการค้า ด้วยการทำซ้ำ ดัดแปลง ข่าย มิได้เพื่อขาย เสนอขายซึ่งงานวรรณกรรม (หนังสือ)
โดยไม่ได้รับอนุญาตตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔, ๖, ๘, ๑๕, ๒๗, ๓๑,
๖๙, ๗๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑